

Studii biblice • Comentarii Ellen White

Exodul

iulie – august – septembrie 2025

© 2025 Editura Viață și Sănătate

Toate drepturile rezervate pentru ediția în limba română.

Titlul în original: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Traducere: Alina Badea

Tehnoredactare: Irina Toncu

Corectură: Lavinia Goran

Notă: În această ediție, numărul paginii indicat la sfârșitul fiecărui citat este cel din ediția în original, care se regăsește în ediția digitală în limba română, iar în edițiile tipărite, între paranteze pătrate, în text.

Cartea *Hristos, Lumina lumii* este menționată cu acest titlu (deși este cunoscută cititorilor noștri și ca *Viața lui Iisus* sau *Cel așteptat de veacuri*), cu care apare și pe site-ul Ellen G. White Writings, unde, sub titlul *Viața lui Isus*, este o altă lucrare.

ISSN 3061 – 6603 ISSN-L 3061 – 6603

ISBN 978-606-087-701-1

Cuprins

1. Asuprirea: Contextul și nașterea lui Moise	5
2. Rugul aprins.....	13
3. Un început anevoios	20
4. Plăgile.....	28
5. Paștele	36
6. Prin Marea Roșie	43
7. Pâinea și apa vieții	51
8. Legământul de la Sinai	58
9. Legea pusă în practică	66
10. Legământul și planul	74
11. Apostazie și mijlocire.....	82
12. „Te rog, arată-mi slava Ta!”	89
13. Tabernaculul	97

Asuprirea: Contextul și nașterea lui Moise

Sabat după-amiază, 28 iunie

Domnul nu-Și lasă oile Sale rănite și zdrobite în puterea lui Satana ca să fie făcute bucați. El îi întărește mereu pe cei ai Săi când sunt slabi. El îi eliberează pe cei încercați și ispitiți de puterea lui Satana. Domnul nu părăsește niciodată sufletul care își pune încrederea în El. Cei care pretind că sunt fiii și fiicele lui Dumnezeu trebuie să se încreadă mereu în Isus. A face altfel înseamnă a nega faptul că ne iubește. – “Doubt Not God’s Pardoning Love,” *Signs of the Times*, January 3, 1895, par. 3

Cei care refuză să meargă înainte până când nu văd fiecare pas însemnat clar în fața lor nu vor realiza niciodată prea mult, însă orice om care își arată credința și încrederea în Dumnezeu, supunându-I-se de bunăvoie, suportând disciplina divină impusă, va deveni un lucrător care va avea succes în via Domnului. În eforturile lor de a se califica pentru a deveni conlucrători cu Dumnezeu, oamenii se așază adesea în poziții care îi vor face neînstare să se supună lucrării de modelare pe care Domnul voia să o facă în ei. Astfel, ei nu sunt găsiți, așa ca Moise, purtând asemănarea cu Domnul. Supunându-se disciplinei lui Dumnezeu, Moise a devenit un canal sfințit prin care Domnul a putut lucra. El nu a ezitat când a trebuit să schimbe calea lui cu calea Domnului, chiar dacă aceasta a însemnat cărări necunoscute, neumblate. El nu și-a îngăduit să-și folosească educația, arătând că Legea lui Dumnezeu este greu de ținut, că este imposibil să ascuți de ea. Nu, ci în vederea îndeplinirii cu succes a marii lucrări pe care i-a dat-o Domnul el a pus foarte puțin preț pe pregătirea pe care o avea deja. Când și-a luat în primire misiunea de a-l elibera pe poporul lui Dumnezeu din robie, după toate aparențele omenești, aceasta era o acțiune dintre cele mai puțin promițătoare, însă el s-a încrezut în

Acela pentru care toate lucrurile sunt cu putință. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 344

Dumnezeu dorește ca poporul Său să se pregătească pentru criza ce va veni în curând. Pregătiți sau nepregătiți, copiii Săi trebuie să o întâmpine cu toții, și numai aceia care și-au adus viața în armonie cu măsura divină vor sta tari în acel timp de probă și încercare. Când autoritățile de stat se vor uni cu slujitorii religiei ca să dicteze în probleme de conștiință, atunci se va vedea cine se teme cu adevărat de Dumnezeu și Îi slujește. Când întunericul este cel mai adânc, lumina unui caracter dumnezeiesc va străluci și mai puternic. Când orice alt sprijin va cădea, atunci se va vedea cine are o încredere dăinuitoare în Iehova. Și, în timp ce vrăjmașii adevărului stau la fiecare colț, pândind să le facă rău slujitorilor Domnului, Dumnezeu va veghea asupra lor pentru a le face bine. El va fi pentru ei ca umbra unei stânci mari într-un loc pustiu. – *Faptele apostolilor*, p. 431

Duminică, 29 iunie

Poporul lui Dumnezeu în Egipt

Scopul pe care Dumnezeu dorește să-l realizeze prin poporul Său de astăzi este același cu cel pe care a dorit să-l realizeze prin Israelul din vechime, când l-a scos din Egipt. Văzând bunătatea, mila, dreptatea și dragostea lui Dumnezeu descoperite în biserică, lumea va avea o reprezentare a caracterului Său. Iar atunci când Legea lui Dumnezeu va fi astfel exemplificată în viață, chiar și lumea va recunoaște superioritatea celor care Îl iubesc pe Dumnezeu, se tem de El și Îi slujesc mai presus decât oricare alt popor de pe pământ. Domnul are privirea îndreptată asupra oricărui om care face parte din poporul Său, El are planurile Lui cu fiecare. Scopul Său este ca aceia care pun în practică preceptele Sale sfinte să fie un popor deosebit, distinct. Cuvintele scrise de Moise prin Duhul Inspirației îi sunt adresate poporului lui Dumnezeu de astăzi în aceeași măsură în care i-au fost adresate Israelului din vechime: „Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău; Domnul, Dumnezeul tău, te-a ales ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului” (Deuteronomul 7:6). – *Mărturii*, vol. 6, p. 12

Când a simțit că i se apropie sfârșitul, el [Iosif] și-a chemat rudele în jurul său. Oricât de onorat fusese în Egipt, acesta nu era pentru el decât locul exilului său; ultimul act al vieții sale urma să arate că el și-a legat soarta de Israel. Ultimele lui cuvinte au fost: „Dumnezeu vă va cerceta

și vă va face să vă suiți din țara aceasta în țara pe care a jurat că o va da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov” (Geneza 50:24). Și el le-a cerut copiilor lui Israel să jure în mod solemn că îi vor duce oasele cu ei, în țara Canaanului. „Iosif a murit în vârstă de o sută zece ani. L-au îmbălsămat și l-au pus într-un sicriu în Egipt” (vers. 26). Iar în decursul veacurilor de trudă care au urmat, acel sicriu, ca o aducere aminte a cuvintelor rostite de Iosif pe patul de moarte, a stat ca mărturie pentru copiii lui Israel că ei erau numai călători în Egipt și i-a îndemnat să-și păstreze nădejdea ațintită asupra Țării Făgăduinței, pentru că timpul eliberării avea să vină cu siguranță. – *Patriarhi și profeți*, p. 240

Urmașii lui Avraam, Iacov și descendenții lui, au fost duși în Egipt ca să poată dezvălui principiile Împărăției lui Dumnezeu în mijlocul unei națiuni mari și nelegiuite. Integritatea lui Iosif și lucrarea lui minunată, prin care a fost salvată viața întregului popor egiptean, au constituit o reprezentare a vieții Domnului Hristos. Moise și mulți alții au fost niște martori ai lui Dumnezeu. Domnul Și-a manifestat din nou puterea și mila Sa, prin eliberarea poporului Israel din Egipt. Minunile făcute pentru salvarea evreilor din robie și modul în care S-a purtat cu ei în călătoria prin pustie nu au fost doar pentru binele lor. Toate acestea trebuiau să fie o pildă pentru națiunile din jurul lor. Domnul S-a descoperit ca un Dumnezeu care este mai presus de orice autoritate și măreție omenească. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 286

Luni, 30 iunie

Contextul istoric

Acest nou rege al Egiptului știa că israeliții erau de mare folos împărăției. Mulți dintre ei erau muncitori capabili și pricepuți, iar el nu era dispus să renunțe la munca lor. Acest nou rege i-a considerat pe copiii lui Israel la fel ca pe acea categorie de oameni care ajunseseră sclavi pentru că își vânduseră oile, vitele, pământurile și se vânduseră pe ei înșiși împărăției. „Și au pus peste ei isprăvnice, ca să-i asuprească prin munci grele. Astfel a zidit el cetățile Pitom și Ramses ca să slujească de hambare lui Faraon. Dar, cu cât îl asupreau mai mult, [pe Israel] cu atât se înmulțea și creștea; și s-au scârbit de copiii lui Israel. Atunci, egiptenii au adus pe copiii lui Israel la o aspră robie. Le-au făcut viața amară prin lucrări grele de lut și cărămizi și prin tot felul de lucrări de pe câmp: în toate muncile acestea pe care-i sileau să le facă, erau fără niciun pic de milă.” Ei le-au forțat pe femei să lucreze la câmp, ca și cum ar fi fost slave. Cu toate acestea,

numărul lor nu a scăzut. Când regele și sfetnicii săi au văzut că israeliții creșteau continuu, s-au sfătuit și au hotărât să le impună o anumită normă de lucru în fiecare zi. S-au gândit să-i supună prin muncă grea și erau mândri că nu au putut să-i facă să se împruțineze și nu au reușit nici să le zdrobească spiritul independent. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 179

La data aceea, israeliții ajunseseră deja foarte numeroși; ei „s-au înmulțit, s-au mărit, au crescut și au ajuns foarte puternici, și s-a umplut țara de ei” (Exodul 1:7). Sub grija ocrotitoare a lui Iosif și bunăvoința împăratului care conducea atunci țara, ei se întinseseră repede în toată țara. Dar se păstrasera ca un neam aparte, deosebit, neavând nimic comun cu obiceiurile și religia egiptenilor; iar acum, numărul lor mereu crescând trezise temerile împăratului și ale poporului său ca, nu cumva, în caz de război, ei să se alieze cu vrăjmașii Egiptului. Cu toate acestea, legile interziceau izgonirea lor din țară. Mulți dintre ei erau meșteri capabili și iscușiți și au contribuit mult la bogăția națiunii; împăratul avea nevoie de astfel de lucrători pentru ridicarea mărețelor lui palate și temple. De aceea, el i-a considerat la fel ca pe egiptenii care se vânduseră împăratului cu tot ce aveau. În curând, au fost puși peste ei supraveghetori, ispravnici, și înrobirea lor a devenit totală. – *Patriarhi și profeți*, p. 241

Ziua aceea [a ieșirii din Egipt] a însemnat încheierea istoriei descoperite lui Avraam în viziune profetică, dată cu veacuri înainte: „Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei; acolo va fi robită și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu și pe urmă va ieși de acolo cu mari bogății” (Geneza 15:13,14). Cei patru sute de ani se împliniseră. „Și, după patru sute treizeci de ani, tocmai în ziua aceea, toate oștile Domnului au ieșit din țara Egiptului” (Exodul 12:41). La plecarea lor din Egipt, israeliții duceau cu ei o moștenire prețioasă, oasele lui Iosif, care așteptaseră atât de mult timp împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu și care, în timpul anilor întunecoși de robie, fuseseră o aducere-aminte a eliberării lui Israel. – *Patriarhi și profeți*, p. 281

Marți, 1 iulie

Moașele evreice

Pentru că n-au reușit să-și atingă scopul, și-au împietrit inimile și au recurs la măsuri și mai crude. Împăratul a poruncit să fie omorâți chiar de la naștere toți pruncii evrei de parte bărbătească. Satana era inspiratorul

acestui plan. El știa că din mijlocul poporului Israel se va ridica un eliberator care să-i izbăvească de asuprire. El se gândea că, dacă-l va determina pe împărat să poruncească omorârea copiilor de parte bărbătească, planul divin va fi zădărnicit. Dar moașele s-au temut de Dumnezeu și nu au făcut ce poruncise împăratul Egiptului, ci i-au lăsat cu viață pe copilașii de parte bărbătească. Ele nu au îndrăznit să-i omoare pe băieții evreilor și, pentru că nu s-au supus poruncii împăratului, Domnul a făcut ca ele să prospere. Când a aflat că porunca sa nu fusese adusă la îndeplinire, împăratul Egiptului s-a mâniat foarte tare. El a făcut ca porunca să fie mai aspră și mai cuprinzătoare. Întreaga națiune a fost chemată să vegheze cu mare atenție, spunând: „Să aruncați în râu pe orice băiat care se va naște și să lăsați pe toate fetele să trăiască” (Exodul 1:22). – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 179

Bărbați, femei și tineri, Dumnezeu vă cere să aveți tărie morală, voință statornică și perseverență în atingerea scopului, o minte care să nu se bazeze pe afirmațiile altora, ci care să cerceteze și să analizeze singură înainte de a accepta sau respinge ceva, să studieze și să cântărească dovezile și să I le prezinte Domnului în rugăciune: „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată.” Și acum condiția: „Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc, pentru că cine se îndoiește seamănă cu valul mării tulburat și împins de vânt încoace și încolo. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul.” Această cerere pentru înțelepciune nu trebuie să fie o rugăciune lipsită de sens și de importanță, care să se șteargă din minte imediat ce s-a încheiat, ci una care să exprime dorința puternică și sinceră a inimii, o dorință care apare atunci când ești conștient de faptul că îți lipsește înțelepciunea de a discerne voia lui Dumnezeu. ...

Fiecare faptă din viața noastră îi afectează și pe alții, fie în bine, fie în rău. Influența noastră tinde fie în sus, fie în jos; ea este simțită de alții, care, la rândul lor, acționează pe baza ei și, într-o măsură mai mare sau mai mică, o reproduc. Dacă, prin exemplul nostru, îi ajutam pe ceilalți să își dezvolte principii bune, le dăm puterea de a face binele. La rândul lor, ei vor exercita aceeași influență benefică asupra altora și, în felul acesta, sute și mii de oameni vor fi afectați de influența noastră inconștientă. Dacă, prin faptele noastre, întărim sau provocăm la acțiune puterile răului aflate în cei din jurul nostru, ne facem părtași la păcatul lor și va trebui să dăm socoteală pentru binele pe care am fi putut să-l facem pentru ei și

nu l-am făcut, pentru că n-am făcut din Dumnezeu tăria noastră, călăuza și sfătuitoarea noastră. – *Mărturii*, vol. 2, p. 130, 133

Miercuri, 2 iulie

Se naște Moise

În timp ce acest decret era în plină putere, lui Amram și lui Iochebed, israeliți pioși din seminția lui Levi, li s-a născut un fiu. Copilul era „frumos” și părinții, crezând că timpul eliberării lui Israel se apropia și că Dumnezeu va ridica un eliberator pentru poporul Său, s-au hotărât să nu îngăduie uciderea pruncului. Credința în Dumnezeu le-a întărit inimile și „nu s-au lăsat înspăimântați de porunca împăratului” (Evrei 11:23).

Mama a izbutit să țină copilul ascuns timp de trei luni. După aceea, văzând că nu mai era posibil să-l păstreze în siguranță, a pregătit un coșuleț de papură, izolându-l cu lut și smoală, ca să nu intre apă în el; apoi, după ce a așezat pruncul înăuntru, l-a pus în păpurișul de la malul râului. N-a îndrăznit să rămână pentru a-l păzi, ca nu cumva viața copilului, ca și viața ei, să fie primejduite, însă Maria, sora lui, a zăbovit prin apropiere, în aparență cu totul indiferentă, dar, de fapt, urmărind cu înfrigurare să vadă ce se va întâmpla cu frățiorul ei. Însă acolo mai erau și alți veghetori – rugăciunile fierbinți ale mamei îl predaseră pe copilul ei în grija lui Dumnezeu și îngeri nevăzuți pluteau pe deasupra singuraticului său loc de odihnă. Îngerii au îndrumat-o spre acel loc pe fiica împăratului. Curiozitatea ei a fost trezită de coșulețul acela și, privind la copilul frumos din el, ea a înțeles dintr-o privire toată întâmplarea. Lacrimile pruncului i-au trezit compătimirea și simpatia ei s-a îndreptat spre mama aceea necunoscută care recursese la acest mijloc pentru a păstra viața odorului ei. Ea s-a hotărât să-l scape – avea să îl adopte, pentru a deveni fiul ei. – *Patriarhi și profeți*, p. 242, 243

Dumnezeu ascultase rugăciunile mamei; credința ei fusese răsplătită.

Cu profundă recunoștință, ea a început să-și îndeplinească misiunea fericită și, de acum, lipsită de griji. Ea a folosit cu credincioșie ocazia pe care o avea de a-l educa pe copilul ei pentru Dumnezeu. Era ferm convinsă că fusese păstrat cu viață în vederea unei mari lucrări și mai știa că, în curând, el trebuia să îi fie predat mamei sale imperiale, unde avea să fie înconjurat de influențe care vor tinde să-l îndepărteze de Dumnezeu. Toate acestea au făcut-o să fie mai plină de râvnă și mai grijulie în învățătura pe care i-o dădea lui decât în aceea pe care le-o dăduse celorlalți copii ai ei. S-a străduit să-i umple mintea cu simțământul temerii de Dumnezeu și

al iubirii pentru adevăr și dreptate, rugându-se cu stăruință să fie ferit de orice influență stricăcioasă. Ea i-a arătat nebunia și păcătoșenia idolatriei și l-a învățat de mic să se plece și să se închine viului Dumnezeu, singurul care-l putea auzi și ajuta în orice situație.

Ea l-a ținut pe băiat cât a putut mai mult, dar a fost nevoită să-l predea pe la vârsta de doisprezece ani. Din umila sa căsuță, el a fost luat și dus în palatul regal, la fiica lui Faraon, „și el i-a fost fiu”. Dar, chiar și aici, el n-a uitat învățăturile primite în copilărie. Lecțiile învățate lângă mama sa nu puteau fi uitate. Ele erau ca un scut împotriva mândriei, a necredinței și a viciului care înflorea în mijlocul strălucirii de la curte. – *Patriarhi și profeți*, p. 243, 244

Joi, 3 iulie

Schimbare de planuri

Moise considera că educația dată de înțelepciunea Egiptului îl calificase în suficientă măsură pentru a-l elibera pe Israel din robie. Oare nu învățase el toate lucrurile care erau necesare unui general de armată? Nu avusese el cele mai mari privilegii învățând în cele mai bune școli ale țării? Da, simțea că este în stare să-i elibereze. El și-a început lucrarea, căutând să câștige favoarea celor din poporul său, încercând să le îndrepte greșelile. El a omorât un egiptean care îl bătea pe unul dintre frații săi. Prin aceasta, el a manifestat spiritul celui care a fost de la început un ucigaș și s-a dovedit necorespunzător pentru a-L reprezenta pe Dumnezeu harului, al îndurării și al iubirii. El a făcut o greșală jălnică încă de la prima încercare. Ca mulți alții, imediat după aceea și-a pierdut încrederea în Dumnezeu și a întors spatele lucrării care îi fusese rânduită – el a fugit de mânia lui Faraon. A tras concluzia că, din cauza greșelii sale, păcatul cel mare de a lua viața acelui egiptean crud, Dumnezeu nu-i va permite să aibă vreun rol în lucrarea de eliberare a poporului Său din robia cea cruntă. Însă Domnul a îngăduit aceste lucruri pentru a-l putea învăța bunătatea, îngăduința, îndelunga răbdare, care sunt necesare oricărui lucrător al Domnului, căci acestea sunt caracteristicile care vor face ca lucrătorul să aibă succes în cauza lui Dumnezeu. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 342

Lecțiile pentru a ajunge la o umilință asemenea celei a Domnului Hristos, lecțiile smereniei inimii, respectului pentru lucrurile sfinte nu sunt învățate niciunde mai eficient decât în școala lui Hristos. Moise fusese învățat să fie lingușit și laudat pentru capacitățile sale superioare,

Însă acum el trebuia să învețe o lecție deosebită. Ca păstor la oi, Moise a învățat să le poarte de grijă celor năpăstuite, să le îngrijească pe cele bolnave, să le caute cu răbdare pe cele rătăcite, să le suporte pe cele neascultătoare și nesupuse și să satisfacă nevoile mieluşeilor și ale oilor bătrâne și slabe. Pe măsură ce se derulau aceste etape în dezvoltarea caracterului său, el a fost atras tot mai mult de Marele Păstor. El a ajuns una cu Sfântul lui Israel, cufundat cu totul în El. Moise a crezut în Dumnezeuul cel mare. El a comunicat cu Tatăl prin rugăciune umilă. El a privit la Cel Preaînalt pentru educație în lucrurile spirituale și pentru cunoașterea datoriei sale ca păstor credincios. Viața lui a ajuns atât de legată de cer, încât Dumnezeu vorbea cu el față către față. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 343

Nesăbuiința lui Moise în uciderea egipteanului a fost generată de spiritul lui înfumurat. Credința acționează în puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu, și nu pe căile oamenilor. Prin simpla credință, Moise a fost făcut în stare să treacă prin greutăți și să învingă obstacole care păreau aproape de netrecut. ... Dumnezeu a putut să-Și manifeste puterea Lui cea mare prin Moise datorită credinței sale permanente în puterea și intențiile pline de iubire ale Eliberatorului lor. Această credință totală în Dumnezeu l-a făcut pe Moise să ajungă ce a ajuns. El a făcut totul așa cum i-a poruncit Domnul. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 344

Vineri, 4 iulie

Studiu suplimentar

Divina vindecare, din cap. 40, „O lecție din viața lui Moise”, p. 474–478;
Căminul adventist, „Influența mamei”, cap. 39, p. 240–243.

Rugul aprins

Sabat după-amiază, 5 iulie

Porunca divină care i-a fost dată l-a găsit pe Moise lipsit de încredere în sine, greoi la vorbire și timid. El era copleșit de simțământul nevredniciei sale de a fi portavocea lui Dumnezeu pentru Israel. Dar, odată ce a acceptat această lucrare, el a pășit în ea cu toată inima, punându-și toată încrederea în Domnul. Măreția acestei misiunii a pus la lucru cele mai bune puteri ale minții sale. Dumnezeu a binecuvântat această dispoziție a sa de a asculta imediat și el a devenit elocvent în vorbire, plin de nădejde, stăpân pe sine și bine pregătit pentru a săvârși cele mai mari lucrări care i-au fost date vreodată omului să le facă. Acesta este un exemplu de ceea ce face Dumnezeu pentru întărirea caracterului acelor care se încred în totul în El și se predau fără rezervă poruncii Sale. – *Gospel Workers*, p. 359 (ed. 1892)

Să luăm ca exemplu experiența lui Moise. Educația pe care a primit-o în Egipt ca nepot al împăratului și viitor moștenitor al tronului a fost foarte riguroasă. Nu a fost neglijat nimic din cele presupuse că vor face din el un om înțelept, așa cum înțelegeau egiptenii înțelepciunea. A primit cea mai înaltă pregătire civilă și militară. El credea că era pe deplin pregătit pentru lucrarea de a-l elibera pe Israel din robie. Dar Dumnezeu judeca lucrurile altfel. Providența Sa a hotărât pentru Moise patruzeci de ani de pregătire în pustie, ca păstor.

Educația pe care Moise o primise în Egipt i-a fost de folos în multe privințe, însă cea mai valoroasă pregătire pentru lucrarea vieții lui a fost aceea care a avut loc în timpul în care a fost angajat ca păstor. Din fire, Moise era impulsiv. În Egipt, ca favorit al împăratului și al poporului, conducător militar plin de succes, fusese obișnuit să primească laude și aprecieri lingușitoare. Atrăsese poporul către sine. El spera să împlinească prin propriile puteri lucrarea de eliberare a lui Israel. Mult diferite au fost lecțiile pe care a trebuit să le învețe ca reprezentant al lui Dumnezeu.

Conducându-și turmele în pustietatea munților și prin pajiștile înverzite ale văilor, el a învățat credința, blândețea, răbdarea, umilința și lepădarea de sine. A învățat să îngrijească oile slabe, să le oblojească pe cele bolnave, să le caute pe cele rătăcite, să aibă răbdare cu cele nesupuse, să aibă grijă de mielușei și să le hrănească pe cele bătrâne și pe cele slăbite.

În această lucrare, Moise a fost adus mai aproape de Marele Păstor. El a ajuns într-o legătură strânsă cu Sfântul lui Israel. Nu mai plănuia să facă o mare lucrare. El căuta să ducă la bun sfârșit cu credincioșie, ca pentru Dumnezeu, lucrarea încredințată lui. Recunoștea prezența lui Dumnezeu în jurul său. Întreaga natură îi vorbea despre Cel Nevăzut. Îl cunoștea pe Dumnezeu în mod personal și, meditănd asupra caracterului Său, începea să fie pătruns din ce în ce mai mult de prezența Sa. El găsea scăpare în brațele veșnice. – *Divina vindecare*, p. 474, 475

Duminică, 6 iulie

Rugul aprins

La rugul arzând, când, nedându-și seama de prezența lui Dumnezeu, Moise s-a întors să contemple minunata priveliște, a fost dată porunca: „«Nu te apropia de locul acesta; scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt.» ... Moise și-a ascuns fața, căci se temea să-L privească pe Dumnezeu” (Exodul 3:5,6). ...

Omul nu-L poate găsi pe Dumnezeu prin cercetare. Nimeni să nu caute să ridice, cu o mână a încumetării, vâlul care ascunde slava Sa. „Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!” (Romani 11:33). Faptul că El Își ascunde puterea este o dovadă a îndurării Sale, căci ridicarea vâlului care ascunde prezența divină înseamnă moarte. Nicio minte de muritor nu poate pătrunde taina în care este învăluit și lucrează Cel Atotputernic. Putem înțelege despre El numai ceea ce găsește El potrivit să ne descopere. Rațiunea trebuie să recunoască deasupra ei o autoritate superioară. Inima și mintea trebuie să se plece înaintea marelui EU SUNT. – *Divina vindecare*, p. 436, 438

Scopul lui Dumnezeu este acela de a manifesta, prin cei care sunt poporul Său, principiile Împărăției Sale. Pentru ca prin viața și prin principiile lor să poată descoperi aceste principii, El dorește să-i separe de obiceiurile și de practicile lumii. El caută să-i apropie de Sine ca să le descopere voia Sa.

Acesta a fost scopul Său când l-a eliberat pe Israel din Egipt. La rugul aprins, Moise a primit de la Dumnezeu mesajul pe care să-l ducă

împăratului Egiptului: „Lasă pe poporul Meu să plece ca să-Mi slujească” (Exodul 7:16). Cu mână tare și cu braț puternic, Dumnezeu a scos mulțimea evreilor din țara robiei. Minunată a fost eliberarea pe care le-a pregătit-o, pedepsindu-i cu nimicirea totală pe dușmanii lor care au refuzat să asculte de cuvântul Său.

Dumnezeu dorea să-i separe de lume pe cei care erau poporul Său și să-i pregătească pentru a primi Cuvântul Său. Din Egipt, El i-a condus la muntele Sinai, unde le-a descoperit slava Sa. Aici nu era nimic care să le stimuleze simțurile sau să le distragă mintea de la Dumnezeu și, când imensa mulțime a privit la munții semeți care se înălțau în fața lor, oamenii și-au dat seama de nimicnicia lor în ochii lui Dumnezeu. Lângă aceste stânci, pe care nu le putea clinti nimic în afara puterii voinței divine, Dumnezeu a comunicat cu oamenii. Și, pentru ca în mintea acestora cuvântul Său să poată fi întotdeauna clar și distinct, El a proclamat din mijlocul tunetelor și al fulgerelor și cu o teribilă măreție Legea pe care o dăduse în Eden și care era oglinda caracterului Său. Iar cuvintele au fost scrise pe table de piatră cu degetul lui Dumnezeu. Astfel, voința Dumnezeului infinit a fost descoperită unui popor chemat să transmită oricărui neam, oricărei seminții și oricărei limbi principiile stăpânirii Sale în cer și pe pământ. – *Mărturii*, vol. 6, p. 9

Luni, 7 iulie

Îngerul Domnului

În timp ce Moise trăia în locuri pustii, Domnul Și-a trimis îngerii să-l instruiască în mod special cu privire la viitor. Aici a învățat mai mult marea lecție a stăpânirii de sine și a smereniei. El a păzit turmele lui Ietro și, în timp ce își îndeplinea smeritele îndatoriri ca păstor, Dumnezeu îl pregătea să devină un păstor spiritual al oilor Sale, al poporului Său Israel. El fusese pe deplin calificat să stea în fruntea armatelor ca general, iar acum Domnul voia ca el să învețe îndatoririle și să îndeplinească slujbele ca un păstor credincios al poporului Său, să aibă grijă de oile Lui abătute și rătăcitoare. Când Moise a condus turma prin deșert și a ajuns la muntele lui Dumnezeu, la Horeb, „Îngerul Domnului i S-a arătat într-o flacăra de foc care ieșea din mijlocul unui rug. Moise s-a uitat și iată că rugul era tot un foc și rugul nu se mistuia deloc. Moise a zis: «Am să mă întorc să văd ce este această vedenie minunată și pentru ce nu se mistuie rugul.» Domnul a văzut că el se întoarce să vadă și Dumnezeu l-a chemat din mijlocul rugului și a zis: «Moise! Moise!» El a răspuns: «Iată-mă!»

Dumnezeu a zis: «Nu te apropia de locul acesta; scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt.» Și a adăugat: «Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov.» Moise și-a ascuns fața, căci se temea să privească pe Dumnezeu. Domnul a zis: «Am văzut asuprirea poporului Meu care este în Egipt și am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui, căci îi cunosc durerile. M-am pogorât ca să-l izbăvesc din mâna egiptenilor și să-l scot din țara aceasta și să-l duc într-o țară bună și întinsă, într-o țară unde curge lapte și miere, și anume, în locurile pe care le locuiesc canaanii, heteii, amorii, fereziții, heviții și iebusiții. Iată că strigătele israeliților au ajuns până la Mine și am văzut chinul cu care îi chinuie egiptenii. Acum, vino! Eu te voi trimite la Faraon și vei scoate din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Israel.» – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 187

Înainte să pornească, Moise a primit înaltul său mandat pentru lucrarea sa măreață într-un mod care l-a umplut de venerație și i-a dat un sentiment profund al propriei slăbiciuni și nevrednicii. În timp ce era angajat în îndatoririle sale obișnuite, el a văzut un tufiș – ramuri, frunziș și trunchi – arzând, dar fără să se mistuie. S-a apropiat pentru a vedea priverștea minunată, când o voce i s-a adresat chiar din flacăra aceea. Era vocea lui Dumnezeu. Era Cel care, ca Înger al legământului, li Se descoperise părinților în veacurile trecute. Moise a tremurat, a fost cuprins de spaimă când a auzit cum Domnul îl cheamă pe nume. Cu buzele tremurânde el a răspuns: „Iată-mă.” El a fost avertizat să nu se apropie de Creatorul său cu o familiaritate nejustificată: „Scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt!” – *From the Heart*, July 18, p. 211

Marți, 8 iulie

Numele Domnului

Se împlinise vremea și Dumnezeu l-a pus pe Moise să schimbe toiagul păstorului cu toiagul lui Dumnezeu, pe care îl va face puternic – cu el avea să facă semne și minuni pentru a-l elibera pe poporul Său de asuprire și a-l ocroti atunci când avea să fie urmărit de dușmani. „Moise a zis lui Dumnezeu: «Cine sunt eu, ca să mă duc la Faraon și să scot din Egipt pe copiii lui Israel?» Dumnezeu a zis: «Eu voi fi negreșit cu tine și iată care va fi pentru tine semnul că Eu te-am trimis: după ce vei scoate pe

popor din Egipt, veți sluji lui Dumnezeu pe muntele acesta.» Moise a zis lui Dumnezeu: «Iată, când mă voi duce la copiii lui Israel și le voi spune: 'Dumnezeul părinților voștri m-a trimis la voi' și mă vor întreba: 'Care este Numele Lui?' ce le voi răspunde?» Dumnezeu a zis lui Moise: «Eu sunt Cel ce sunt.» Și a adăugat: «Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: Cel ce se numește Eu sunt m-a trimis la voi.» Dumnezeu a mai zis lui Moise: «Așa să vorbești copiilor lui Israel: Domnul, Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov, m-a trimis la voi. Acesta este Numele Meu pentru veșnicie, acesta este Numele Meu din neam în neam.» – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 188

La crearea omului s-a descoperit puterea unui Dumnezeu existent ca Persoană. Când Dumnezeu l-a conceput pe om ca o reflectare a chipului Său, forma umană era perfectă, dar fără viață. Atunci, un Dumnezeu-Persoană, existent prin Sine Însuși, a dat acelei forme o suflare de viață și omul a devenit o ființă vie, rațională. Toate componentele organismului uman au fost puse în mișcare. Inima, arterele, venele, limba, mâinile, picioarele, nervii, neuronii, toate au început să funcționeze și toate au fost condiționate de niște legi. Omul a devenit un suflet viu. Prin Hristos-Cuvântul, Dumnezeu ca Persoană l-a creat pe om și l-a înzestrat cu inteligență și putere.

Făptura noastră nu era ascunsă de privirile Sale când eram concepuți în taină; deși nefinalizată, ochii Săi vedeau ființa noastră, iar în cartea Sa erau consemnate toate mădularele noastre încă pe când nu exista niciunul. – *Divina vindecare*, p. 415

Dacă Dumnezeu ar fi dorit să fie reprezentat ca locuind personal în lucrurile din natură – în floare, în pom, în firele de iarbă –, oare Hristos nu le-ar fi spus acest lucru ucenicilor Săi cât a fost pe pământ? Dar, în învățăturile lui Hristos, niciodată nu se vorbește astfel despre Dumnezeu. Hristos și apostolii au predicat clar adevărul despre existența unui Dumnezeu personal.

Hristos a dezvăluit despre Dumnezeu tot ce puteau să suporte ființele omenești păcătoase fără să fie distruse. El este Învățătorul divin, Iluminatorul. Dacă Dumnezeu ar fi considerat că avem nevoie și de alte revelații decât cele făcute prin Hristos și prin Cuvântul Său scris, ni le-ar fi dat. – *Mărturii*, vol. 8, p. 265, 266

Miercuri, 9 iulie

Patru scuze

Moise I-a răspuns Domnului și a zis: „Iată că n-au să mă creadă, nici n-au să asculte de glasul meu. Ci vor zice: «Nu ți s-a arătat Domnul!»” Atunci Domnul l-a asigurat, prin minunea cu toiagul care s-a transformat în șarpe și cu mâna care s-a umplut de lepră, că, prin asemenea semne și minuni, va face ca egiptenii și Faraon să se teamă, ca să nu îndrăznească să-i facă rău. Prin aceste semne, el l-a asigurat pe Moise că îi va convinge pe împărat și pe poporul său că un om mai mare decât el își manifesta puterea în fața lor. Și totuși, după ce aveau să facă multe minuni înaintea lui Faraon, chiar sub ochii poporului, el avea să nu-l lase pe Israel să plece. Moise dorea să fie scutit de misiunea aceasta grea. El a adus drept scuză faptul că nu mai vorbea bine limba. Adică fusese plecat de atât de mult timp dintre egipteni, încât nu mai știa să vorbească atât de bine limba lor ca atunci când era printre ei.

Domnul l-a muștrat pe Moise pentru frica lui – se temea ca și cum Dumnezeu care l-a ales să îndeplinească marea Sa lucrare nu ar fi putut să-l califice pentru ea sau ca și cum Dumnezeu ar fi făcut o greșeală în alegerea omului. „Domnul i-a zis: «Cine a făcut gura omului? Și cine face pe om mut sau surd, cu vedere sau orb? Oare nu Eu, Domnul?»” Ce apel! Ce muștrare pentru cei neîncredători!

„Du-te dar; Eu voi fi cu gura ta și te voi învăța ce vei avea de spus.» Moise a zis: «Ah! Doamne, trimite pe cine vei vrea să trimiți.»” El l-a rugat stăruitor pe Domnul să aleagă pe cineva mai potrivit. Ezitarea lui Moise a provenit la început din smerenie, o neîncredere în sine plină de modestie. Dar, după ce Dumnezeu a promis că va înlătura dificultățile, că va fi cu gura lui, îl va învăța ce să spună și îi va da succes în cele din urmă în misiunea sa, faptul că el a manifestat încă reticență a fost neplăcut lui Dumnezeu. Faptul că nu a vrut să aducă la îndeplinire misiunea pentru care Dumnezeu îi păstrase viața și îl calificase să o îndeplinească, după asigurarea că Dumnezeu va fi cu el, a arătat necredință, o descurajare strigătoare la cer și neîncredere în Dumnezeu. Domnul l-a muștrat pentru această neîncredere. Eliberarea lui Israel din Egipt, în modul în care Dumnezeu dorea să facă aceasta, îi părea lui Moise fără nicio speranță, nu credea că misiunea ar putea avea vreodată succes. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 192, 193

Joi, 10 iulie

Circumcizia

În timp ce Moise mergea spre Egipt, îngerul Domnului i s-a înfățișat într-un mod amenințător, ca și când ar fi vrut să-l nimicească. Moise s-a temut pentru viața sa. El cedase refuzului soției sale de a-și tăia fiul împrejur și, conformându-se dorințelor ei, nesocotise o poruncă a lui Dumnezeu. Soția lui, temându-se ca soțul ei să nu fie omorât, și-a învins sentimentele de afecțiune exagerată față de fiul ei și a îndeplinit ea însăși acest ceremonial. După aceasta, îngerul l-a lăsat pe Moise să plece. În misiunea sa pe lângă Faraon, Moise urma să se afle într-o poziție periculoasă, unde viața lui avea să depindă de voința regelui dacă Dumnezeu nu l-ar fi păstrat prin puterea Lui, prin prezența îngerilor săi. Atâta timp cât Moise neglija în mod vădit o poruncă foarte clară a lui Dumnezeu, viața lui nu era în siguranță, pentru că îngerii lui Dumnezeu nu îl puteau ocroti când el nu asculta. De aceea, îngerul i-a stat în cale și i-a amenințat viața. El nu i-a dat nicio lămurire lui Moise. Moise știa că există o cauză. El mergea în Egipt la porunca expresă a lui Dumnezeu, de aceea era bine ce făcea. Dar și-a amintit că, la rugămințile soției sale de a amâna ceremonia tăierii împrejur a fiului lor mai mic, el nesocotise porunca lui Dumnezeu neîndeplinind rânduiala. După ce a ascultat de porunca lui Dumnezeu, a fost liber să meargă înaintea lui Faraon și nu a existat nimic care să împiedice slujirea îngerilor în favoarea lucrării lui.

În timpul strâmtorării, chiar înainte de venirea Domnului Hristos, viața celor drepti va fi păstrată prin slujirea îngerilor sfinți. Cei care ajung în acel moment de încercare, dar au nesocotit poruncile lui Dumnezeu, nu vor fi în siguranță. Îngerii nu îi pot apăra de mânia dușmanilor lor atâta timp cât ei neglijează vreo datorie cunoscută sau calcă o poruncă lămurită a lui Iehova. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 195, 196

Domnul dorește să ne încredem în El fără să punem nicio întrebare cu privire la măsura în care vom fi răsplătiți. Când în suflet locuiește Hristos, gândul răsplătirii nu este predominant. Nu acesta este motivul care determină slujirea noastră. Este adevărat că, într-o măsură oarecare, ar trebui să privim spre răsplată. Dumnezeu dorește să prețuim binecuvântările pe care ni le-a făgăduit. Dar El nu vrea să fim absorbiți de dorința după răsplată și nici să considerăm că trebuie să primim o recompensă pentru fiecare îndatorire îndeplinită. Nu ar trebui să fim atât de nerăbdători să câștigăm răsplata, ci, mai degrabă, să dorim să facem ce este bine indiferent de câștig. Motivația noastră ar trebui să fie iubirea față de Dumnezeu și față de aproapele. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 398

Un început anevoios

Sabat după-amiază, 12 iulie

Înainte de a fi eliberați de sub puterea lui Satana care lucrează în afara noastră, trebuie să fim eliberați de sub puterea lui care acționează înăuntrul nostru. Dumnezeu îngăduie încercările ca să putem fi eliberați de tot ce este firesc, de egoism și de orice trăsături de caracter aspre și necreștinești. El îngăduie ca apele adânci ale necazurilor să se reverse peste noi, ca să-L putem cunoaște pe El și pe Isus Hristos pe care L-a trimis El, așa încât să ajungem să dorim din adâncul inimii să fim curățiți de orice murdărie morală și să putem ieși din încercare mai curați, mai sfinți și mai plini de bucurie. Adesea intrăm în cuptorul încercărilor cu sufletul întunecat de egoism. Dar, dacă rămânem răbdători în încercarea decisivă a vieții noastre, vom ieși din ea reflectând caracterul divin. Când scopul încercării va fi fost atins, „El va face să strălucească dreptatea ta ca lumina și dreptul tău, ca soarele la amiază” (Psalmii 37:8).

Nu există niciun pericol ca Dumnezeu să nu ia în considerare rugăciunile copiilor Săi. Există însă primejdia ca, în ispite și încercări, ei să se descurajeze și să nu mai stăruie în rugăciune. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 174, 175

Tot așa este cu orice altă cerință a lui Dumnezeu. Toate darurile Sale sunt făgăduite cu condiția ascultării. Dumnezeu deține un cer plin de binecuvântări pentru cei care vor colabora cu El. Toți cei care Îl ascultă pot cere cu încredere împlinirea făgăduințelor Sale.

Dar noi trebuie să manifestăm o încredere fermă și neabătută în Dumnezeu. Adesea, El întârzie să ne răspundă pentru a pune la încercare încrederea noastră sau pentru a verifica sinceritatea dorinței noastre. Dacă am cerut după Cuvântul Său, trebuie să credem în făgăduința Sa și să continuăm cu insistență să-I adresăm cererile noastre, având convingerea că nu vor fi respinse. Dumnezeu nu spune: Cereți o singură dată și veți primi. El ne îndeamnă să cerem în continuare. Perseverăm în

rugăciune fără șovăire. Perseverența în rugăciune îi inspiră celui care se roagă o atitudine mai serioasă și îi dă o dorință tot mai mare de a primi lucrurile pe care le cere. ...

Dar mulți nu au o credință vie. Acesta este motivul pentru care nu văd o manifestare mai mare a puterii lui Dumnezeu. Slăbiciunea lor este urmarea necredinței. Ei au mai multă încredere în acțiunile lor decât în lucrarea lui Dumnezeu pentru ei. Acești oameni își asumă răspunderea de a-și purta singuri de grijă. Ei fac multe planuri și proiecte, dar se roagă puțin și au doar o mică încredere reală în Dumnezeu. Ei consideră că au credință, dar aceasta este doar un impuls de moment. Pentru că nu reușesc să-și înțeleagă propria nevoie și nici dispoziția lui Dumnezeu de a dărui, ei nu continuă să-și mențină cererile înaintea Domnului cu perseverență.

Rugăciunile noastre trebuie să fie tot atât de insistente și de perseverente ca rugăciunea aceluia prieten care cerea câteva pâini în miez de noapte. Cu cât vom cere mai stăruitor și mai statornic, cu atât legătura noastră spirituală cu Domnul Hristos va fi mai strânsă. Noi vom primi tot mai multe binecuvântări, pentru că vom avea o credință tot mai mare. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 145, 146

Duminică, 13 iulie

„Cine este Domnul?”

Când omul a călcat Legea divină, natura lui a devenit rea, în acord, nu în dezacord, cu cea a lui Satana. În mod natural, nu există nicio dușmănie între omul păcătos și inițiatorul păcatului. Amândoi au devenit răi prin apostazie. Cel apostat nu are niciodată odihnă până când nu câștigă simpatie și sprijin, făcându-i și pe alții să-i urmeze exemplul. Din acest motiv, îngerii căzuți și oamenii nelegiuiți s-au asociat într-o uniune a disperării. Dacă Dumnezeu n-ar fi intervenit în mod deosebit, Satana și omul ar fi încheiat o alianță împotriva Cerului și, în loc să nutrească ură față de Satana, întreaga familie omenească s-ar fi unit contra lui Dumnezeu. ...

Vrăjmășia lui Satana față de omenire este provocată de faptul că, prin Hristos, omul este obiectul iubirii și al îndurării lui Dumnezeu. El dorește să împiedice planul divin pentru răscumpărarea omului și să aducă dezastru asupra lui Dumnezeu degradând și stricând lucrarea mâinilor Sale. El vrea să producă întristare în ceruri, să umple pământul de nenorocire și ruină, apoi să prezinte toate aceste rele ca rezultat al modului în care Dumnezeu a creat omul. – *Tragedia veacurilor*, p. 505, 506

În timpul celor patruzeci de ani, după fuga lui Moise din Egipt, idolatria părea că i-a învins. An după an, speranța israeliților devenea din ce în ce mai slabă. Atât împăratul, cât și poporul jubilau datorită puterii lor și își băteau joc de Dumnezeu poporului Israel. Această stare de lucruri a culminat cu acel faraon în fața căruia s-a prezentat Moise. Când conducătorul evreilor a venit înaintea lui cu un mesaj din partea „Domnului, Dumnezeului lui Israel”, faraon nu era un necunosător al adevăratului Dumnezeu, dar nesocotirea puterii Sale a fost aceea care l-a făcut să răspundă: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui?... Eu nu cunosc pe Domnul.” De la început și până la sfârșit, opoziția acestui faraon față de porunca divină nu a fost urmarea ignoranței, ci a urii și a sfidării lui Dumnezeu.

Deși egiptenii respinseseră de atâta timp cunoașterea de Dumnezeu, totuși Domnul le-a mai dat încă o ocazie pentru pocăință. În zilele lui Iosif, Egiptul fusese ca un azil pentru poporul Israel; Dumnezeu fusese onorat prin bunătatea manifestată față de poporul Său. Și acum, Cel îndelung răbdător, încet la mânie și plin de bunătate a dat timp fiecăreia dintre judecățile Sale să-și săvârșească lucrarea; egiptenii, blestemați prin chiar obiectul adorării lor, au avut dovada puterii lui Dumnezeu, pentru ca toți aceia care vor dori să se poată supune lui Dumnezeu și să scape de judecățile Sale. Bigotismul și încăpățânarea împăratului au avut ca rezultat răspândirea cunoașterii lui Dumnezeu, făcând ca mulți egipteni să se consacre slujirii Lui. – *Patriarhi și profeți*, p. 333

Luni, 14 iulie

Un început dificil

Acești logofeți considerau că necazul lor vine de la ispravnici, și nu de la împăratul însuși; de aceea s-au dus la el cu plângerile lor. Plângerile lor au fost întâmpinate de Faraon cu batjocuri: „Sunteți niște leneși și niște trântori! De aceea ziceți: «Haidem să aducem jertfe Domnului!»” (Exodul 5:17). Li s-a poruncit să se întoarcă la lucru, spunându-li-se că povara nu le va fi nicidecum ușurată. Întorcându-se, ei i-au întâlnit pe Moise și pe Aaron și le-au strigat: „Să vă vadă Domnul și să judece! Voi ne-ați făcut urăți lui Faraon și slujitorilor lui; ba încă le-ați dat sabia în mână ca să ne omoare” (vers. 21).

Auzind aceste reproșuri, Moise s-a întristat foarte mult. Suferințele poporului fuseseră sporite foarte mult. În toată țara, un strigăt de disperare se înălța de la tânăr și bătrân și toți s-au unit în a-l face răspunzător de schimbarea dezastruoasă a stării lor. În amărăciunea sufletului său, el

s-a înfățișat înaintea lui Dumnezeu cu strigătul: „Doamne, pentru ce ai făcut un astfel de rău poporului acestuia? Pentru ce m-ai trimis? De când m-am dus la Faraon ca să-i vorbesc în Numele Tău, el face și mai rău poporului acestuia și n-ai izbăvit pe poporul Tău” (vers. 22, 23). Răspunsul a fost: „Vei vedea acum ce voi face lui Faraon: o mână puternică îl va sili să-i izgonească din țara lui” (Exodul 6:1). Din nou i s-a amintit de legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu părinții lor și i s-a dat asigurarea că avea să fie împlinit. – *Patriarhi și profeți*, p. 258, 259

Națiunea ebraică a fost adusă într-o strânsă relație cu Dumnezeu, ca un popor aparte, o națiune sfântă. Domnul le-a dat copiilor lui Israel dovezi ale prezenței Sale, ca să se teamă de Numele Său, să asculte de glasul Lui și să știe că El îi conduce în țara făgăduită. Puterea lui Dumnezeu, care a fost revelată într-un mod atât de remarcabil în eliberarea lor din Egipt, a fost văzută în repetate rânduri în toate călătoriile lor.

Și, prin aceste manifestări și revelații, Dumnezeu îl ridica pe Israel din descurajare. În acești oameni dezorganizați urmau să se producă schimbări mari, căci opresiunea, sclavia și asocierea cu acei oameni idolatri le modelaseră obiceiurile, dorințele și caracterul.

Domnul îi făgăduise lui Israel că, dacă va asculta de poruncile Sale, El îi va asigura, prin puterea Sa minunată, tot ce avea nevoie. Dar evreii nu au fost dispuși să se supună îndrumărilor și restricțiilor Domnului. Ei au vrut să meargă pe calea lor. Ei doreau să urmeze îndrumările propriilor minți și să fie controlați doar de propria judecată.

Domnul le-a auzit murmurările, iar prezența divină a fost revelată într-un mod atât de remarcabil, încât s-au înspăimântat. S-a auzit un glas din slavă, cerându-le lui Moise și Aaron să se apropie de stâlpul de nor în care era învăluit Hristos. Și Domnul a vorbit cu Moise și cu Aaron și israeliții au auzit glasul Lui spunându-le că le-a auzit murmurările. ... În toate relațiile Sale cu ei, Dumnezeu căuta să-i arate poporului Său că nu împotriva lui Moise se îndreptau cârtirile lor, ci împotriva Conducătorul lor divin. – *The Signs of the Times*, July 19, 1899, par. 1-4

Martți, 15 iulie

Divinul „Eu”

Dumnezeu l-a eliberat pe Israel printr-o puternică manifestare a puterii Sale și prin judecățile Sale asupra tuturor zeilor egiptenilor. „A scos pe poporul Său cu veselie, pe aleșii Săi în mijlocul strigătelor de bucurie... ca să păzească poruncile Lui și să țină legile Lui” (Psalmii 105:43-45). El

i-a scos din starea lor de robie ca să-i poată duce într-o țară bună – o țară care, în providența Sa, a fost pregătită pentru ei ca un refugiu, ca un loc de scăpare de vrăjmașii lor, un loc unde să poată locui la umbra aripilor Sale. El avea să-i aducă la Sine, să-i cuprindă în brațele Sale veșnice, și în schimb, pentru toată bunătatea și mila Sa față de ei, li se cerea să nu aibă alți dumnezei în afară de El, viul Dumnezeu, să înalțe Numele Său și să-L facă slăvit pe pământ. – *Patriarhi și profeți*, p. 334

Când copiii lui Israel l-au acuzat pe el pentru toată suferința lor, Moise a fost foarte întristat și aproape că a avut și el de murmurat pentru că Domnul întârzia să-Și elibereze poporul. Israelii nu erau încă pregătiți să fie eliberați. Ei nu aveau decât puțină credință și nu erau dispuși să sufere cu răbdare și să își ducă durerea până când Dumnezeu avea să îi izbăvească într-un mod glorios.

„Domnul a zis lui Moise: «Vei vedea acum ce voi face lui Faraon: o mână puternică îl va sili să-i lase să plece; da, o mână puternică îl va sili să-i izgonească din țara lui.» Dumnezeu a mai vorbit lui Moise și i-a zis: «Eu sunt Domnul. Eu M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, ca Dumnezeu Cel Atotputernic, dar n-am fost cunoscut de el sub Numele Meu, ca 'Domnul'. De asemenea, Mi-am încheiat legământul Meu cu ei ca să le dau țara Canaan, țara călătoriilor lor sfinte, în care au locuit ca străini. Acum însă am auzit gemetele copiilor lui Israel, pe care-i țin egiptenii în robie, și Mi-am adus aminte de legământul Meu.»”

Mulți ani copiii lui Israel le slujiseră egiptenilor. Doar câteva familii au coborât în Egipt, dar deveniseră o mulțime mare. Și, fiind înconjurați de idolatrie, mulți dintre ei pierduseră cunoașterea adevăratului Dumnezeu și uitaseră legea Lui. Ei s-au unit cu egiptenii în închinarea lor la soare, la lună și la stele, de asemenea, la animale și la chipuri care erau făcute de mâinile oamenilor. Totul în jurul copiilor lui Israel a fost calculat pentru a-i face să uite de Dumnezeul cel viu. Cu toate acestea, printre evrei au fost unii care au păstrat cunoașterea adevăratului Dumnezeu, Creatorul cerurilor și al pământului. Ei erau foarte întristați să-și vadă copiii asistând zilnic și chiar angajându-se cu oamenii idolatri din jurul lor în urăciunile pe care le făceau, plecându-se în fața zeităților egiptene, făcute din lemn și piatră, și oferind jertfe acestor obiecte fără sens. Credincioșii s-au întristat și, în necazul lor, au strigat către Domnul pentru izbăvirea de sub jugul egiptean, ca El să îi scoată din Egipt, ca să poată scăpa de idolatrie și de influențele corupătoare care îi înconjurau. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 200, 201

Miercuri, 16 iulie

Buze netăiate împrejur

Mulți dintre evrei ar fi preferat să rămână în robie, mai degrabă decât să meargă într-o altă țară și să întâmpine dificultățile legate de o astfel de călătorie. De aceea, Domnul nu i-a izbăvit la prima arătare a semnelor și minunilor Sale înaintea lui Faraon. El a condus evenimentele pentru ca spiritul tiranic al regelui să crească și mai mult și pentru ca El să-Și manifeste marea Sa putere înaintea egiptenilor și, de asemenea, înaintea poporului Său, pentru a-i face pe israeliți nerăbdători să iasă din Egipt și să aleagă să-I slujească lui Dumnezeu. Sarcina lui Moise ar fi fost mult mai ușoară dacă nu ar fi fost atât mulți dintre evrei atât de corupți, încât să nu mai vrea să plece din Egipt. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p 201, 202

Adesea, israeliții păreau neînstare sau lipsiți de bunăvoință să înțeleagă planul lui Dumnezeu pentru păgâni. Dar tocmai acesta a fost scopul pentru care El îi făcuse un popor deosebit și îi întemeiasă ca o națiune independentă printre națiunile pământului. Avraam, tatăl lor, căruia i-a fost dat pentru prima oară legământul făgăduinței, fusese chemat să iasă dintre rudeniile lui și să plece în regiuni îndepărtate, ca să fie un purtător de lumină pentru neamuri. Cu toate că făgăduința dată lui cuprindea o sămânță de urmași numeroasă ca nisipul mării, totuși nu pentru un scop egoist avea să devină el întemeietorul unei națiuni în țara Canaan. Legământul lui Dumnezeu cu el cuprindea toate popoarele pământului.

„Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine” (Geneza 12:2,3).

La înnoirea legământului, cu puțin înainte de nașterea lui Isaac, planul lui Dumnezeu pentru omenire a fost iarăși făcut clar: „În el vor fi binecuvântate toate neamurile pământului” (Geneza 18:18), a fost asigurarea din partea Domnului cu privire la copilul făgăduit. Iar mai târziu, vizitatorul ceresc încă o dată a declarat: „Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta” (Geneza 22:18).

Termenii atotcuprinzători ai acestui legământ erau cunoscuți atât copiilor lui Avraam, cât și copiilor copiilor lui. Israeliții fuseseră izbăviți din robia egipteană ca să fie o binecuvântare pentru popoare și ca Numele lui Dumnezeu să fie făcut cunoscut „în tot pământul” (Exodul 9:16). Dacă aveau să fie ascultători de cerințele Sale, urmau să ajungă cu mult înaintea altor popoare în înțelepciune și pricepere, dar această supremație avea să

fie atinsă și păstrată numai pentru ca, prin ei, planul lui Dumnezeu pentru toate națiunile pământului să fie împlinit.

Providențele minunate, legate de eliberarea lui Israel din robia egipteană și de ocuparea țării făgăduite, i-au determinat pe mulți dintre păgâni să-L recunoască pe Dumnezeul lui Israel drept Conducătorul suprem. „Egiptenii vor cunoaște”, fusese făgăduința, „că Eu sunt Domnul când Îmi voi întinde mâna asupra Egiptului și când voi scoate din mijlocul lor pe copiii lui Israel” (Exodul 7:5). Chiar și îngâmfatul Faraon a fost constrâns să recunoască puterea lui Iehova. „Duceți-vă să slujiți Domnului”, i-a îndemnat el pe Moise și pe Aaron, „... și binecuvântați-mă” (Exodul 12:31,32). – *Profeți și regi*, p. 367–369

Joi, 17 iulie

Ca Dumnezeu pentru Faraon

Aaron era un om amabil și binevoitor, pe care Dumnezeu l-a ales să stea alături de Moise și să vorbească în locul lui; cu alte cuvinte, să fie gura lui Moise. Dumnezeu ar fi putut să îl aleagă pe Aaron ca lider, dar Cel care cunoaște inima și înțelege caracterul știa că Aaron era lipsit de fermitate și că nu avea curajul moral de a sta în apărarea dreptății în orice împrejurare, indiferent de consecințe. Dorința de a se bucura de aprecierea oamenilor l-a condus uneori pe Aaron să comită mari greșeli. Prea adesea el ceda în fața rugămintilor, prin aceasta dezonorându-L pe Dumnezeu. – *Mărturii*, vol. 3, p. 293

Domnul i-a spus lui Moise: „De aceea, spune copiilor lui Israel: «Eu sunt Domnul, Eu vă voi izbăvi din muncile cu care vă apasă egiptenii, vă voi izbăvi din robia lor și vă voi scăpa cu braț întins și cu mari judecăți. Vă voi lua ca popor al Meu; Eu voi fi Dumnezeul vostru și veți cunoaște că Eu, Domnul, Dumnezeul vostru, vă izbăvesc de muncile cu care vă apasă egiptenii. Eu vă voi aduce în țara pe care am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov; Eu vă voi da-o în stăpânire; Eu, Domnul.» Astfel a vorbit Moise copiilor lui Israel. Dar deznădejdea și robia aspră în care se aflau i-au împiedicat să asculte pe Moise. Domnul a vorbit lui Moise și a zis: «Du-te de vorbește lui Faraon, împăratul Egiptului, să lase pe copiii lui Israel să iasă afară din țara lui.»”

Moise s-a descurajat. În deznădejdea lui, el l-a întrebat pe Domnul: „Dacă copiii lui Israel – poporul Tău care, prin legământ, este tăiat împrejur – nu vor să mă asculte, atunci cum mă va asculta Faraon, care este netăiat împrejur și idolatru?” „Domnul a zis lui Moise: «Iată că te

fac ca Dumnezeu [NTR] pentru Faraon și fratele tău, Aaron, va fi pro-rocul tău. Tu vei spune tot ce-ți voi porunci Eu, iar fratele tău, Aaron, va vorbi lui Faraon ca să lase pe copiii lui Israel să plece din țara lui. Eu voi împietri inima lui Faraon și Îmi voi înmulți semnele și minunile în țara Egiptului. Totuși Faraon n-are să v-asculte. Apoi Îmi voi întinde mâna asupra Egiptului și voi scoate din țara Egiptului oștile Mele, pe poporul Meu, pe copiii lui Israel, prin mari judecăți. Egiptenii vor cunoaște că Eu sunt Domnul când Îmi voi întinde mâna asupra Egiptului și când voi scoate din mijlocul lor pe copiii lui Israel.» Moise și Aaron au făcut ce le poruncise Domnul: așa au făcut.”

Domnul i-a spus lui Moise că semnele și minunile pe care va trebui să le facă înaintea lui Faraon îi vor împietri inima regelui, pentru că nu le va primi și Dumnezeu Își va înmulți semnele. Fiecare pedeapsă pe care Faraon o respingea avea să aducă mai aproape următoarea pedeapsă și mai severă, până când inima lui mândră va fi smerită, iar el va trebui să-L recunoască pe Creatorul cerurilor și al pământului ca Dumnezeul cel viu și atotputernic. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 203, 204

Vineri, 18 iulie

Studiu suplimentar

Mărturii, vol. 3, din „Mărturia nr.23”, subcapitolul „Moise și Aaron”, p. 293–303; *Divina vindecare*, subcapitolul „O lecție din viața lui Moise”, p. 474–478.

Plăgile

Sabat după-amiază, 19 iulie

Domnul i-a spus lui Moise să meargă din nou înaintea poporului și să repete făgăduința eliberării, cu o nouă asigurare a bunăvoinței divine. El a mers așa cum i s-a spus, dar ei n-au vrut să-l asculte. Scriptura zice: „Dar deznădejdea și robia aspră în care se aflau i-au împiedicat să asculte pe Moise” (Exodul 6:9). Din nou solia divină i s-a adresat lui Moise: „Du-te de vorbește lui Faraon, împăratul Egiptului, să lase pe copiii lui Israel să iasă afară din țara lui” (vers. 11). Descurajat, el a răspuns: „Iată că nici copiii lui Israel nu m-au ascultat; cum să mă asculte Faraon pe mine?” (vers. 12). I s-a spus atunci să-l ia pe Aaron cu el și să meargă înaintea lui Faraon și să ceară din nou „să scoată din țara Egiptului pe copiii lui Israel” (vers. 13).

El a fost înștiințat de faptul că monarhul nu va ceda până când Domnul nu Își va trimite judecățile asupra Egiptului și va scoate afară pe Israel prin manifestarea puterii Sale. Însă, înainte de revărsarea fiecărei plăgi, Moise trebuia să descrie natura și urmările ei, pentru ca împăratul să poată să scape de ea, dacă alegea lucrul acesta. Fiecare pedeapsă respinsă avea să fie urmată de alta și mai severă, până când inima lui îngâmfată avea să fie umilită și până când el avea să-L recunoască pe Creatorul cerului și al pământului ca viul și adevăratul Dumnezeu. Domnul avea să le dea egiptenilor prilejul de a vedea cât de zadarnică era înțelepciunea celor mai de seamă oameni ai lor, cât de slabă era puterea zeilor lor atunci când se împotriveau poruncilor Domnului. El avea să-i pedepsească pe locuitorii Egiptului pentru idolatria lor și să aducă la tăcere lăudăroșenia lor cu privire la binecuvântările primite din partea idolilor lor fără viață. Dumnezeu urma să-Și glorifice Numele, pentru ca celelalte națiuni să poată auzi despre puterea Lui și să tremure în fața faptelor Lui mărețe și pentru ca poporul Său să se întoarcă de la idolatrie și să-I aducă o închinare curată. – *Patriarhi și profeți*, p. 260, 263

Atenția mi-a fost îndreptată către puterea lui Dumnezeu manifestată prin Moise, când Domnul l-a trimis înaintea lui Faraon. Satana a înțeles cum stăteau lucrurile și era la pământ. El știa bine că Moise a fost ales de Dumnezeu pentru a rupe jugul robiei care apăsa asupra copiilor lui Israel și că el, în lucrarea sa, prefigura prima venire a lui Hristos pentru a sfărâma puterea lui Satana asupra familiei umane și pentru a-i elibera pe cei care fuseseră înrobiți prin puterea lui. Satana știa că, atunci când Hristos avea să se arate, aveau să fie făcute prin El lucrări mari și minuni, pentru ca lumea să știe că El era trimis de Tatăl. Satana tremura pentru puterea lui. El s-a sfătuit cu îngerii săi pentru a îndeplini o lucrare care să răspundă unui dublu scop: 1. Să distrugă influența lucrării făcute de Dumnezeu prin slujitorul său Moise, lucrând prin agenții lui și astfel contrafacând adevărata lucrare a lui Dumnezeu. 2. Influența lucrării sale prin vrăjitori trebuia să străbată prin toate veacurile și să distrugă în mintea multora adevărata credință în minunile și lucrările puternice pe care avea să le facă Hristos, atunci când avea să vină în această lume. Satana știa că împărăția lui va suferi, pentru că puterea pe care o deținea asupra omenirii urma să-i fie dată lui Hristos. Nu puterea pe care o avea Moise sau vreo influență exercitată asupra minții privitorilor au produs acele minuni înaintea lui Faraon. Era puterea lui Dumnezeu. Aceste semne și minuni au fost săvârșite prin Moise, pentru a-l convinge pe Faraon că marele „Eu sunt” l-a trimis să-i poruncească lui Faraon să-l lase pe Israel să plece, ca să-I poată sluji. – *Spiritual Gifts*, vol. 4, p. 81

Duminică, 20 iulie

Dumnezeu și dumnezei

Prin descântecele lor, vrăjitorii păreau să înfăptuiască și ei câteva lucruri asemănătoare cu acelea pe care Dumnezeu le-a făcut prin mâna lui Moise și Aaron. Ei nu au făcut ca toiegele lor să devină cu adevărat șerpi, ci, prin magie, ajutați de marele înșelător, au făcut să pară ca niște șerpi, pentru a contraface lucrarea lui Dumnezeu. Satana i-a ajutat pe slujitorii săi să se împotrivescă lucrării Celui Preaînalt pentru a-i înșela pe oameni și pentru a-i încuraja în răzvrătirea lor. Faraonul voia să se prindă de cea mai mică dovadă pe care ar fi putut să o obțină pentru a-și justifica împotrivirea față de lucrarea lui Dumnezeu îndeplinită de Moise și Aaron. El le-a spus acestor slujitori ai lui Dumnezeu că vrăjitorii săi pot face și ei toate acele minuni. Diferența dintre lucrarea lui Dumnezeu și cea a vrăjitorilor era că una era a lui Dumnezeu, cealaltă a lui Satana. Una era adevărată, iar cealaltă, falsă. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 205, 206

Bătrânii lui Israel s-au străduit să susțină credința în scădere a fraților lor, repetându-le făgăduințele făcute părinților lor și cuvintele profetice ale lui Iosif înainte de moartea sa, care prevesteau eliberarea lor din Egipt. Unii ascultau și credeau. Alții, privind la stările de lucruri din jurul lor, refuzau să mai nădăjduiască. Egiptenii, fiind informați despre ce se vorbea printre sclavi, își băteau joc de speranțele lor și tăgăduiau în mod batjocoritor puterea Dumnezeului lor. Ei arătau spre situația lor, de popor de sclavi, și ziceau în mod disprețuitor: „Dacă Dumnezeul vostru este drept și milostiv și are o putere mai mare decât zeii Egiptului, atunci de ce nu face din voi un popor liber?” Și le atrăgeau atenția asupra situației lor. Ei se închinau la zeități numite de israeliți zei falși, dar, cu toate acestea, erau un popor bogat și puternic. Ei declarau că zeii lor i-au binecuvântat cu prosperitate, dându-le ca robi pe israeliți, și se făleau cu puterea lor de a-i chinui și nimici pe cei ce se închinau Domnului. Faraon însuși se fălea, spunând că Dumnezeul evreilor nu-i poate elibera din mâna lui.

Cuvinte de felul acesta au nimicit speranțele multor israeliți. Li se părea că situația era, în mare măsură, așa cum o înfățișau egiptenii. Era adevărat că ei erau sclavi și că trebuiau să îndure tot ce le impuneau ispravnicii lor cei cruzi să facă. Copiii lor fuseseră hăituiți și uciși, iar viața lor ajunsese o povară. Și, cu toate acestea, ei se închinau Dumnezeului cerului. Dacă Domnul era într-adevăr mai presus de toți zeii, atunci, cu siguranță, El nu avea să-i lase robi păgânilor. Dar aceia care Îi erau credincioși adevăratului Dumnezeu au înțeles că numai din cauză că Israel s-a îndepărtat de El și din cauza tendinței lor de a se încuscri cu neamurile păgâne, fiind târați astfel în idolatrie, Domnul îngăduise ca ei să ajungă sclavi; și, plini de încredere, i-au asigurat pe frații lor că El va frânge în curând jugul asupritorilor. — *Patriarhi și profeți*, p. 259, 260

Luni, 21 iulie

Cine a împietrit inima lui Faraon?

Faraon i-a declarat pe Moise și Aaron niște impostori care nu puteau face mai mult decât vrăjitorii lui. Moise și Aaron i-au spus lui Faraon: „Acest Iehova, pe care pretinzi că nu-L cunoști, te va convinge că este mai puternic decât toți zeii.” Ei l-au informat că Dumnezeu va săvârși încă minuni mai mari, care îl vor lăsa fără scuză și care vor fi monumente perpetue ale providenței și puterii Sale în favoarea lui Israel.

„Domnul a zis lui Moise: «Faraon are inima împietrită: nu vrea să lase poporul să plece. Du-te la Faraon dis-de-diminează, când are să iasă să

se ducă la apă, și să te înfățișezi înaintea lui pe malul râului. Să-ți iei în mână toiagul care a fost prefăcut în șarpe și să zici lui Faraon: «Domnul, Dumnezeul evreilor, m-a trimis la tine să-ți spun: 'Lasă pe poporul Meu să plece, ca să-Mi slujească în pustie. Dar iată că până acum n-ai ascultat.' Acum, așa vorbește Domnul: 'Iată cum vei cunoaște că Eu sunt Domnul. Am să lovesc apele râului cu toiagul din mâna mea și ele se vor preface în sânge. Peștii din râu vor pieri, râul se va împuți, așa că le va fi greață egiptenilor să bea din apa râului.'»

Faraon nu a vrut să asculte de Moise și Aaron, ci le-a disprețuit cuvintele, totuși nu avea putere să le facă rău. „Moise și Aaron au făcut cum le poruncise Domnul. Aaron a ridicat toiagul și a lovit apele râului, sub ochii lui Faraon și sub ochii slujitorilor lui; și toate apele râului s-au prefăcut în sânge.” Timp de șapte zile, plaga de pe ape a continuat. Totuși, regele nu s-a smerit, ci și-a împietrit inima. Lui Moise și Aaron li se poruncise ca, mai înainte de a aduce plăgile, să îi relateze cu credincioșie lui Faraon natura fiecărei plăgi care urma să vină și efectul plăgii, pentru ca el să aibă privilegiul de a se salva de ea, dacă ar fi ales așa, lăsându-i pe copiii lui Israel să meargă să-I aducă jertfe lui Dumnezeu. Dar, dacă regele refuza să asculte de porunca lui Dumnezeu, urma să aibă parte de pedepse. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 206, 207

Ni se spune că Domnul a împietrit inima lui Faraon. Refuzurile repetate ale regelui de a asculta cuvântul Domnului au făcut să fie date mesaje mai directe, mai imperative și mai puternice. La fiecare respingere a luminii, Domnul a dat o dovadă mai măreață a puterii Sale, dar încăpățânarea regelui creștea cu fiecare nouă dovadă a puterii și măreției Dumnezeului cerului, până când ultima săgeată a harului a fost trimisă din tolba divină. Apoi, omul s-a împietrit complet prin împotrivirea sa continuă. Faraon a semănat încăpățănare și a cules o recoltă de același fel în caracterul său. Domnul nu a putut face nimic mai mult pentru a-l convinge, pentru că el era baricadat în încăpățănare și prejudecăți și Duhul Sfânt nu putea găsi acces la inima lui. Faraon a fost lăsat în necredința și împietrirea inimii lui. Necredința a produs necredință. Când Faraon și-a împietrit inima la prima demonstrare a puterii lui Dumnezeu, el s-a făcut mai capabil de o a doua respingere a puterii lui Dumnezeu. Mândria și încăpățânarea l-au ținut în robie și l-au împiedicat să recunoască avertismentele lui Dumnezeu. Era contrar naturii lui să se schimbe după ce și-a exprimat o dată hotărârea de a nu crede. – “The Measure of Light Given Measures Our Responsibility,” *Advent Review and Sabbath Herald*, February 17, 1891, par. 1

Marți, 22 iulie

Primele trei plăgi

Deși se părea că și vrăjitorii au făcut să apară broaște, la fel cum făcuseră Moise și Aaron, ei nu le-au putut îndepărta. Când a văzut că vrăjitorii nu puteau opri această plagă și nici să îndepărteze broaștele, Faraon a fost oarecum umilit și a vrut ca Moise și Aaron să-L roage pe Domnul pentru el, să îndepărteze broaștele. Începea să învețe ceva despre acel Dumnezeu pe care spunea că nu-L cunoaște. Moise și Aaron îi spusese lui Faraon că nu au produs broaștele prin magie sau prin vreo putere pe care o aveau ei, ci Dumnezeu, Dumnezeul cel viu, le făcuse să apară prin puterea Lui și numai El le putea îndepărta. Înainte de aceasta, Faraon triumfase față de Moise și Aaron, deoarece vrăjitorii au putut face să apară aceleași lucruri cu descântecele lor. Dar, când l-a rugat să-L roage pe Domnul pentru el, Moise i-a amintit aroganța cu care s-a fălit și s-a mândrit mai înainte cu realizările vrăjitorilor săi și l-a întrebat pe Faraon unde era acum gloria lui și unde era puterea acelor vrăjitori de a înlătura urgia.

Domnul a ascultat rugăciunile lui Moise și a oprit plaga broaștelor. Când a fost eliberat de suferința sa imediată, regele a refuzat din nou cu încăpățănare să-l lase pe Israel să plece. Moise și Aaron, la porunca Domnului, au făcut ca țărâna pământului să devină păduchi în toată țara Egiptului. Faraon i-a chemat pe vrăjitori să stea în fața lui și să facă același lucru cu descântecele lor, dar ei nu au putut. Moise și Aaron, slujitorii lui Dumnezeu, aduseseră această plagă a păduchilor la porunca Lui. Vrăjitorii, slujitorii lui Satana, la porunca lui, au încercat să producă același lucru cu descântecele lor, dar nu au putut. Lucrarea lui Dumnezeu a fost arătată superioară puterii lui Satana, pentru că vrăjitorii, cu descântecele lor, nu puteau face decât câte ceva. Când au văzut că nu pot face păduchi prin vrăjitoriile lor, „vrăjitorii au zis lui Faraon: «Aici este degetul lui Dumnezeu!» Dar inima lui Faraon s-a împietrit și n-a ascultat de Moise și de Aaron, după cum spusese Domnul.” – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 208, 209

Faraon le-a cerut vrăjitorilor să își facă descântecele lor. Ei au făcut și semne, și minuni, căci Satana le-a venit în ajutor ca să lucreze prin ei. Totuși, chiar și aici, lucrarea lui Dumnezeu s-a arătat superioară puterii lui Satana, pentru că vrăjitorii nu puteau săvârși toate minunile pe care Dumnezeu le-a făcut prin Moise. Doar câteva au putut face și ei. Toiegele vrăjitorilor au devenit șerpi, dar toiagul lui Aaron le-a înghițit pe ale lor. După ce au încercat să producă păduchi și nu au putut, au fost forțați de

puterea lui Dumnezeu să recunoască înaintea lui Faraon, spunând: „Aici este degetul lui Dumnezeu.” Satana a lucrat prin vrăjitori într-un mod calculat pentru a împietri inima tiranului rege împotriva manifestărilor puterii lui Dumnezeu prin minuni. Satana s-a gândit să clatine credința lui Moise și Aaron în originea divină a misiunii lor, iar apoi vrăjitorii, instrumentele lui, aveau să prevaleze. Satana nu voia ca poporul Israel să fie eliberat din sclavia egipteană, ca să-I poată sluji lui Dumnezeu. – *Spiritual Gifts*, vol. 4, p. 82

Miercuri, 23 iulie

Muște, ciuma vitelor și vărsatul negru

Egiptenii se închinau anumitor animale și considerau că este o ofensă de neiertat să fie ucis unul dintre animalele acestea. Și, dacă unul dintre idoli aceștia ar fi fost ucis, chiar și accidental, numai viața vinovatului putea răspunde pentru ofensă. Moise îi arată lui Faraon că israeliții nu pot să îi aducă jertfe lui Dumnezeu în țara Egiptului, sub ochii egiptenilor, pentru că ar putea alege pentru a oferi ca jertfă animale pe care ei le considerau sacre.

Moise a propus din nou să meargă în pustie cale de trei zile. Regele a consimțit, pentru că era sub mâna pedepsitoare a lui Dumnezeu. „Faraon a zis: «Vă voi lăsa să plecați ca să aduceți jertfe Domnului, Dumnezeului vostru, în pustie, numai să nu vă îndepărtați prea mult dacă plecați. Rugați-vă pentru mine.» Moise a răspuns: «Am să ies de la tine și am să mă rog Domnului. Măine, muștele se vor îndepărta de la Faraon, de la slujitorii lui și de la poporul lui. Dar să nu ne mai înșele Faraon, nevrând să lase pe popor să plece ca să aducă jertfe Domnului.» Moise a ieșit de la Faraon și s-a rugat Domnului. Domnul a făcut cum cerea Moise și muștele s-au îndepărtat de la Faraon, de la slujitorii lui și de la poporul lui. N-a mai rămas una. Dar Faraon, și de data aceasta, și-a împietrit inima și n-a lăsat pe popor să plece.”

Și Domnul le-a poruncit lui Moise și lui Aaron să meargă din nou înaintea lui Faraon și să-i spună: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul evreilor: «Lasă pe poporul Meu să plece, ca să-Mi slujească.»” Și dacă el nu-i va lăsa să plece și îi va ține pe loc, va veni ciuma peste vitelor lor. „Dar Domnul va face deosebire între turmele lui Israel și turmele egiptenilor, așa că nu va pieri nimic din tot ce este al copiilor lui Israel.” Și au murit toate vitele lovite de ciumă, dar niciuna dintre vitele evreilor nu a murit. Și Faraon a trimis soli să întrebe dacă a murit vreuna dintre vitele

israeliților. Solul s-a întors la rege și i-a spus că niciuna nu murise și nici nu au fost afectate deloc de ciumă. Cu toate acestea, inima lui s-a împietrit și n-a vrut să-l lase pe Israel să plece. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 211

Vrăjitorii, cu toată magia lor și presupusa putere, nu au putut, prin niciunul dintre descântecele lor, să se ferească de urgia îngrozitoare a acestor bube. Ei nu mai puteau sta în fața lui Moise și Aaron, din cauza acestei suferințe grele. Egiptenilor li s-a permis astfel să vadă cât de inutil era pentru ei să-și pună încrederea în puterea laudată a vrăjitorilor, când ei nu și-au putut feri nici măcar propriile trupuri de această plagă. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 212

Joi, 24 iulie

Grindină, lăcuste și întuneric

Cei care au ținut seama de Cuvântul Domnului și-au adunat vitele în adăposturi și în case, în timp ce aceia a căror inimă era împietrită, ca a lui Faraon, și-au lăsat vitele pe câmp. Aici a fost o ocazie de a testa mândria semeață a egiptenilor și de a arăta câți erau aceia ale căror inimi fuseseră cu adevărat impresionate de lucrările minunate ale lui Dumnezeu pentru poporul Său, pe care ei îl disprețuiseră și îl trataseră cu cruzime. „A bătut piatra și focul se amesteca cu piatra; piatra era așa de mare, încât nu mai bătuse piatră ca aceea în toată țara Egiptului de când este el locuit de oameni. Piatra a nimicit, în toată țara Egiptului, tot ce era pe câmp, de la oameni până la dobitoace; piatra a nimicit și toată iarba de pe câmp și a frânt toți copacii de pe câmp. Numai în ținutul Gosen, unde erau copiii lui Israel, n-a bătut piatra. Faraon a trimis să cheme pe Moise și pe Aaron și le-a zis: «De data aceasta, am păcătuit; Domnul are dreptate, iar eu și poporul meu suntem vinovați. Rugați-vă Domnului ca să nu mai fie tunețe și piatră, și vă voi lăsa să plecați și nu veți mai fi opriți.» Moise i-a zis: «Când voi ieși din cetate, voi ridica mâinile spre Domnul, tunețele vor înceta și nu va mai bate piatra, ca să știi că al Domnului este pământul! Dar știi că tu și slujitorii tăi tot nu vă veți teme de Domnul Dumnezeu.» Inul și orzul se prăpădiseră, pentru că orzul tocmai dăduse în spic, iar inul era în floare; grâul și ovăzul nu se stricaseră, pentru că erau târzii.”

După ce plaga a fost oprită, Faraon nu l-a lăsat pe Israel să plece. Răzvrătirea produce răzvrătire. Faraon devenise atât de împietrit în împotrivirea sa continuă față de voința lui Dumnezeu, încât întreaga sa ființă s-a răzvrătit față de manifestările teribile ale puterii divine. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 214, 215

Frica smulsese de la Faraon o nouă concesie. La sfârșitul celei de a treia zile de întuneric, el l-a chemat pe Moise și a consimțit ca poporul să plece, dar turmele și cirezile să rămână. „Turmele noastre ... trebuie să meargă cu noi și să nu rămână o unghie din ele”, a răspuns cu hotărâre Moise. „Căci din ele vom lua ca să slujim Domnului, Dumnezeului nostru; iar până vom ajunge acolo, nu știm ce vom alege ca să aducem Domnului” (Exodul 10:26). Furia împăratului a izbucnit fără să mai poată fi stăpânită: „Ieși de la mine!” a strigat el. „Să nu cumva să te mai arăți înaintea mea, căci, în ziua în care te vei arăta înaintea mea, vei muri.”

Răspunsul a fost: „Da, nu mă voi mai arăta înaintea ta” (vers. 28, 29).

„Moise era foarte bine văzut în țara Egiptului, înaintea slujitorilor lui Faraon și înaintea poporului” (Exodul 11:3). Moise era privit de egipteni cu frică. Împăratul nu îndrăznea să se atingă de el și să-i facă vreun rău, căci poporul socotea că numai el singur avea puterea să îndepărteze plăgile. Ei doreau ca israeliților să li se îngăduie să părăsească Egiptul. Împăratul și preoții erau aceia care se împotriveau cu toată puterea cere-rilor lui Moise. – *Patriarhi și profeți*, p. 272

Paștele

Sabat după-amiază, 26 iulie

Ținerea Paștelui a început odată cu nașterea națiunii iudaice. În ultima noapte a sclaviei lor în Egipt, când nu se întrezărea niciun semn al eliberării, Dumnezeu le-a poruncit israeliților să se pregătească pentru o imediată eliberare. El îl avertizase pe Faraon cu privire la cea din urmă judecată asupra egiptenilor și le dăduse directive evreilor să-și adune familiile în locuințele lor. După ce au stropit ușorii casei cu sângele mielului junghiat, trebuiau să mănânce mielul fript, cu pâine nedospită și cu ierburi amare. „Când îl veți mânca”, a zis El, „să aveți mijlocul încins, încălțămintele în picioare și toiagul în mână; și să-l mâncați în grabă; căci sunt Paștele Domnului” (Exodul 12:11). La miezul nopții, au fost uciși toți întâii născuți ai egiptenilor. Atunci, împăratul a trimis lui Israel solia: „Sculați-vă, ieșiți din mijlocul poporului meu... Duceți-vă de slujiți Domnului cum ați zis” (Exodul 12:31). Evreii au ieșit din Egipt ca o națiune independentă. Domnul le poruncise ca Paștele să fie ținut în fiecare an. „Și când vă vor întreba copiii voștri: «Ce înseamnă obiceiul acesta?» să răspundeți: «Este jertfa de Paște în cinstea Domnului, care a trecut pe lângă casele copiilor lui Israel în Egipt, când a lovit Egiptul.»” În felul acesta, din generație în generație, urma să se transmită istoria acestei minunate eliberări. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 76

Atunci, Domnul i-a dat lui Moise instrucțiuni speciale, pe care să li le dea copiilor lui Israel, cu privire la ceea ce trebuiau să facă pentru a se păzi pe ei înșiși și pe familiile lor de urgia înfricoșătoare pe care era pe cale să o trimită asupra Egiptului. De asemenea, Moise trebuia să le dea instrucțiuni cu privire la plecarea din Egipt. El le-a transmis porunca lui Dumnezeu de a lua un miel fără cusur, de a-l înjunghia și de a stropi cu sângele lui stâlpii și pragul de sus al ușii caselor lor. Acest semn avea să fie un semn pus afară din casă, iar înăuntru ei trebuiau să mănânce mielul fript întreg, cu ierburi amare; în acest timp, îngerul lui Dumnezeu avea să treacă prin țara Egiptului și să-și facă lucrarea îngrozitoare, aducând

moartea asupra întâiului născut al omului și întâiului născut al animalelor. „Când îl veți mânca, să aveți mijlocul încins, încălțăminte în picioare și toiagul în mână și să-l mâncați în grabă, căci sunt Paștele Domnului. În noaptea aceea, Eu voi trece prin țara Egiptului și voi lovi pe toți întâii născuți din țara Egiptului de la oameni până la dobitoace și voi face judecată împotriva tuturor zeilor Egiptului, Eu, Domnul. Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nicio urgie atunci când voi lovi țara Egiptului. Și pomenirea acestei zile s-o păstrați și s-o prăznuiți printr-o sărbătoare în cinstea Domnului; s-o prăznuiți ca o lege veșnică pentru urmașii voștri.” – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 222

Duminică, 27 iulie

Încă o plagă

În ciuda faptului că i se interzisese să mai vină înaintea lui Faraon, pentru că, în ziua în care îi va vedea fața, va muri, Moise mai avea o solie de la Dumnezeu pentru împăratul răzvrătit și a mers ferm în prezența lui și a stat fără teamă înaintea lui pentru a-i vesti cuvântul Domnului.

„Moise a zis: «Așa vorbește Domnul: 'Pe la miezul nopții, voi trece prin Egipt și toți întâii născuți din țara Egiptului vor muri, de la întâiul născut al lui Faraon, care șade pe scaunul lui de domnie, până la întâiul născut al roabei care stă la râșniță, și până la toți întâii născuți ai dobitoacelor. În toată țara Egiptului vor fi țipete mari, așa cum n-au fost și nu vor mai fi. Dar dintre toți copiii lui Israel, de la oameni până la dobitoace, nici măcar un câine nu va chelălăi cu limba lui, ca să știți ce deosebire face Domnul între egipteni și Israel.' Atunci toți acești slujitori ai tăi se vor pogori la mine și se vor închina până la pământ înaintea mea, zicând: 'Teși, tu și tot poporul care te urmează!' După aceea, voi ieși.» Moise a ieșit de la Faraon, aprins de mânie.” – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 221, 222

Înainte de aducerea la îndeplinire a acestei hotărâri, Domnul le-a dat îndrumări copiilor lui Israel, prin Moise, cu privire la plecarea lor din Egipt și, în mod deosebit, cu privire la ocrotirea lor de pedeapsa care avea să vină. Fiecare familie, singură sau împreună cu altele, trebuia să „junghie” un miel sau un ied „fără cusur” și, cu un mănunchi de isop, să stropească sângele lui pe „pragul de sus și cei doi stâlpi ai ușii” casei, pentru ca îngerul nimicitor, care avea să vină la miezul nopții, să nu intre în acea locuință. Ei trebuiau să mănânce carnea „friptă la foc” cu „azime și verdețuri amare”, noaptea, după cum spusese Moise: „Să aveți mijlocul încins, încălțămintele

în picioare și toiagul în mână și să-l mâncați în grabă, căci sunt Paștele Domnului” (Exodul 12:11). – *Patriarhi și profeți*, p. 274

Luni, 28 iulie

Paștele

Iată o lucrare cerută copiilor lui Israel, pe care ei trebuiau să o îndeplinească, pentru a dovedi și pentru a-și arăta, prin faptele lor, credința în marea eliberare pe care le-o dăduse Dumnezeu. Pentru a scăpa de teribila pedeapsă pe care Dumnezeu avea să o aducă asupra egiptenilor, pe casele lor trebuia să fie văzut semnul sângelui. Li s-a cerut să se despartă de egipteni și să se adune în casă ei și copiii lor, căci, dacă vreunul dintre israeliți ar fi fost găsit în casele egiptenilor, ar fi fost lovit de mâna îngerului nimicitor. De asemenea, au fost îndrumați să țină sărbătoarea Paștelui ca pe o orânduire stabilită de Dumnezeu, astfel încât, atunci când copiii lor i-ar fi întrebat ce înseamnă o astfel de slujbă, să le povestească modul minunat în care Dumnezeu le-a păstrat viața în Egipt. Să le spună că, atunci când a ieșit noaptea să-i omoare pe întâii născuți ai oamenilor și ai animalelor, îngerul nimicitor a trecut peste casele lor și niciunul dintre evreii care se aflau în casele care aveau semnul sângelui pe stâlpii ușii nu a murit. Iar oamenii și-au plecat capetele și s-au închinat, recunoscători pentru acest remarcabil monument de aducere-aminte lăsat pentru a păstra în mintea copiilor lor amintirea grijii lui Dumnezeu pentru poporul Său. A fost un număr destul de mare de egipteni care au fost conduși să recunoască, prin manifestările semnelor și minunilor arătate în Egipt, că Dumnezeul evreilor este singurul Dumnezeu adevărat. Ei s-au rugat să li se permită să vină în casele israeliților cu familiile lor în acea noapte înfricoșătoare când îngerul lui Dumnezeu avea să-l omoare pe primul născut dintre egipteni. Ei erau convinși că zeii lor, cărora li se închinaseră, nu știau nimic și nu aveau putere să salveze sau să distrugă. Și s-au angajat să-L aleagă pe Dumnezeul lui Israel să fie de acum înainte Dumnezeul lor. Au decis să părăsească Egiptul și să meargă cu copiii lui Israel să se închine Dumnezeului lor. Israeliții i-au primit pe egiptenii credincioși în casele lor. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 223

Când copiii lui Israel erau robi în Egipt, Domnul l-a trimis pe Moise să-i elibereze. El i-a poruncit lui Moise să meargă la Faraon, împăratul Egiptului, și să-i spună: „Așa vorbește Domnul: «Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut. Îți spun: Lasă pe fiul Meu să plece ca să-Mi slujească; dacă nu vrei să-l lași să plece, voi ucide pe fiul tău, pe întâiul tău născut»” (Exodul 4:22,23).

Moise i-a transmis acest mesaj împăratului. Dar răspunsul lui Faraon a fost: „Cine este Domnul ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Domnul și nu voi lăsa pe Israel să plece” (Exodul 5:2).

Atunci, Domnul a trimis urgii înfricoșătoare asupra egiptenilor. Ultima dintre aceste plăgi a fost moartea primului fiu născut din fiecare familie, de la cea a împăratului până la cea a celui de pe urmă din țară.

Domnul i-a spus lui Moise că fiecare familie a israeliților trebuie să înjunghie un miel și să pună din sângele lui pe stâlpii ușii locuinței lor.

Acesta era un semn ca îngerul morții să treacă peste toate casele israeliților și să nu nimicească pe nimeni decât pe egiptenii mândri și cruzi.

Acest sânge al „Paștelor” a reprezentat pentru iudei sângele lui Hristos. Căci, la vremea cuvenită, Dumnezeu avea să-L dea pe Fiul Său iubit să fie jertfit așa cum fusese înjunghiat mielul, pentru ca toți cei care vor crede în El să fie salvați de la moartea veșnică. Hristos este numit Paștele nostru (1 Corinteni 5:7). Prin sângele Lui, prin credință, suntem răscumpărați (Efeseni 1:7). – *The Story of Jesus*, p. 17, 18

Marți, 29 iulie

Pesach

În amintirea acestei mari eliberări, trebuia ca poporul Israel să țină o sărbătoare în fiecare an, în toate generațiile viitoare. ...

Isopul folosit pentru stropirea sângelui era un simbol al curățirii, fiind folosit la curățirea leprei și a acelor care se întinau prin atingerea de un mort. În rugăciunea psalmistului se poate vedea, de asemenea, însemnătatea lui: „Curățește-mă cu isop și voi fi curat; spală-mă și voi fi mai alb decât zăpada” (Psalmii 51:7).

Mielul trebuia pregătit în întregime și niciun os nu trebuia să-i fie zdrobit. Tot astfel, niciun os al Mielului lui Dumnezeu, care urma să moară pentru noi, nu trebuia să fie zdrobit (Ioan 19:36). În felul acesta a fost reprezentată plinătatea desăvârșită a jertfei lui Hristos.

Carnea trebuia mâncată. Nu este de ajuns să credem în Hristos pentru iertarea păcatelor; prin credință, noi trebuie să primim fără încetare putere și hrană spirituală de la El, prin Cuvântul Său. Hristos spune: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, nu aveți viață în voi. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne în Mine și Eu rămân în el” (Ioan 6:53,54). Iar pentru a lămuri însemnătatea celor spuse, El a zis: „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață” (vers. 63). Isus a primit Legea Tatălui

Său, a trăit în viața Sa de fiecare zi principiile ei, a dat pe față spiritul ei și a arătat puterea ei binefăcătoare asupra inimii. Ioan spune: „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1:14). ...

Mielul trebuia mâncat cu ierburi amare, ca o amintire a trecutului, a amărăciunii robiei în Egipt. La fel, când ne hrănim din Hristos, trebuie să facem lucrul acesta cu inima zdrobită din cauza păcatelor noastre. Folosirea azimelor avea, de asemenea, o însemnătate care era cuprinsă în mod expres în legea serbării Paștelui, păzită cu strictețe de evrei în practicile lor. Niciun fel de aluat nu trebuia să se găsească în casele lor în timpul acestei sărbători. Tot astfel, aluatul păcatului trebuie să fie îndepărtat de la toți aceia care vor să primească viața și hrana de la Hristos. De aceea, Pavel îi scrie bisericii din Corint: „Măturați aluatul cel vechi ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți fără aluat, căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit. Să prăznuim dar praznicul acesta nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimele curăției și adevărului” (1 Corinteni 5:7,8). – *Patriarhi și profeți*, p. 277, 278

Miercuri, 30 iulie

Predarea ștafetei

Domnul i-a dat lui Moise îndrumări speciale pentru copiii lui Israel cu privire la ceea ce trebuiau să facă pentru a se proteja pe ei înșiși și familiile lor de urgia înfricoșătoare pe care El era pe cale să o trimită asupra egiptenilor. De asemenea, Moise trebuia să-i dea poporului instrucțiuni cu privire la plecarea din Egipt. În acea noapte, atât de groaznică pentru egipteni și atât de glorioasă pentru poporul lui Dumnezeu, a fost instituită orânduirea solemnă a Paștelui. Prin porunca divină, fiecare familie, singură sau împreună cu alta, trebuia să înjunghie un miel sau un ied „fără cusur” și, cu un mănunchi de isop, să ungă cu sânge „pragul de sus și cei doi stâlpi ai ușii” al caselor lor, ca semn, pentru ca îngerul distrugător, venind la miezul nopții, să nu intre în acea casă. Ei trebuiau să mănânce carnea friptă, cu azime și ierburi amare, noaptea, așa cum a spus Moise: „cu mijlocul încins, încălțăminte în picioare și toiagul în mână și să-l mâncați în grabă: este Paștele Domnului.” Acest nume a fost dat în amintirea trecerii îngerului peste casele lor și această sărbătoare trebuia să fie ținută ca un memorial de către poporul Israel în toate generațiile viitoare. – *From the Heart*, July 29, p. 222

Niciun act din viața lui Hristos nu a fost lipsit de importanță. Fiecare eveniment din viața Sa a fost în beneficiul urmașilor Săi în viitor. Această rămânere a lui Hristos în Ierusalim este o lecție importantă pentru cei care aveau să creadă în El. Mulți veniseră de la mare distanță pentru a serba Paștele, care fusese rânduit ca evreii să își amintească mereu de minunata lor eliberare din Egipt. Această sărbătoare avea menirea să le mute atenția de la interesele lor iubitoare de lume și de la grijile și temerile lor legate de preocupările vremelnice la lucrările cele mari săvârșite de Dumnezeu. Ei trebuiau să-și amintească minunile, îndurările și bunătatea Lui iubitoare față de ei, pentru ca dragostea și adorația lor pentru El să crească și să-i determine să privească mereu la El, să se încreadă în El în toate încercările lor și să nu se întoarcă spre alți dumnezei.

Prăznuirea Paștelui îi lăsa o impresie dureroasă Fiului lui Dumnezeu. În mielul înjunghiat El vedea un simbol al morții Sale. Oamenii care serbau această rânduială fuseseră învățați să asocieze sacrificarea mielului cu moartea viitoare a Fiului lui Dumnezeu. Sângele cu care erau stropiți stâlpii ușii caselor lor era simbolul sângelui lui Hristos care avea să-l curățească pe păcătosul care va crede și să-l scape de mânia lui Dumnezeu care urma să vină asupra lumii nepocăite și necredincioase, așa cum mânia lui Dumnezeu a venit atunci asupra egiptenilor. Dar nimeni nu putea beneficia de această prevedere specială făcută de Dumnezeu pentru salvarea omului dacă nu îndeplinea lucrarea pe care Domnul i-a lăsat-o să o facă. Ei au avut partea lor, ei înșiși aveau ceva de făcut, ca, prin faptele lor, să-și exprime credința în planul făcut pentru mântuirea lor. – “The Life of Christ,” *Advent Review and Sabbath Herald*, December 31, 1872, par. 11, 12

Joi, 31 iulie

Judecata divină

Domnul le-a dat îndrumări speciale evreilor, ca fiecare familie să înjunghie un miel și să ungă cu sângele lui ușorii pentru ca, atunci când îngerul nimicitor își va face lucrarea sa aducând moarte, sângele de pe stâlpii ușii să fie pentru ei un semn că aceia care se aflau în casă îi erau credincioși lui Dumnezeu. Îngerul morții a trecut peste casele care aveau acest semn. În acea noapte plină de evenimente, evreii au fost îndrumați să fie pregătiți pentru a porni la drum. Domnul le-a poruncit să mănânce mielul pascal. „Când îl veți mânca, să aveți mijlocul încins, încălțăminte în picioare și toiagul în mână și să-l mâncați în grabă, căci sunt Paștele Domnului.”

Domnul nu a trimis nicio plagă asupra Egiptului înainte de a îi avertiza pe oameni în timp util. Moise și Aaron, sub îndrumarea lui Dumnezeu,

au venit la împărat cu mesajul lor: „Așa vorbește Domnul: «Pe la miezul nopții, voi trece prin Egipt și toți întâii născuți din țara Egiptului vor muri, de la întâiul născut al lui Faraon, care șade pe scaunul lui de domnie, până la întâiul născut al roabei care stă la râșniță, și până la toți întâii născuți ai dobitoacelor. În toată țara Egiptului vor fi țipete mari, așa cum n-au fost și nu vor mai fi. Dar dintre toți copiii lui Israel, de la oameni până la dobitoace, nici măcar un câine nu va chelălăi cu limba lui, ca să știți ce deosebire face Domnul între egipteni și Israel.»” Dar Faraon nu și-a predat voința încăpățânată și nu a ținut seama de cerințele lui Dumnezeu. El și-a împietrit inima împotriva evreilor și le-a refuzat libertatea.

Pe la miezul nopții, fiecare casă egipteană a fost trezită din somn de strigăte de durere. Se temeau că vor muri cu toții. Ei și-au amintit de strigătul de durere și doliu care a fost auzit de la evrei din cauza decretului inuman al unui împărat crud de a-i ucide toți copiii de parte bărbătească de îndată ce se nășteau. Egiptenii nu l-au putut vedea pe îngerul răzbunător, care a intrat în fiecare casă și a dat lovitura de moarte, dar știau că Dumnezeu al evreilor era cel care îi făcea să simtă aceeași suferință pe care o aduseseră ei asupra israeliților. – “The Life of Christ—No. 6,” *Youth's Instructor*, May 1, 1873, par. 4–6

Marea armată a lui Israel mășăluia bucuroasă și triumfătoare, ieșind din Egipt, locul îndelungatei și chinuitoarei sale sclavii. Egiptenii nu fuseseră de acord să-i lase pe israeliți să plece, până când nu fuseseră avertizați în mod vizibil de judecățile lui Dumnezeu. Îngerul răzbunării trecuse prin toate casele egiptenilor și lovise cu moartea pe întâiul născut al fiecărei familii. Nu scăpase nimeni, de la moștenitorul lui Faraon până la întâiul născut al robilor aflați în temniță. În conformitate cu porunca Domnului, fuseseră uciși chiar și întâii născuți ai vitelor. Dar îngerul morții trecuse pe lângă casele copiilor lui Israel și nu intrase în ele.

Îngrozit de plăgile care căzuseră asupra poporului său, Faraon i-a chemat pe Moise și pe Aaron la el în toiul nopții și le-a poruncit să plece din Egipt. Era nerăbdător ca aceștia să plece fără întârziere, deoarece el și poporul lui se temeau că, dacă blestemul lui Dumnezeu nu era îndepărtat de la ei, țara avea să devină un vast cimitir. – *Mărturie*, vol. 4, p. 20, 21

Vineri, 1 august

Studiu suplimentar

Hristos, Lumina lumii, din capitolul 8 – „Suirea la Ierusalim”, p. 75–78.

Prin Marea Roșie

Sabat după-amiază, 2 august

Evreii tăbărâseră lângă mare, ale cărei ape ridicau înaintea lor o barieră care părea de netrecut, în timp ce la miazăzi un munte stâncos le oprea înaintarea. Deodată, ei au văzut în depărtare care în mișcare și armuri strălucitoare care trădau avangarda unei mari armate. Pe măsură ce forța aceasta se apropia, oștile Egiptului au fost văzute în acțiunea lor de urmărire. Groaza a umplut inimile israeliților. Unii strigau către Domnul, dar cea mai mare parte dintre ei alergau la Moise cu plângerile lor: „Nu erau oare morminte în Egipt, ca să nu mai fi fost nevoie să ne aduci să murim în pustie? Ce ne-ai făcut, de ne-ai scos din Egipt? Nu-ți spuneam noi în Egipt: «Lasă-ne să slujim ca robi egiptenilor, căci vrem mai bine să slujim ca robi egiptenilor, decât să murim în pustie?»” (Exodul 14:11,12).

Moise s-a tulburat foarte mult văzând că poporul său dă dovadă de atât de puțină credință în Dumnezeu, în ciuda faptului că, în repetate rânduri, fusese martor la manifestarea puterii Sale spre binele lor. Cum puteau ei să-l învinuiască de pericolele și greutățile situației lor, când el nu făcuse altceva decât să urmeze porunca expresă a lui Dumnezeu? Într-adevăr, nu exista nicio posibilitate de scăpare, decât dacă Dumnezeu Însuși avea să intervină pentru izbăvire, dar, pentru că au fost aduși în această situație datorită faptului că au ascultat de îndrumările divine, Moise nu se temea de urmări. Răspunsul său liniștit și plin de încredințare, adresat poporului, a fost: „Nu vă temeți de nimic, stați pe loc și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta, căci pe egiptenii aceștia, pe care-i vedeți azi, nu-i veți mai vedea niciodată. Domnul Se va lupta pentru voi, dar voi, stați liniștiți” (Exodul 14:13,14).

Nu era un lucru ușor să faci ca oștile lui Israel să rămână liniștite așteptând intervenția Domnului. Lipsiți de disciplină și de stăpânire de sine, oamenii au ajuns violenți și iraționali. Ei se așteptau să cadă repede în mâinile opresorilor, iar vaietele și plângerile lor erau zgomotoase

și puternice. Stâlpul cel minunat de nor fusese urmat ca un semn de la Dumnezeu de a merge înainte, dar acum se întrebau între ei dacă acesta nu prevestea cumva o mare nenorocire – nu-i dusese el oare de partea rea a muntelui, într-un loc unde nu exista trecere? În felul acesta, pentru mintea lor rătăcită, îngerul lui Dumnezeu era ca un purtător de nenorocire.

Dar, deodată, în timp ce oștile egiptene se apropiau, așteptându-se să facă din ei o pradă ușoară, stâlpul de nor s-a ridicat în mod maiestuos spre cer, a trecut peste israeliți și a coborât între ei și oștile Egiptului. Un zid întunecos s-a așezat între urmăriți și urmăritori. Egiptenii nu mai puteau vedea nicidecum tabăra evreilor, fiind astfel constrânși să se oprească. Dar, pe când întunericul nopții devenea tot mai adânc, zidul de nor a devenit o mare lumină pentru evrei, inundând întreaga tabără cu o strălucire ca în timpul zilei. – *Patriarhi și profeți*, p. 283, 284

Duminică, 3 august

„Duceți-vă să slujiți Domnului!”

Într-unul dintre cele mai frumoase și mai încurajatoare pasaje din cartea profetului Isaia, se face referire la stâlpul de nor și de foc, pentru a reprezenta grija lui Dumnezeu față de poporul Său în marea luptă finală cu puterile răului. „Domnul va așeza peste toată întinderea muntelui Sionului și peste locurile lui de adunare un nor de fum ziua și un foc de flăcări strălucitoare noaptea. Da, peste toată slava va fi un adăpost, o colibă, ca umbrar împotriva căldurii zilei și ca loc de adăpost și de ocrotire împotriva furtunii și ploii” (Isaia 4:5,6).

Ei călătoreau prin întinderea tristă și pustie. În inima lor, ei începuseră deja să se întrebe încotro îi va duce drumul pe care au apucat; începeau să obosească de calea cea grea și, în unele inimi, a început să încolțească teama că vor fi urmăriți de egipteni. Dar norul mergea înainte și ei îl urmau. Și iată că Domnul l-a îndrumat pe Moise să o ia într-o parte, într-un defileu muntos, și să tabere lângă mare. I-a fost descoperit faptul că Faraon avea să-i urmărească, dar că Dumnezeu avea să fie onorat prin izbăvirea lor.

În Egipt se răspândise vestea că poporul Israel, în loc să se oprească în deșert pentru a se închina, înainta grăbit către Marea Roșie. Sfetnicii i-au făcut cunoscut lui Faraon că robii lor fugiseră pentru a nu se mai întoarce. Poporul egiptean își deplângea nebunia de a fi considerat că moartea primilor născuți se datorase puterii lui Dumnezeu. Oamenii lor cei mari, revenindu-și din teamă, au pus plăgile pe seama unor cauze naturale. „Ce

am făcut, de am lăsat pe Israel să plece și să nu ne mai slujească?” a fost strigătul lor amar (Exodul 14:5 u.p.). – *Patriarhi și profeți*, p. 283

Când lumina de la Dumnezeu, puternică și convingătoare, L-a făcut cunoscut pe marele EU SUNT, Faraon a fost silit să cedeze. Dar, de îndată ce presiunea a fost îndepărtată, necredința lui a revenit și a contracara marea lumină pe care i-o dăduse Dumnezeu. Când a refuzat evidența primei minuni, el a semănat sămânța necredinței, care, lăsată să crească, a produs o recoltă după felul ei. După aceea, împăratul nu avea să mai fie convins de niciuna dintre lucrările puterii lui Dumnezeu. Monarhul și-a împietrit inima și a coborât treaptă cu treaptă în necredință, până când, în vastul ținut al Egiptului, întâii născuți, mândria fiecărei familii, au fost secerati. După aceasta, Faraon s-a grăbit cu armata lui după Israel. El a căutat să aducă înapoi un popor eliberat de mâna Celui Atotputernic. Dar el lupta împotriva unei Puteri mai mari decât orice putere omenească și, împreună cu oștirea sa, a pierit în apele Mării Roșii. – *Hristos, Biruitorul*, p. 104 (6 apr.)

Luni, 4 august

Consacrarea întâilor născuți

În timpul eliberării lui Israel din Egipt, consacrarea întâiului născut a fost din nou poruncită. Atunci când fiii lui Israel erau robi la egipteni, Domnul i-a poruncit lui Moise să meargă la Faraon, împăratul Egiptului, și să-i spună: „Așa vorbește Domnul: «Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut. Ți spun: Lasă pe fiul Meu să plece, ca să-Mi slujească; dacă nu vrei să-l lași să plece, voi uide pe fiul tău, pe întâiul tău născut»” (Exodul 4:22,23).

Moise a transmis solia încredințată, dar răspunsul îngâmfatului împărat suna astfel: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Domnul și nu voi lăsa pe Israel să plece” (Exodul 5:2). Domnul a lucrat pentru poporul Său prin semne și minuni, trimițând judecăți grele asupra lui Faraon. În cele din urmă, îngerului pierzător i s-a poruncit să-i ucidă pe întâii născuți ai egiptenilor și ai vitelor lor. Ca să fie cruțați, israeliților li s-au dat instrucțiuni să ungă ușorii ușilor cu sângele unui miel înjunghiat. Fiecare casă trebuia să poarte semnul acesta, pentru ca, atunci când venea să își îndeplinească misiunea de nimicire, îngerul să poată trece pe lângă casele israeliților.

După trimiterea acestei judecăți asupra Egiptului, Domnul i-a spus lui Moise: „Pune-Mi deoparte, ca sfânt, pe orice întâi născut... atât dintre

oameni, cât și dintre dobitoace: este al Meu” (Exodul 13:2). „Căci orice întâi născut este al Meu; în ziua când am lovit pe toți întâii născuți din țara Egiptului, Mi-am închinat Mie pe toți întâii născuți din Israel, atât din oameni, cât și din dobitoace: ei vor fi ai Mei. Eu sunt Domnul” (Numeri 3:13). După ce a fost stabilit serviciul în sanctuar, Domnul a ales seminția lui Levi, în locul întâilor născuți din tot Israelul, ca să slujească în sanctuar. Dar întâii născuți urmau totuși să fie priviți ca fiind ai Domnului și trebuiau să fie răscumpărați.

În felul acesta, legea pentru înfățișarea întâilor născuți a căpătat o însemnătate deosebită. Deși era o amintire a minunatei eliberări a copiilor lui Israel de către Domnul, ea preînchipuia o eliberare mai mare, pe care avea să o îplinească singurul Fiul al lui Dumnezeu. După cum sângele stropit pe ușori i-a salvat pe întâii născuți ai lui Israel, tot astfel sângele lui Hristos are putere să salveze lumea. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 51

Consacrarea întâiului născut își avea originea în timpurile cele mai îndepărtate. Dumnezeu făgăduise să-L dea pe Întâiul născut al cerului pentru a-i salva pe păcătoși. Acest dar trebuia să fie recunoscut în fiecare familie prin consacrarea întâiului născut. El trebuia să fie devotat slujbei de preot, ca reprezentant al lui Hristos printre oameni.

În timpul eliberării lui Israel din Egipt, consacrarea întâiului născut a fost din nou poruncită. Atunci când fiii lui Israel erau robi la egipteni, Domnul i-a poruncit lui Moise să meargă la Faraon, împăratul Egiptului, și să-i spună: „Așa vorbește Domnul: «Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut. Îți spun: Lasă pe fiul Meu să plece, ca să-Mi slujească; dacă nu vrei să-l lași să plece, voi ucide pe fiul tău, pe întâiul tău născut»” (Exodul 4:22,23). – *Isus, Nume mai presus de orice nume*, p. 298 (21 oct.)

Marți, 5 august

Traversarea Mării Roșii

Psalmistul, descriind trecerea mării de către Israel, cânta: „Ți-ai croit un drum prin mare, o cărare prin apele cele mari, și nu Ți s-au cunoscut urmele. Ai povățuit pe poporul Tău ca pe o turmă, prin mâna lui Moise și Aaron” (Psalmii 77:19,20). Când Moise și-a întins toiagul, apele s-au despărțit și Israel a mers prin mijlocul mării ca pe uscat, în timp ce apele stăteau ca un zid de o parte și de alta. Lumina din stâlpul de foc al lui Dumnezeu strălucea pe vârfurile înspumate ale valurilor și lumina calea care era tăiată ca o brazdă adâncă prin apele mării și se pierdea în obscuritatea celui altă țărnam.

„Egiptenii i-au urmărit și toți caii lui Faraon, carele și călăreții lui au intrat după ei în mijlocul mării. În straja dimineții, Domnul, din stâlpul de foc și de nor, S-a uitat spre tabăra egiptenilor și a aruncat învălmășeală în tabăra egiptenilor” (Exodul 14:23,24). Norul misterios se transforma într-un stâlp de foc înaintea ochilor lor uimiți. Tunetele au început să bubuie și fulgerele să lumineze. „Norii au turnat apă cu găleata, tunetul a răsunat din nori și săgețile Tale au zburat în toate părțile. Tunetul Tău a izbucnit în vârtej de vânt, fulgerele au luminat lumea; pământul s-a mișcat și s-a cutremurat” (Psalmii 77:17,18).

Egiptenii au fost cuprinși de confuzie și de spaimă. Înconjurați de furia elementelor naturii, în care au auzit vocea unui Dumnezeu mâniat, ei au încercat să se retragă și să fugă înspre țărmul pe care-l părăsiseră. Dar Moise își întinse toiagul și apele care erau îngrămădite, suierând și mugind, grăbite să-și apuce prada, se aruncară împreună înghițind armata egipteană în adâncurile lor întunecoase. – *Patriarhi și profeți*, p. 287

Dumnezeu l-a scos poporul Său ales din Egipt cu semne și minuni puternice. Pentru a-l elibera pe poporul Său, El a lăsat țara pustie prin plăgi și a adus moartea asupra întâilor născuți ai egiptenilor. El le-a deschis copiilor Săi un drum prin Marea Roșie și, în stâlpul de nor și foc, a stat ca un zid de protecție între poporul său și Faraon, care venise cu oștile, carele și călăreții lui în urmărirea lui Israel. La cuvântul poruncii Sale, Marea Roșie s-a prăvălit peste oștile egiptenilor, în timp ce Israel a cântat cântări de triumf și de laudă. – “The Time of Thy Visitation,” *Signs of the Times*, February 27, 1896, par. 2

Miercuri, 6 august

Tot înainte, prin credință!

„Și Domnul a pus marea în mișcare printr-un vânt dinspre răsărit, care a suflat cu putere toată noaptea; el a uscat marea, și apele s-au despărțit în două. Copiii lui Israel au trecut prin mijlocul mării ca pe uscat” (Exodul 14:21,22).

„Mergeți înainte!” a fost porunca lui Moise și a fost repetată de căpeteniile cetelor. Ascultătoare, oștirea lui Israel a pășit pe calea atât de ciudat și de minunat pregătită pentru ei. Lumina din stâlpul de foc al lui Dumnezeu strălucea pe crestele valurilor înspumate și lumina drumul tăiat ca o brazdă solidă prin apele mării.

Pe măsură ce norul se deplasa încet, străjile egiptene au descoperit că israeliții și-au mutat pozițiile și, la o comandă, puternica armată a fost

gata de marș. Ei îi auzeau pe evrei deplasându-se, dar nu putea să vadă nimic, fiindcă norul care îi lumina pe israeliți era pentru egipteni un zid de întuneric. Orientându-se după zgomot, ei au pornit pe drumul miraculos pe care îl pregătise Dumnezeu pentru poporul Său. Toată noaptea i-au urmărit pe copiii lui Israel, dar se mișcau încet, din cauza carelor lor grele. Totuși, au continuat să meargă, așteptându-se să străpungă în curând norul și să-i prindă pe fugari.

În cele din urmă, umbrele nopții au trecut, dimineța a răsărit și armata care urmărea a fost aproape să pună mâna pe evreii care fugeau. ... Dar, în fața ochilor lor uimiți, norul misterios s-a schimbat într-un stâlp de foc care ajungea de la pământ la cer. Tunetele răsunau și fulgerele străluceau. „Norii au turnat apă cu găleata, tunetul a răsunat în nori și săgețile Tale au zburat în toate părțile. Tunetul Tău a izbucnit în vârtej de vânt, fulgerele au luminat lumea: pământul s-a mișcat și s-a cutremurat.”

Egiptenii au fost cuprinși de confuzie și panică. În toiul furiei elementelor naturii, prin care răzbătea glasul unui Dumnezeu mâniat, ei au căutat să se retragă în fugă spre malul de care se îndepărtaseră. Dar Moise și-a întins toiagul, iar apele ridicate ca un zid, şuierând și urlând, dornice de pradă, s-au unit în grabă și au înghițit armata egipteană în adâncurile lor negre. ...

O singură noapte schimbase cel mai teribil pericol în izbăvire. ... Numai Iehova le adusese izbăvirea, iar inimile lor s-au întors spre El în recunoștință și credință. sentimentele lor și-au găsit exprimarea în cântări de slavă. – *Hristos, Biruitorul*, p. 103 (8 apr.)

Joi, 7 august

Cântarea lui Moise și a Mariei

Când s-au ivit zorile, lumina dimineții i-a descoperit mulțimii lui Israel tot ce mai rămăsese din puternicii săi vrăjmași – grămezi de cadavre, îmbrăcate în zale, aruncate pe țărm. Din pericolul cel mai îngrozitor, o singură noapte a adus o izbăvire deplină. Mulțimea cea mare și neajutorată – robi nedeprinși cu luptele, femei, copii și vite, având marea înaintea lor și oștirea cea puternică a Egiptului amenințându-i în spate – a văzut cum i se deschide calea prin apă, iar pe vrăjmași, zdrobiți chiar în clipa în care așteptau biruința. Numai Dumnezeu le-a adus eliberarea și către El s-au îndreptat și inimile lor recunoscătoare și pline de credință. Simțămintele lor și-au găsit exprimarea în cântece de laudă. Duhul lui Dumnezeu era asupra lui Moise și el a condus poporul într-un cântec sfânt, triumfător,

de mulțumire, cel dintâi și unul dintre cele mai sublime din câte sunt cunoscute omului: „Voi cânta Domnului, căci Și-a arătat slava: A năpustit în mare pe cal și pe călăreț.” – *Patriarhi și profeți*, p. 287, 288

Acea cântare nu-i aparține numai poporului evreu. Ea arată spre distrugerea tuturor dușmanilor neprihănirii și spre victoria finală a Israelului lui Dumnezeu. Profetul din Patmos vede mulțimea celor mântuiți îmbrăcați în haine albe, pe „biruitori”, stând pe „o mare de sticlă amestecată cu foc”, având „alăutele lui Dumnezeu în mână. Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului” (Apocalipsa 15:2,3). ...

Eliberându-ne sufletele din robia păcatului, Dumnezeu a lucrat pentru noi o eliberare mai mare decât cea a evreilor de la Marea Roșie. La fel ca oștile ebraice, ar trebui să-L laudăm pe Domnul cu inima, sufletul și glasul pentru „faptele Sale minunate, făcute pentru copiii oamenilor”. Cei care se ocupă de marile îndurări ale lui Dumnezeu fără să uite de darurile Sale mai mici, se vor încinge cu cingătoarea bucuriei și în inimile lor vor cânta Domnului. Binecuvântările zilnice pe care le primim din mâna lui Dumnezeu și, mai presus de toate celelalte, moartea lui Isus pentru a aduce fericirea și cerul la îndemâna noastră, ar trebui să fie o temă de continuă recunoștință. – *Conflict and Courage*, p. 93

Egiptenii au îndrăznit să se aventureze pe calea pe care Dumnezeu o pregătise pentru poporul Său, iar îngerii lui Dumnezeu au trecut prin oștile lor și le-au scos roțile carelor de război. Erau neliniștiți. Înaintau foarte încet și au început să fie tulburați. Ei și-au amintit de pedepsele pe care Dumnezeul evreilor le adusese asupra lor în Egipt, pentru a-i constrânge să lase pe Israel să plece și s-au gândit că Dumnezeu îi va da pe toți în mâinile israeliților. Ei au hotărât că Dumnezeu lupta pentru israeliți, s-au speriat îngrozitor și erau gata să se întoarcă, să fugă de ei, când „Domnul a zis lui Moise: «Întinde-ți mâna spre mare și apele au să se întoarcă peste egipteni, peste carele lor și peste călăreții lor.» Moise și-a întins mâna spre mare. Și, înspre dimineață, marea și-a luat iarăși repeziunea cursului și, la apropierea ei, egiptenii au luat-o la fugă, dar Domnul a năpustit pe egipteni în mijlocul mării. Apele s-au întors și au acoperit carele, călăreții și toată oastea lui Faraon, care intraseră în mare după copiii lui Israel; nici unul măcar n-a scăpat. Dar copiii lui Israel au trecut prin mijlocul mării ca pe uscat, în timp ce apele stăteau ca un zid la dreapta și la stânga lor. În ziua aceea, Domnul a izbăvit pe Israel din mâna egiptenilor și Israel a văzut pe egipteni morți pe țărmul mării.

Israel a văzut mâna puternică pe care o îndreptase Domnul împotriva egiptenilor. Și poporul s-a temut de Domnul și a crezut în Domnul și în robul Său Moise.”

Când au văzut lucrarea minunată a lui Dumnezeu în distrugerea egiptenilor, evreii s-au unit într-un cântare inspirată, de o înaltă elocvență și laudă plină de recunoștință. Maria, sora lui Moise, ea însăși profetesă, a condus corul femeilor. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 235, 236

Vineri, 8 august

Studiu suplimentar

Mărturii, vol. 4, din cap. 1, subcapitolul „Mergeți înainte”, p. 20–27;
Hristos, Biruitorul, „În final, vrăjmașii lui Dumnezeu vor pieri” (9 apr.).

Pâinea și apa vieții

Sabat după-amiază, 9 august

Mulți privesc la israeliți și se miră de necredința și de murmurarea lor, considerând că ei n-ar fi fost atât de nerecunoscători, dar, atunci când credința le este pusă la probă, chiar și în încercări mici, ei nu dau pe față o credință sau o răbdare mai mare decât a manifestat vechiul Israel.

Dumnezeu făgăduise să fie Dumnezeul lor și ei, poporul Său și să-i conducă într-o țară mare și bună, numai că ei erau gata să renunțe în fața oricărui obstacol întâlnit în drumul lor spre acea țară. ... Ei au uitat amara lor experiență din Egipt. Ei au uitat bunătatea și puterea lui Dumnezeu desfășurate în favoarea lor atunci când i-a eliberat din sclavie. Ei au uitat cum le-au fost salvați copiii atunci când îngerul nimicitor i-a lovit pe întâii născuți ai Egiptului. Ei au uitat marea manifestare a puterii divine la Marea Roșie. Ei au uitat că, în timp ce au trecut cu bine pe drumul care fusese deschis pentru ei, armatele vrăjmașilor lor, care au încercat să-i urmărească, au fost acoperite de apele mării. Au văzut însă numai prezentele lor neajunsuri și încercări și, în loc să spună: „Dumnezeu a făcut lucruri mari pentru noi; deși am fost sclavi, El face din noi o mare națiune”, ei vorbeau numai despre greutățile drumului, întrebându-se când oare se va sfârși peregrinajul lor obositor.

Istoria vieții din pustie a poporului Israel a fost consemnată pentru a fi de folos Israelului lui Dumnezeu de la sfârșitul timpului. Raportul modului în care S-a purtat Dumnezeu cu cei ce pribegeau prin pustie în toate călătoriile lor, dintr-o parte în alta, îngăduind să fie expuși foamei, setei și oboselii, dar manifestându-și în mod clar puterea pentru a-i ajuta, este bogat în avertizări și sfaturi pentru poporul Său din toate veacurile. Experiența variată a poporului evreu a fost o școală a pregătirii pentru căminul făgăduit din Canaan. Dumnezeu dorește ca poporul Său din aceste zile să revadă, cu o inimă plină de umilință și cu un spirit dispus să învețe, încercările prin care a trecut vechiul Israel ca să poată fi educat în pregătirea sa pentru Canaanul ceresc. – *Conflict and Courage*, p. 94

Păcatul egiptenilor a fost că ei au refuzat lumina pe care Dumnezeu le-o trimisese cu atâta milă prin Iosif. În timp ce mulți au acceptat acea lumină, despre mult mai mulți s-ar putea spune că Dumnezeu nu era în gândurile lor. Iar solia trimisă pentru a le arăta neplăcerea lui Dumnezeu a fost: „Luați seama, dar, voi, care uitați de Dumnezeu, ca să nu cumva să vă sfâșii și să nu fie nimeni să vă scape.” Hristos a murit pentru fiecare suflet din Egipt și fiecare suflet trebuia să aibă lumină. Cei neprihăniți nu trebuiau excluși dintre cei răi, ci păziți prin puterea lui Dumnezeu să nu fie întinați de noroiul și păcatul călcătorului legii. – “God’s Representatives [Moses],” *Youth’s Instructor*, April 15, 1897, par. 7

Duminică, 10 august

Ape amare

De la Marea Roșie, oștile lui Israel au pornit din nou în călătoria lor sub călăuzirea stâlpului de nor. Priveliștea din jurul lor era foarte dezolantă – munți pleșuvi, pustii, pământuri sterpe și marea care se întindea până departe, cu țărmurile ei presărate cu cadavrele vrăjmașilor lor – și totuși, ei erau plini de bucurie, conștienți că sunt liberi, și orice gând de nemulțumire a fost adus la tăcere.

Dar, în drumul lor, timp de trei zile n-au găsit apă. Rezerva pe care o luaseră cu ei se terminase. Nu era nimic care să le potolească setea arzătoare în timp ce se târau obosiți peste întinderile arse de soare. Moise, care cunoștea această regiune, știa ceva ce nu știau ceilalți, și anume că la Mara, cel mai apropiat loc de poposire, unde se găseau izvoare, apa nu era bună de băut. Cu mare îngrijorare el urmărea norul călăuzitor. Cu strângere de inimă el a auzit strigătul plin de bucurie: „Apă, apă!”, al cărui ecou se auzea pretutindeni. Bărbați, femei și copii, în graba lor, plini de bucurie, s-au îngrămădit la izvoare, când, deodată, un strigăt plin de durere a izbucnit din mulțime – apa era amară! – *Patriarhi și profeți*, p. 291

În curând, credința israeliților a fost pusă la încercare. Domnul voia să știe cât putea să se bazeze pe poporul Său că va fi sincer și Îi va fi credincios. Au mers trei zile de drum prin pustie și n-au găsit apă. „Au ajuns la Mara, dar nu au putut să bea apă din Mara, pentru că era amară” (Exodul 15:23). Și-au arătat atunci oamenii credința în Dumnezeu, datorită dovezilor pe care le primiseră că Hristos Însuși, învăluit în stâlpul de nor pentru ca gloria Lui să nu-i distrugă, îi conducea? „Poporul a cântit împotriva lui Moise, zicând: «Ce avem să bem?»” (vers. 24). În loc să se încreadă în Domnul și să se teamă de El, crezând în El în circumstanțe

aparent descurajatoare, ei îl critică pe conducătorul lor. Așa fac oamenii și în această generație. Planul de ispite al lui Satana este întotdeauna același. În timp ce totul merge bine, oamenii cred că au credință. Dar, când vine suferința, un dezastru sau dezamăgirea, ei își pierd cumpătul. O credință care depinde de situație și împrejurări, care există numai atunci când totul merge bine, nu este o credință autentică.

În durerea sa, Moise a strigat către Domnul. Asta ar fi trebuit să facă și copiii lui Israel, de curând eliberați. „Și Domnul i-a arătat un lemn, pe care l-a aruncat în apă. Și apa s-a făcut dulce.” Nu puterea acelui lemn a transformat apa amară în apă dulce; acolo era puterea Celui care era învâluit în stâlpul de nor, a Aceluia care poate să facă toate lucrurile. „Acolo a dat Domnul poporului legi și porunci și acolo l-a pus la încercare. El a zis: «Dacă vei asculta cu luare aminte glasul Domnului, Dumnezeului tău, dacă vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui și dacă vei păzi toate legile Lui, nu te voi lovi cu niciuna din bolile cu care am lovit pe egipteni, căci Eu sunt Domnul care te vindecă»” (Exodul 15:25,6). – *Letters and Manuscripts*, vol. 11, Letter 49a, 1896, par. 3, 4

Luni, 11 august

Prepelițe și mană

De la Mara, poporul a mers la Elim, unde a găsit „douăsprezece izvoare de apă și șaptezeci de finici”. În acest loc plăcut, israeliții au rămas mai multe zile, înainte de a intra în pustiu Sin. După o lună de la plecarea din Egipt, israeliții și-au întins – pentru prima dată – tabăra, în pustie. Provițiile lor au început acum să se termine. În pustie era puțină iarbă și turmele li se împutinaseră. Foametea părea să le stea înaintea și, pe măsură ce urmau stâlpul de nor prin locurile acelea pustii, îndoiala le-a umplut inimile și au început din nou să murmure; chiar mai-marii și bătrânii s-au alăturat poporului în a se plânge împotriva conducătorilor lor numiți de Dumnezeu: „Cum de n-am murit loviți de mâna Domnului în țara Egiptului, când ședeam lângă oalele noastre cu carne, când mâncam pâine de ne saturam? Căci ne-ați adus în pustiu aceasta ca să faceți să moară de foame toată mulțimea aceasta!” Se părea că israeliții aveau o inimă rea și necredincioasă. Ei nu voiau să rabde greutățile acelui drum prin pustie. Când au întâmpinat dificultăți le-au privit ca pe niște obstacole de netrecut. Credința lor părea că s-a isprăvit și nu mai vedeau înaintea lor decât moartea.

În realitate, ei nu suferiseră de foame. Avuseseră hrană pentru nevoile prezente, dar se temeau pentru viitor. Ei nu puteau să vadă cum va rezista

marea mulțime a lui Israel în călătoriile sale prin pustie și, în necredința lor, și-au văzut copiii murind de foame. Dumnezeu a îngăduit ca rezervele lor de hrană să se împruțineze și ei să întâmpine greutăți pentru ca inimile lor să se poată întoarce spre Acela care până aici fusese Eliberatorul lor. El era gata să le fie un ajutor prezent. Dacă, în strâmtorarea lor, aveau să-L cheme, El avea să le ofere dovezile iubirii și ale grijii Sale continue față de ei. Dar, dacă nu aveau înaintea ochilor dovada continuă a puterii Lui, ei nu erau dispuși să se încreadă în Domnul mai departe.

Dacă ar fi avut credință cu adevărat și s-ar fi încrezut în Domnul în mod hotărât, neplăcerile și piedicile, chiar suferințele reale ar fi fost suportate cu voioșie, după ce Domnul lucrase într-un mod atât de minunat pentru eliberarea lor din robie. – “Journeyings of the Israelites,” *Signs of the Times*, April 8, 1880, par. 5, 6

Mana căzută din cer pentru hrănirea poporului Israel a fost un simbol al Aceluia care a venit de la Dumnezeu ca să-Și dea viața pentru lume. Isus a spus: „Eu sunt Pâinea vieții. Părinții voștri au mâncat mană în pustie și au murit. Pâinea care se pogoară din cer este de așa fel, ca cineva să mănânce din ea și să nu moară... Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac și pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii” (Ioan 6:48-51). Și, printre făgăduințele binecuvântării făcute poporului lui Dumnezeu în viața veșnică este și aceasta: „Celui ce va birui îi voi da să mănânce din mana ascunsă” (Apocalipsa 2:17). – *Patriarhi și profeți*, p. 297

Marți, 12 august

Apă din stâncă

După ce au plecat din pustia Sin, israeliții au tăbărât la Refidim. Aici nu exista apă și din nou au dat pe față neîncredere în purtarea de grijă a lui Dumnezeu. În orbirea și cutezanța sa, poporul a venit la Moise cu cererea: „Dă-ne apă să bem!” Dar răbdarea lui n-a cedat. „Pentru ce căutați ceartă cu mine?” a spus el. „Pentru ce ispiți pe Domnul?” Atunci ei au strigat plini de mânie: „Pentru ce ne-ai scos din Egipt, ca să ne faci să murim de sete aici, cu copiii și turmele noastre?” Atunci când fuseseră aprovizionați din abundență cu hrană, și-au amintit cu rușine de necredința și murmurările lor și au făgăduit să se încreadă pe viitor în Dumnezeu, dar și-au uitat curând făgăduiala și, la prima încercare a credinței, au căzut. Stâlpul de nor care-i conducea părea că ascunde o taină teribilă. Și Moise..., se întrebau ei, cine era el oare și care putea fi planul lui, de i-a scos din

Egipt? Bănuiala și neîncrederea le-au umplut inimile și l-au acuzat cu îndrăzneală de intenția de a-i omori pe ei și pe copiii lor prin lipsuri și greutăți, pentru ca el să se îmbogățească luându-le averile. În revărsarea mâniei și a revoltei lor, erau gata să-l omoare cu pietre.

În suferința sa, Moise a strigat către Domnul: „Ce să fac cu poporul acesta?” El a fost îndrumat să-i ia pe bătrânii lui Israel și toiagul cu care săvârșise minunile în Egipt și să meargă înaintea poporului. Și Domnul i-a zis: „Iată, Eu voi sta înaintea ta, pe stânca Horebului; vei lovi stânca și va țâșni apă din ea, și poporul va bea.” El a ascultat, și apa a țâșnit într-un izvor puternic care a satisfăcut din abundență nevoile taberei. În loc să-i poruncească lui Moise să-și ridice toiagul și să aducă niște plăgi teribile, asemenea aceloră din Egipt, asupra căpeteniilor acestei mulțimi rele și nemulțumite, Dumnezeu, în marea Sa milă, a făcut din toiag instrumentul Său pentru a-i izbăvi. – *Patriarhi și profeți*, p. 297, 298

„Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.” Starea poporului a făcut ca acest apel să fie foarte puternic. Ei stăruiseră în scene de nesfârșită pompă și sărbătoare, ochii lor fuseseră orbiți de lumină și culoare, iar urechile lor, mângâiate de cea mai bogată muzică, dar în tot șirul acestor ceremonii nu fuseseră nimic care să împlinească lipsurile spirituale, nimic care să aline setea sufletului pentru cele nepieritoare. Isus i-a invitat să vină și să bea din izvorul vieții, din ceea ce avea să fie ca un izvor de apă, curgând în viața veșnică.

De dimineață, preotul săvârșise ceremonia care comemora lovirea stâncii în pustie. Stânca aceea era un simbol al Celui care, prin moartea Sa, avea să dea ocazie să curgă râuri de mântuire pentru toți cei însetați. Cuvintele Lui erau apa vieții. Acolo, în prezența mulțimii adunate, El S-a oferit să fie lovit, ca apa vieții să se poată revărsa în lume. Lovindu-L pe Hristos, Satana credea că Îl va distruge pe Domnul vieții, dar, din Stânca lovită, au curs râuri de apă vie. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 453, 454

Miercuri, 13 august

Ietro

Înainte de ieșirea din Egipt, Moise și-a trimis soția și copiii la socrul său. După ce a auzit despre minunata eliberare a israeliților din Egipt, Ietro a venit la Moise, în pustie, și i-a adus soția și băieții. „Moise a ieșit înaintea socrului său, s-a aruncat cu fața la pământ și l-a sărutat. S-au întrebat unul pe altul de sănătate și au intrat în cortul lui Moise. Moise a

istorisit socrului său tot ce făcuse Domnul împotriva lui Faraon și împotriva Egiptului, din pricina lui Israel, toate suferințele care veniseră peste ei pe drum și cum îi izbăvise Domnul din ele. Ietro s-a bucurat pentru tot binele pe care-l făcuse Domnul lui Israel și pentru că-l izbăvise din mâna egiptenilor. Și Ietro a zis: «Binecuvântat să fie Domnul care v-a izbăvit din mâna egiptenilor și din mâna lui Faraon, El, care a izbăvit poporul din mâna egiptenilor! Cunosc acum că Domnul este mai mare decât toți dumnezeii, căci, în lucrul în care s-au purtat cu trufie, El a fost mai presus de ei.» Ietro, socrul lui Moise, a adus lui Dumnezeu o ardere-de-tot și o jertfă de mâncare. Aaron și toți bătrânii lui Israel au venit și au luat parte la masă cu socrul lui Moise, înaintea lui Dumnezeu.”

Ochiul ager al lui Ietro a observat curând că poverile pe care le purta Moise erau foarte mari, pentru că poporul venea la el cu orice problemă dificilă și el îi învăța pe oameni, făcându-le cunoscute poruncile și legile lui Dumnezeu. El i-a spus lui Moise: „«Acum, ascultă glasul meu; am să-ți dau un sfat, și Dumnezeu va fi cu tine! Fii tălmăciul poporului înaintea lui Dumnezeu și du pricinile înaintea lui Dumnezeu. Învăță-i poruncile și legile și arată-le calea pe care trebuie s-o urmeze și ce trebuie să facă. Alege din tot poporul oameni destoinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmași ai lăcomiei; pune-i peste popor drept căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zece. Ei să judece poporul în tot timpul; să aducă înaintea ta toate pricinile însemnate, iar pricinile cele mai mici să le judece ei înșiși. În felul acesta îți vei ușura sarcina, căci o vor purta și ei împreună cu tine. Dacă vei face lucrul acesta, și dacă Dumnezeu îți va porunci așa, vei putea face față lucrurilor și tot poporul acesta va ajunge fericit la locul lui.» Moise a ascultat sfatul socrului său și a făcut tot ce spusese el. Moise a ales oameni destoinici din tot Israelul și i-a pus căpetenii ale poporului, căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zece. Ei judecau poporul în tot timpul; aduceau înaintea lui Moise pricinile grele, iar toate pricinile mici le judecau ei înșiși. Apoi Moise a trimis pe socrul său în țara lui.”

Moise nu s-a simțit prea înțelept ca să mai primească învățătură și sfat de la socrul său. Dumnezeu îl onorase mult și făcuse minuni prin el. Totuși Moise nu a gândit că Dumnezeu îl alesese pe el să îi învețe pe alții și făcuse minuni prin intermediul lui și, de-acum, el nu mai avea nevoie să fie învățat de altcineva. El a ascultat cu bucurie sugestiile pe care i le-a dat socrul său și a aplicat planul propus de el ca pe un aranjament înțelept. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, pp. 259–261

Joi, 14 august

Pâinea și apa vieții

Răscumpărătorul lumii cunoaște nevoile fiecărui suflet. Când suntem persecutați și fără putere, El știe și este pregătit să ne asigure înviarea sufletului. Cere-I, veghează în rugăciune și ajutorul va veni. Isus este Pâinea vieții, care trebuie mâncată zilnic; El este Apa vieții pentru sufletul însetat și gata să se prăbușească și toți se pot împărtăși de harul Său.

Rezervoarele pământului vor fi adesea goale, lacurile lui seacă, dar în Hristos este un izvor viu, din care putem să luăm mereu. Oricât am lua și am da altora, va rămâne din belșug. Nu este niciun pericol să sece izvorul, pentru că Hristos este izvorul nesecat al adevărului. El a fost râul de apă vie chiar de la căderea lui Adam. El spune: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea” și „Oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete, ba încă, apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă care va țâșni în viața veșnică.” – “Jesus at the Well of Sychar: The Water of Life,” *Signs of the Times*, April 22, 1897, par. 20, 21

Isus cunoștea nevoile sufletului. Fastul, bogățiile și onoarea nu pot mulțumi inima. „Dacă însetează cineva, să vină la Mine.” Bogatul, săracul, cel de sus și cel de jos sunt toți la fel de bineveniți. El făgăduiește să ușureze mintea împovărată, să mângâie pe cel întristat și să-i dea nădejde celui descurajat. Mulți dintre ascultători erau întristați din cauza nădejdlor spulberate, unii aveau dureri ascunse, mulți căutau să-și astâmpere dorul inimii prin bucuriile lumii și lauda oamenilor, dar, când totul era câștigat, vedeau că au muncit din greu numai pentru a ajunge la o fântână crăpată, din care nu puteau să-și aline setea. În mijlocul scânteierii scenei voioase, ei stăteau nemulțumiți și triști. Dar cuvintele lui Isus: „Dacă însetează cineva” i-au trezit brusc din meditația lor întristată și ... mintea lor s-a luminat de o nouă nădejde. Duhul Sfânt a prezentat simbolul înaintea lor, până când au văzut în El oferta darului neprețuit al mântuirii.

Apelul lui Hristos către sufletul însetat încă mai răsună și ni se adresează cu și mai mare putere decât celor care L-au auzit în templu, în ultima zi a praznicului. Fântâna este deschisă pentru toți. Celor obosiți și zdrobiți, li se oferă băutura înviorătoare a vieții veșnice. Isus încă mai strigă: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.” „Celui ce-i este sete să vină; cine vrea să ia apa vieții fără plată!” „Oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă care va țâșni în viața veșnică” (Apocalipsa 22:17; Ioan 4:14). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 454

Legământul de la Sinai

Sabat după-amiază, 16 august

Favoarea lui Dumnezeu față de israeliți fusese întotdeauna condiționată de ascultarea lor. La poalele muntelui Sinai, ei intraseră în legământ cu El, ca să fie comoara Lui deosebită „dintre toate popoarele”. Ei făgăduiseră în mod solemn să urmeze calea ascultării. „Vom face tot ce a zis Domnul”, spusese ei (Exodul 19:5,8). Și, la câteva zile după aceea, când Legea lui Dumnezeu a fost rostită pe Sinai și le-au fost transmise prin Moise îndrumări suplimentare sub formă de regulamente și judecăți, israeliții au făgăduit iarăși într-un glas: „Vom face tot ce a zis Domnul.” La ratificarea legământului, poporul s-a unit din nou și a zis: „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul” (Exodul 24:3,7). Dumnezeu îi alesese pe israeliți ca popor la Său, și ei Îl aleseseră ca Împărat al lor. – *Profeți și regi*, p. 293

Dumnezeu i-a adus la Sinai, unde Și-a descoperit slava, le-a dat Legea Sa și făgăduința unor mari binecuvântări, cu condiția ascultării: „Dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu... Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt” (Exodul 19:5,6). Israeliții nu și-au dat seama de păcătoșenia inimii lor și de faptul că, fără Hristos, era imposibil pentru ei să țină Legea lui Dumnezeu și, în mod pripit, au încheiat un legământ cu Dumnezeu. Având impresia că sunt în stare să fie neprihăniți prin ei înșiși, au declarat: „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul” (Exodul 24:7). Ei au fost martori la proclamarea Legii într-o măreție înspăimântătoare și au tremurat de groază înaintea muntelui și, cu toate acestea, n-au trecut decât câteva săptămâni și au rupt legământul cu Dumnezeu, s-au plecat până la pământ și s-au închinat înaintea unui chip cioplit. Ei nu mai puteau nădăjdui în bunăvoința lui Dumnezeu pe temeiul unui legământ pe care îl călcase; și acum, văzându-și păcătoșenia și nevoia de iertare, au fost aduși în situația de a-și da seama de nevoia lor după un Mântuitor, descoperit în legământul făcut cu

Avraam și preînchipuit în jertfele aduse. Acum, prin credință și iubire, au fost legați de Dumnezeu ca Izbăvitor al lor din robia păcatului. Acum erau pregătiți să prețuiască binecuvântările noului legământ. ...

Aceeași Lege care a fost săpată pe tablele de piatră este scrisă de Duhul Sfânt pe tablele inimii. În loc să încercăm să realizăm propria noastră neprihănire, noi primim neprihănirea Domnului Hristos. Sângele Său face ispășire pentru păcatele noastre. Ascultarea Lui este primită ca fiind a noastră. Apoi, inima renăscută prin Duhul Sfânt va aduce „roada Duhului”. Prin harul lui Hristos, vom trăi în ascultare de Legea lui Dumnezeu, scrisă acum în inimile noastre. Având Duhul lui Hristos, vom umbla așa cum a umblat El. Prin profet, El declară despre Sine: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele” (Psalmii 40:8). Iar când era în mijlocul oamenilor, El a spus: „Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut” (Ioan 8:29). – *Patriarhi și profeți*, p. 371

Duminică, 17 august

La muntele Sinai

Pregătirile s-au făcut în conformitate cu porunca primită și, ascultând de o nouă interdicție, Moise a dat dispoziția să fie pusă o îngrădire în jurul muntelui, pentru ca nici oamenii și nici animalele să nu pătrundă pe locul sfânt. Dacă vreunul s-ar fi încumetat atât de mult încât să atingă acele limite, trebuia să fie îndată pedepsit cu moartea.

În dimineața celei de a treia zile, pe când ochii întregului popor erau îndreptați spre munte, vârful lui a fost acoperit cu un nor gros, care devenea din ce în ce mai negru și mai adânc, coborând spre baza lui, până când tot muntele a fost învăluit în întuneric și într-un înspăimântător mister. Apoi s-a auzit sunetul unei trâmbițe, chemând poporul să se întâlnească cu Dumnezeu și Moise i-a condus pe israeliți până la poalele muntelui. Din întunericul acela dens izbucneau fulgere strălucitoare, în timp ce bubuiturile de tunet își făceau auzite ecourile printre înălțimile înconjurătoare. „Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul Se pogorâse peste el în mijlocul focului. Fumul acesta se înălța ca fumul unui cuptor și tot muntele se cutremura cu putere” (Exodul 19:18). „Înfățișarea slavei Domnului era asemenea unui foc mistuitor pe vârful muntelui”, înaintea mulțimii adunate. Și „trâmbița răsuna tot mai puternic”. Atât de înspăimântătoare erau semnele prezenței lui Dumnezeu, încât mulțimile lui Israel, tremurând de frică, au căzut cu fețele la pământ

înaintea Domnului. Până și Moise a strigat: „Sunt îngrozit și tremur” (Evrei 12:21).

Dar bubuiturile tunetelor au încetat, sunetul trâmbiței nu se mai auzea, pământul s-a liniștit. A urmat un timp de liniște solemnă și apoi a fost auzită vocea lui Dumnezeu. Vorbind din întunericul dens care-L învăluia, stând pe munte, înconjurat de un cortegiu de îngeri, Domnul a făcut cunoscută Legea Sa. Descriind această scenă, Moise zicea: „Domnul a venit din Sinai și a răsărit peste ei din Seir, a strălucit din muntele Paran și a ieșit din mijlocul zecilor de mii de sfinți, având în dreapta Lui focul Legii. Da, El iubește popoarele; toți sfinții sunt în mâna Ta. Ei au stat la picioarele Tale, au primit cuvintele Tale” (Deuteronomul 33:2,3).

Domnul S-a descoperit nu numai în măreția înspăimântătoare de judecător și legiutor, ci și ca un protector milos al poporului Său: „Eu sunt Domnul, Dumnezeuul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei” (Exodul 20:2). Acela pe care ei Îl cunoscuseră până acum ca Eliberatorul și Călăuzitorul lor, care îi scosese din țara Egiptului, deschizând pentru ei o cale prin mare, care l-a nimicit pe faraon cu oștirea lui, care Se dovedise a fi mai presus de toți zeii Egiptului – El era Acela care rostea acum Legea. – *Patriarhi și profeți*, p. 304, 305

Luni, 18 august

Pregătirea pentru a primi darul

Domnul i-a dat apoi lui Moise instrucțiuni precise cu privire la pregătirea poporului pentru ca El să se apropie de ei și ei să poată auzi Legea Lui rostită nu de îngeri, ci de El Însuși. „Și Domnul a zis lui Moise: «Du-te la popor, sfințește-i azi și mâine și pune-i să-și spele hainele. Să fie gata pentru a treia zi, căci a treia zi Domnul Se va pogori în fața întregului popor, pe muntele Sinai.»” Oamenilor li se cerea să se rețină de la munca și grijile pământești și să își înalțe gândul la cele sfinte. Dumnezeu le-a cerut și să-și spele hainele. El nu este mai puțin scrupulos acum decât era atunci. El este un Dumnezeu al ordinii și îi cere poporului Său de acum de pe pământ să respecte obiceiuri de curățenie strictă. Cei care se închină lui Dumnezeu cu haine murdare și o înfățișare neîngrijită nu vin înaintea Lui într-un mod acceptabil. Domnul nu este mulțumit de lipsa lor de respect față de El și nu va accepta slujirea unor închinători murdari și lipsiți de bună-cuviință, pentru că ei Îl insultă pe Creatorul lor. Creatorul cerurilor și al pământului a considerat curățenia de atât de mare importanță încât a spus: „Și pune-i să-și spele hainele”.

„Să hotărăști poporului anumite margini de jur împrejur și să spui: «Să nu cumva să vă suiți pe munte sau să vă atingeți de poalele lui. Oricine se va atinge de munte va fi pedepsit cu moartea. Nicio mână să nu se atingă de el, ci, pe oricine se va atinge, să-l omoare cu pietre sau să-l străpungă cu săgeți: dobitoc sau om, nu va trăi.» Când va suna trâmbița, ei vor înainta spre munte.” Porunca aceasta trebuia să imprime în mintea poporului răzvrătit un respect profund față de Dumnezeu, Autorul, și față de autoritatea legilor ce aveau să le fie date.

„A treia zi dimineața, au fost tunete, fulgere și un nor gros pe munte; trâmbița răsuna cu putere și tot poporul din tabără a fost apucat de spaimă.” Oștirea îngerilor care Îl însoțeau pe Cel ce este Maiestatea divină a chemat poporul printr-un sunet ca de trâmbiță, care s-a amplificat din ce în ce mai mult, până când întregul pământ s-a cutremurat. „Moise a scos poporul din tabără, spre întâmpinarea lui Dumnezeu, și s-au așezat la poalele muntelui. Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul Se pogorâse pe el în mijlocul focului. Fumul acesta se înălța ca fumul unui cuptor și tot muntele se cutremura cu putere.” Maiestatea divină a coborât într-un nor împreună cu o suită glorioasă de îngeri, care păreau ca niște flăcări de foc. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 262–264

Marți, 19 august

Darul Decalogui

„Trâmbița răsuna tot mai puternic. Moise vorbea și Dumnezeu îi răspundea cu glas tare. Domnul S-a pogorât pe muntele Sinai, și anume pe vârful muntelui. Domnul a chemat pe Moise pe vârful muntelui. Și Moise s-a suit sus. Domnul a zis lui Moise: «Pogoară-te și poruncește poporului cu tot dinadinsul să nu dea buzna spre Domnul, ca să se uite, pentru ca nu cumva să piară un mare număr dintre ei. Preoții care se apropie de Domnul să se sfințească și ei, ca nu cumva să-i lovească Domnul cu moartea.»” Astfel, de pe Sinai, Domnul rostește Legea Sa într-o măreție înfricoșătoare pentru ca poporul să creadă. Apoi, El însoțește darea Legii Sale cu desfășurări sublime ale autorității Sale, pentru ca ei să știe că El este singurul Dumnezeu viu și adevărat. Lui Moise nu i s-a permis să intre în norul de slavă, ci doar să se apropie și să intre în întunericul gros care îl înconjura. Și el a stat între popor și Domnul.

După ce le-a dat astfel de dovezi ale puterii Sale, Domnul le spune cine este El. „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei.” Același Dumnezeu care Și-a arătat

puterea printre egipteni rostește acum Legea Sa. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 264, 265

Legea nu a fost rostită atunci numai pentru folosul exclusiv al evreilor. Dumnezeu i-a onorat făcându-i apărători și păstrători ai Legii Sale, dar ea trebuia să fie considerată ca un tezaur sfânt pentru lumea întreagă. Preceptele Decalogului sunt adaptate pentru întreaga omenire și au fost date pentru instruirea tuturor. Zece precepte scurte, dar cuprinzătoare și pline de autoritate, cuprind datoria omului față de Dumnezeu și față de semenii săi și toate sunt bazate pe marele și fundamentalul principiu al iubirii. „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău, și pe aproapele tău, ca pe tine însuți” (Luca 10:27; vezi, de asemenea, Deuteronomul 6:4.5; Leviticul 19:18). În Cele Zece Porunci, aceste principii sunt arătate în mod amănunțit și făcute aplicabile la starea și împrejurările în care se află omul. – *Patriarhi și profeți*, p. 305

Marile principii cuprinse în Legea lui Dumnezeu ne arată datoria de a-L iubi pe Dumnezeu în mod suprem și pe aproapele nostru ca pe noi înșine. Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor păzi primele patru precepte ale Decalogului, care definesc datoria omului față de Creatorul său. Dar, împlinind acest principiu prin harul lui Hristos, vom exprima în caracterele noastre atributele divine și vom avea iubirea lui Dumnezeu în toate relațiile noastre cu semenii noștri. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). Dumnezeu i-a dat lumii cel mai bun dar al Său și oricine are atributele lui Dumnezeu își va iubi semenii cu aceeași iubire cu care l-a iubit Dumnezeu pe el. Duhul lui Dumnezeu, care locuiește în inimă, Se va manifesta în iubirea față de alții. – “Our Duty to the Poor and Afflicted,” in *Letters and Manuscripts*, vol. 9, par. 3

Miercuri, 20 august

Funcțiile Legii lui Dumnezeu

Domnul Isus a venit în lumea noastră pentru a reprezenta caracterul Tatălui Său. El a venit să trăiască Legea, iar cuvintele și caracterul Lui erau zilnic o expunere corectă a Legii lui Dumnezeu. Exemplul Său personal a mărturisit lumii, îngerilor și oamenilor că El păzește Legea lui Dumnezeu și a fost un standard și un model pentru omenire. „În El era viața și viața era lumina oamenilor.” Isus a fost o manifestare vie a ceea ce

este Legea, a dezvăluit în caracterul Său adevărata ei semnificație și a arătat că ea este singurul remediu pentru relele existente, când este eliberată de gunoaiile tradițiilor și poruncilor omenești. Așa cum era prezentată de cărturari și farisei, ea inducea în eroare, pentru că era denaturată și pervertea caracterele celor care primeau tradițiile și poruncile oamenilor.

În viața și exemplul pe care l-a dat, Domnul Isus le-a oferit oamenilor o reprezentare a caracterului lui Dumnezeu. Legea lui Dumnezeu este transcrierea caracterului Său. Și, în Hristos, principiile ei erau exemplificate, iar exemplul este mult mai eficient decât preceptul. Hristos Și-a întemeiat împărăția pe Legea lui Dumnezeu, iar cei care L-au urmat pe Hristos, imitând viața și caracterul Său, au fost declarați credincioși și devotați tuturor poruncilor lui Dumnezeu. Isus a fost o ilustrare vie a împlinirii Legii, dar faptul că a împlinit-o nu a însemnat desființarea sau anihilarea ei. În împlinirea Legii, El a făcut tot ce era cerut în ea, a împlinit fiecare precizare a cerințelor ei. – “Christ the Impersonation of the Law,” *Signs of the Times*, March 14, 1895, par. 8, 9

Planul de mântuire este desăvârșit în toate elementele sale. Prin salvarea păcătosului de pedeapsa dreaptă a Legii, el nu diminuează pretențiile Legii lui Dumnezeu nici măcar cu o iotă sau o frântură de literă. Prin moartea singurului Fiu al lui Dumnezeu în favoarea păcătoșilor, faptul că Legea lui Dumnezeu nu poate fi schimbată este demonstrat pentru orice timp și pentru veșnicie. Dreptatea onorează Legea lui Dumnezeu oferind un înlocuitor pentru cel care a călcat Legea, căci Hristos Și-a dat viața ca răscumpărare, astfel ca Dumnezeu să fie drept, și totuși să îl îndreptățească pe cel care crede în Isus. Prin meritele lui Hristos, lucrarea de mântuire a celor pierduți înalță Legea și este în armonie cu desăvârșirea lui Iehova. În planul de mântuire, Legii guvernării Cerului îi este adusă cea mai înaltă cinstire, și totuși fiilor căzuți ai lui Adam le este oferit harul fără plată. Fiecare suflet credincios, cooperând cu Marele Restaurator, este binecuvântat cu harul ceresc și înzestrat cu cele mai bogate comori ale slavei lui Dumnezeu. Minteia noastră nu poate imagina nimic mai glorios decât ceea ce este realizat prin planul de mântuire. Noi putem doar să exclamăm: „O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu!” – “Christ Revealing the Character of the Law,” *Signs of the Times*, January 2, 1896, par. 3

Joi, 21 august

Legea ca promisiune a lui Dumnezeu pentru noi

„Câtă vreme nu vor trece cerul și pământul”, a spus Domnul Isus, „nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile.” Prin supunerea Sa față de Lege, Domnul Hristos a mărturisit în favoarea caracterului ei neschimbător și a dovedit că, prin harul Lui, orice fiu și orice fiică a lui Adam o pot respecta în mod desăvârșit. Pe munte, El a declarat că nu va trece nici cea mai mică iotă din Lege până când nu se vor împlini toate lucrurile – toate lucrurile care privesc neamul omenesc, acele lucruri care au o legătură cu planul de mântuire. Domnul Isus nu ne învață că Legea va fi abrogată vreodată, ci ne îndreaptă privirile spre orizontul cel mai îndepărtat, asigurându-ne că Legea își va păstra autoritatea până la capăt, așa încât nimeni să nu poată presupune că misiunea Lui a fost aceea de a pune capăt valabilității prevederilor ei. Atâta timp cât cerul și pământul vor continua să existe, principiile sfinte ale Legii lui Dumnezeu vor rămâne valabile. Neprihănirea Lui, care „este ca munții” (Psalmii 36:6), va continua să fie izvorul din care se revarsă pretutindeni valuri de binecuvântare pentru a înviora pământul.

Pentru că Legea Domnului este desăvârșită și, prin urmare, neschimbătoare, oamenii păcătoși nu se pot ridica prin puterea proprie la înălțimea standardului cerințelor ei. Acesta a fost motivul pentru care a venit Domnul Isus ca Răscumpărător al nostru. Misiunea Lui a fost aceea de a-i face pe oameni părtași naturii divine, de a-i aduce într-o stare de armonie cu principiile Legii cerului. Când renunțăm la păcat și îl primim pe Hristos ca Mântuitor personal, Legea este înălțată. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 49, 50

Dumnezeu ne-a dat sfintele Sale precepte pentru că iubește omenirea. Pentru a ne apăra de urmările neascultării, El ne descoperă principiile neprihănirii. Legea este exprimarea gândurilor lui Dumnezeu; când este primită prin Hristos, ea devine gândul nostru. Ea ne înalță mai presus de puterea dorințelor și a înclinațiilor firești, mai presus de ispitele care duc la păcat. Dumnezeu dorește să fim fericiți și ne-a dat preceptele Legii, pentru ca, prin ascultare de ele, să avem bucurie. ...

Când a fost dată Legea pe Sinai, Dumnezeu le-a făcut cunoscută oamenilor sfințenia caracterului Său, pentru ca, prin contrast, ei să-și vadă păcătoșenia. Legea a fost dată pentru a-i convinge de păcat și a le descoperi că au nevoie de un Mântuitor. Pe calea aceasta, principiile ei erau sădite în inimă prin Duhul Sfânt. Lucrarea aceasta se face și

astăzi. Principiile Legii sunt explicate în viața lui Hristos și, când Duhul Sfânt al lui Dumnezeu atinge inima, când lumina lui Hristos le descoperă oamenilor nevoia lor după sângele Lui curățător și după neprihănirea Lui îndreptățitoare, Legea continuă să fie un mijloc care ne conduce la Hristos, ca să fim îndreptățiți prin credință. „Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul” (Psalmii 19:7).

„Câtă vreme nu vor trece cerul și pământul”, a zis Isus, „nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile.” Soarele care strălucește în ceruri, pământul pe care locuim sunt martori din partea lui Dumnezeu că Legea Lui este neschimbată și veșnică. Deși acestea ar putea trece, preceptele divine vor rămâne. „Este mai lesne să treacă cerul și pământul decât să cadă o singură frântură de slovă din Lege” (Luca 16: 17). Sistemul simbolurilor care arătau către Isus ca Miel al lui Dumnezeu avea să fie desființat la moartea Lui, dar preceptele Decalogului sunt tot atât de neschimbătoare ca tronul lui Dumnezeu.

– *Hristos, Lumina lumii*, p. 308

Legea pusă în practică

Sabat după-amiază, 23 august

Legea lui Dumnezeu este marele Său standard pentru neprihănire. Această lege este perfectă în toate cerințele ei și Dumnezeu ne cheamă să ascultăm de ea, căci, în ziua aceea când cărțile cerului vor fi deschise și faptele tuturor vor fi trecute în revistă înaintea Judecătorului universului, cazurile noastre vor fi hotărâte prin ea.

Dar există și au existat întotdeauna două clase în această lume, iar întrebarea: Care este diferența dintre aceste două clase? este serioasă și importantă. O clasă Îl iubește pe Dumnezeu și se teme de El, cei din cealaltă clasă nu vor să țină seama de El. O clasă ascultă de Legea Lui; cealaltă, o ignoră și nu se supune cerințelor Lui. ...

Slăbiți din cauza păcatului, noi nu putem să ținem Legea lui Dumnezeu prin noi înșine. Dar Hristos a venit în lumea noastră pentru a restabili chipul moral al lui Dumnezeu în oameni și pentru a-i aduce înapoi de pe calea neascultării pe calea ascultării. Misiunea Lui în lume a fost să dezvăluie caracterul lui Dumnezeu trăind Legea, care este temelia guvernării Sale, iar cei care Îl vor primi ca Mântuitor personal vor crește în har și, în puterea Lui, vor fi în stare să se supună Legii lui Dumnezeu.

Când Hristos va veni pe norii cerului, vor exista numai două clase – cei ascultători și cei neascultători. Și Îl pot întâmpina cu bucurie numai cei care, după ce au avut lumina cu privire la cerințele lui Dumnezeu, au fost ascultători. Cei care au stăruit în neascultare vor fugi îngroziți, ascunzându-se în peșterile munților și vor striga la stânci și la munți: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului!” Dar cei care L-au onorat pe Dumnezeu prin ascultarea lor, vor privi în sus și vor spune: „Iată, acesta este Dumnezeul nostru în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul în care ne încredeam; acum să ne înveselim și să ne bucurăm de mântuirea Lui.” – “The Obedient and the Disobedient,” *Signs of the Times*, February 11, 1897, par. 1, 2, 15, 16

Aceia care susțin că Hristos a desființat Legea învață că El a călcat Sabatul și i-a îndreptățit pe ucenicii Lui să facă la fel. În felul acesta, ei iau aceeași poziție ca iudeii care Îl calomniau pe Isus. În această privință, ei contrazic mărturia dată de Hristos Însuși, care a zis: „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui” (Ioan 15:10). Nici Mântuitorul, nici urmașii Lui n-au călcat porunca privitoare la Sabat. Hristos era un reprezentant viu al Legii. În viața Lui nu s-a găsit nicio încălcare a preceptelor ei sfinte. Privind o întreagă națiune de martori care căutau ocazia să-L condamne, El a putut să spună fără ca cineva să-L poată contrazice: „Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat?” (Ioan 8:46). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 287

Duminică, 24 august

Codul legământului

Fiind Creatorul tuturor, Dumnezeu este guvernator peste tot și trebuie să-Și impună legea în tot universul. A cere de la ființele pe care le-a creat mai puțin decât ascultare de Legea Lui ar însemna să le lase pradă distrugerii. Dacă nu ar pedepsi încălcarea Legii Sale, în univers ar fi confuzie. Legea morală este bariera pusă de Dumnezeu între om și păcat. Astfel, înțelepciunea infinită a pus în fața oamenilor distincția dintre bine și rău, dintre păcat și sfințenie. ...

Scripturile arată clar că Dumnezeu este Conducătorul și că omul are cea mai înaltă obligație de a recunoaște acest lucru și de a asculta de Legea Sa cu inima și mintea, având încredere în puterea Lui pentru ajutor și protecție. Această lege, față de care omul este chemat să se supună ca fiind standardul pentru bine pentru întregul univers, este sfatul înțelept și sfânt al lui Dumnezeu. Este o lege morală și își are fundamentul în deosebirea dintre bine și rău. Legea morală este universală; legile omenești nu sunt neapărat universale, ci pot fi limitate sau extinse în funcție de voința legiuitorului. Legea morală trebuie să fie imuabilă, în timp ce o lege dată de o autoritate omenească poate fi schimbată sau abolită, după cum poate alege legiuitorul.

Decalogul, sau codul moral al lui Dumnezeu, constă din zece precepte, sau porunci, gravate în piatră de degetul lui Dumnezeu. Aceste precepte cuprind întreaga datorie a omului. Primele patru definesc datoria omului față de Dumnezeuul său, iar ultimele șase, datoria față de semenii. Aceste două mari principii au fost recunoscute de Mântuitorul, pentru că El a declarat că întreaga Lege constă în iubirea față de Dumnezeu și iubirea

față de om. În Scripturi pot fi găsite și alte porunci, dar numai ca o extindere a celor conținute în cele zece precepte ale Decalogului. – “The Moral Law,” *Signs of the Times*, June 5, 1901, par. 5, 7, 8

Legea lui Dumnezeu din Sanctuarul din ceruri este marele original, după care poruncile înscrise pe tablele de piatră și redată de Moise în Pentateuh erau o transcriere fără greș. Aceia care au ajuns la înțelegerea acestui punct important au fost conduși astfel să vadă caracterul sfânt, neschimbător al Legii lui Dumnezeu. Ei au înțeles ca niciodată mai înainte puterea cuvintelor Mântuitorului: „Câtă vreme nu vor trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege” (Matei 5:18). Fiind o descoperire a voinței Sale, o transcriere a caracterului Său, Legea lui Dumnezeu trebuie să dăinuiască veșnic, „ca un martor credincios în ceruri”. Nicio poruncă n-a fost anulată, nicio iotă sau o frântură de slovă din ea n-au fost schimbate. Psalmistul spune: „Cuvântul Tău, Doamne, dăinuiește în veci în ceruri”; toate poruncile Lui sunt adevărate, întărite pentru veșnicie” (Psalmii 119: 89; 111:7,8). – *Tragedia veacurilor*, p. 434

Luni, 25 august

Mai multe legi

În a paisprezecea zi a lunii, seara, se sărbătorea Paștele, care, prin ceremoniile lui solemne și impresionante, comemora eliberarea din robia egipteană și arăta în viitor, către Jertfa care-i putea scăpa din robia păcatului. Când Mântuitorul Și-a dat viața pe Golgota, însemnătatea Paștelui a încetat și a fost rânduită Sfânta Cină, ca aducere-aminte a evenimentului pe care Paștele îl preînchipse.

După Paște urma Sărbătoarea Azimelor, care ținea șapte zile. Prima și a șaptea zi erau zile de adunări sfinte, când nu trebuia să se facă nicio lucrare de serv. În a doua zi a sărbătorii, I se aduceau lui Dumnezeu primele roade din recolta anului. Orzul era cea dintâi cereală din Palestina; el dădea în copt pe la începutul sărbătorii. Un snop de orz era legănat de preot în fața altarului lui Dumnezeu, ca semn al recunoașterii faptului că totul este al Lui. Numai după ceremonia aceasta era îngăduită strângerea recoltei.

La cincizeci de zile după aducerea celor dintâi roade venea Ziua Cincizecimii, care mai era numită și Sărbătoarea Secerișului, sau Sărbătoarea Săptămânilor. Ca expresie a recunoașterii pentru cerealele pregătite ca hrană, se aduceau înaintea lui Dumnezeu două pâini dospite și coapte. Cincizecimea dura numai o zi, care era consacrată serviciului divin.

În luna a șaptea venea Sărbătoarea Corturilor, sau a străngerii roadelor. Sărbătoarea aceasta recunoștea belșugul de la Dumnezeu în roadele pomilor fructiferi, ale viilor și ale măslinilor. Era cea mai mare adunare de sărbătoare a anului. Pământul își dăduse belșugul, recolta era adunată în hambare, fructele, untdelemnul și vinul erau puse în magazii, cele dintâi roade fuseseră consacrate, iar acum poporul venea cu partea lui de dovezi de recunoștință față de Dumnezeu, care îl binecuvântase într-o măsură atât de bogată.

Sărbătoarea aceasta trebuia să fie cu precădere o ocazie de bucurie. Avea loc curând după Ziua cea mare a Ispășirii, în care se primise asigurarea că nelegiuirile lor nu vor mai fi amintite. Fiind împăcați cu Dumnezeu, copiii lui Israel veneau acum înaintea Lui ca să-I recunoască bunătatea și să-L laude pentru îndurările Lui. Lucrările secerișului fiind terminate și preocupările pentru noul an nefiind încă începute, poporul era liber de griji și se putea bucura în voie de timpul acela plăcut și sfânt. Cu toate că numai taților și fiilor le era dată porunca de a se înfățișa la sărbătoare, pe cât era posibil, ei erau totuși însoțiți de toată familia, iar de ospitalitate aveau parte și slugile, leviții, străinii și săracii, cărora li se zicea un „bun-venit”. – *Patriarhi și profeți*, p. 539, 540

Marți, 26 august

Planul inițial al lui Dumnezeu

Acum, în timp ce îndreptăm privirea celui păcătos spre Isus Hristos, ca fiind cel care poate îndepărta păcatul, trebuie să-i explicăm ce este păcatul și să-i arătăm necesitatea de a fi mântuit de păcatele sale, nu în ele. El trebuie făcut să simtă că trebuie să înceteze să calce Legea lui Dumnezeu, adică să înceteze să păcătuiască. La mulți ani după moartea lui Hristos, Pavel pune întrebarea: „Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta dacă Legea nu mi-ar fi spus: «Să nu poftești!»” Astfel, Pavel înalță Legea morală. Când această lege este îndeplinită practic în viața de zi cu zi, se constată că ea este într-adevăr înțelepciunea lui Dumnezeu. Ea ajută la detectarea păcatului. Ea descoperă defectele caracterului moral și, în lumina Legii, păcatul devine nemaipomenit de păcătos, fiindu-i dezvăluit adevăratul său caracter în toată hidoșenia lui.

Legea lui Dumnezeu dată pe Sinai este o transcriere a gândului și a voinței Dumnezeului Infinit. Ea este respectată cu sfințenie de îngerii

sfinți. Ascultarea de cerințele ei va desăvârși caracterul creștin și îl va reface pe om, prin Hristos, aducându-l la starea lui de dinainte de cădere.

Păcatele interzise de Lege nu și-au putut găsi niciodată loc în cer. Dragostea lui Dumnezeu față de om a fost cea care L-a determinat să-Și exprime voința în cele zece precepte ale Decalogului. Și când, prin păcat, înțelegerea omului s-a întunecat, Dumnezeu S-a coborât pe muntele Sinai și a rostit Legea Sa cu glas care a fost auzit de popor și a scris-o pe table de piatră. Apoi Și-a arătat dragostea față de om trimițând profeți și învățători să explice Legea Sa.

Dumnezeu a dat omului o regulă completă de viață în Legea Lui. Dacă ascultă de ea, el va trăi prin ea, prin meritele lui Hristos. Dacă este călcată, ea are puterea de a condamna. Legea îi trimite pe oameni la Hristos, iar Hristos îi îndreaptă înapoi către Lege. – “The Exalted Position of the Law of God,” *Advent Review and Sabbath Herald*, September 27, 1881, par. 16–19

Canaaniiții umpluseră măsura nelegiurii și Domnul nu voia să-i mai rabde. Protecția Lui fiind retrasă, ei urmau să fie o pradă ușoară. Prin legământul lui Dumnezeu, țara îi fusese dată lui Israel. Dar s-a primit raportul fals al iscoadelor necredincioase și, prin aceasta, întreaga adunare a fost dusă în eroare. Trădătorii și-au făcut lucrarea. Dacă numai doi oameni ar fi adus raportul cel rău, iar ceilalți zece i-ar fi încurajat să ia țara în stăpânire în Numele Domnului, israeliții ar fi primit sfatul celor doi, neluându-i în seamă pe cei zece, din cauza necredinței lor păcătoase. Dar nu erau decât doi care susțineau ce era drept, în timp ce toți ceilalți zece erau de partea răzvrătirii. – *Patriarhi și profeți*, p. 390

Miercuri, 27 august

„Ochi pentru ochi”

Creatorul oamenilor, Dătătorul Legii este Cel care declară că nu are de gând să strice preceptele Legii. Tot ce este în natură, de la firicelul de praf care plutește în raza de soare și până la lumile de sus, totul este sub lege. Și, de ascultarea de aceste legi, depind ordinea și armonia în lumea naturală. Tot așa sunt și marile principii de neprihănire care cârmuiesc viața tuturor ființelor inteligente, iar bunul mers al universului depinde de ascultarea de aceste principii. Legea lui Dumnezeu exista înainte ca planeta aceasta să fi fost chemată la viață. Îngerii se conduc după principiile ei și, pentru ca pământul să fie în armonie cu cerul, și omul trebuie să asculte de legile dumnezeiești. Domnul Hristos i-a făcut cunoscut

omului în Eden învățăturile Legii, „atunci când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie” (Iov 38:7). Misiunea Domnului Hristos pe pământ a fost nu de a desființa Legea, ci, prin harul Său, de a-l aduce pe om înapoi, la ascultare de învățămintele ei. ...

Vorbind despre Lege, Isus zicea: „Am venit nu să stric, ci să împlinesc.” El folosea aici cuvântul „împlinesc” cu același înțeles ca atunci când îi declara lui Ioan Botezătorul scopul Său de a împlini toată dreptatea (Matei 3:15 – în trad. Cornilescu, „tot ce trebuie împlinit”), adică de a împlini măsura cererii Legii, o pildă de deplină ascultare de voința lui Dumnezeu.

Misiunea Lui era „să vestească o Lege mare și minunată” (Isaia 42:21). El trebuia să arate natura spirituală a Legii, să prezinte principiile ei mult cuprinzătoare și să lămurească obligativitatea veșnică de a o păzi. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 48, 49

Deoarece Legea Domnului este desăvârșită și, de aceea, neschimbătoare, este cu neputință ca oamenii păcătoși, să facă față măsurii cerințelor ei prin ei înșiși. Acesta este motivul pentru care Hristos a venit ca Răscumpărător al nostru. Misiunea Sa era ca, făcându-i pe oameni părtași naturii divine, să-i aducă în armonie cu principiile Legii cerului. Când ne lăsăm de păcate și Îl primim pe Hristos ca Mântuitor al nostru personal, Legea este înălțată. Apostolul Pavel întreabă: „Prin credință, desființăm noi Legea? Dimpotrivă, noi întărim Legea” (Romani 3:31).

Făgăduința noului legământ este: „Voi pune legile Mele în inimile lor și le voi scrie în mintea lor” (Evrei 10:16). În timp ce sistemul jertfelor, ce arată spre Hristos ca Miel al lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii, avea să se termine la moartea Sa, principiile dreptății cuprinse în Decalog sunt tot atât de neschimbătoare ca tronul veșnic. Nici o singură poruncă n-a fost desființată, nici vreo iotă sau frântură de literă n-a fost schimbată. Principiile care i-au fost aduse la cunoștință omului în Paradis, ca fiind marea Lege a vieții, vor exista neschimbate în Paradisul restatornicit. Atunci când Edenul va înflori iarăși pe pământ, Legea iubirii lui Dumnezeu va fi ascultată de toți cei de sub soare. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 50

Joi, 28 august

Răzbunarea

Dumnezeu ne-a iubit cu o dragoste de nedescris, iar când înțelegem ceva din lungimea, lărgimea, adâncimea și înălțimea acestei iubiri care întrece orice cunoștință, în inima noastră se naște dragostea față de El. Prin descoperirea caracterului plăcut și atrăgător al Domnului Hristos, prin cunoașterea iubirii pe care a manifestat-o El față de noi pe când eram încă păcătoși, inima împietrită este sensibilizată și cucerită, iar păcătosul este transformat, devenind un copil al cerului. Dumnezeu nu folosește mijloace de constrângere, ci alungă păcatul din inimă prin intermediul iubirii. Prin ea, El transformă mândria în umilință și răzvrătirea necredinței, în iubire și încredere.

Iudeii se străduiseră până la epuizare să atingă desăvârșirea prin propriile eforturi, dar nu reușiseră. Domnul Hristos le spusese deja că aceia care au o astfel de neprihănire nu vor putea intra niciodată în Împărăția cerurilor. Acum, El le îndreaptă atenția spre acea neprihănire pe care o vor avea toți cei ce vor intra în ceruri. Domnul descrie roadele neprihănirii pe întregul parcurs al Predicii de pe Munte, dar acum, printr-o singură frază, El scoate în evidență sursa și natura ei: „Fiți desăvârșiți după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.” Legea nu este altceva decât o transcriere a caracterului lui Dumnezeu. Tatăl vostru ceresc este întruchiparea desăvârșită a principiilor care constituie temelia guvernării Sale.

Dumnezeu este iubire. Iubirea, lumina și bucuria se revarsă asupra tuturor fapturilor create de El, asemenea razelor de lumină ale soarelui. Dăruirea este esența naturii Sale. Însăși viața Lui este izvorul iubirii neegoiste.

„Slava lui Dumnezeu este binele copiilor Săi;

Bucuria Lui este dragostea față de noi și grija Sa părintească.”

El ne spune să fim desăvârșiți așa cum este El. Noi trebuie să fim niște surse de lumină și o binecuvântare în cerul nostru limitat, întocmai cum este El pentru univers. Nimic din ce avem de oferit nu vine din noi înșine, ci lumina iubirii Sale strălucește asupra noastră, iar noi trebuie să reflectăm strălucirea ei asupra altora. Cu bunătatea primită din bunătatea Lui, putem să fim desăvârșiți în sfera noastră de influență, așa cum Dumnezeu este desăvârșit în sfera Sa.

Isus a zis: „Fiți desăvârșiți după cum Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.” Dacă sunteți copii ai lui Dumnezeu, sunteți părtași naturii

Sale și deci nu puteți fi altfel, decât asemenea Lui. Fiecare copil trăiește datorită faptului că părintele său i-a dat viață. Dacă sunteți copiii lui Dumnezeu, născuți prin Duhul Său, voi trăiți prin viața lui Dumnezeu. În Domnul Hristos locuiește „toată plinătatea Dumnezeirii” (Coloseni 2:9) și viața lui Isus este manifestată în mod vizibil „în trupul nostru muritor” (2 Corinteni 4:11). Această viață va da naștere unui caracter asemenea caracterului Său și se va manifesta prin fapte ca ale Lui. Prin urmare, veți trăi în armonie cu fiecare precept al Legii Sale, pentru că „Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul” (Psalmii 19:7). Prin dragoste, „neprihănirea Legii” va fi „împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului” (Romani 8:4). – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 76, 77.

Legământul și planul

Sabat după-amiază, 30 august

Dumnezeu ne vorbește prin Cuvântul Său. Aici noi avem în modul cel mai clar descoperirea caracterului Său, a modului în care El Se ocupă de oameni și de marea lucrare de mântuire. Aici ne este înfățișată istoria patriarhilor și a profeților cum și a altor bărbați sfinți din vechime. Aceștia erau oameni „supuși acelorași slăbiciuni ca și noi” (Iacov 5:17). În Cuvântul Său vedem cum ei se luptau cu descurajările la fel ca noi, și totuși cum au prins iarăși curaj și au ajuns biruitori prin harul lui Dumnezeu. Văzând toate acestea, suntem încurajați în lupta noastră pentru neprihănire. Când citim despre prețioasele experiențe hărăzite lor, despre lumina, dragostea și binecuvântarea de care s-au bucurat și despre lucrarea pe care au făcut-o prin harul care le-a fost dat, Duhul care i-a inspirat pe ei aprinde și în noi flacăra unei dorințe sfinte de a fi asemenea lor în caracter, de a umbla cu Dumnezeu, asemenea lor.

Domnul Hristos spune despre Scripturile Vechiului Testament – și cu atât mai mult este valabil lucrul acesta pentru cele ale Noului Testament – că „ele mărturisesc despre Mine”, despre Răscumpărătorul în care sunt concentrate toate speranțele noastre privind viața veșnică (Ioan 5:39). Da, întreaga Biblie ne vorbește despre Hristos. De la primul raport cu privire la creațiune – căci „nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El” – și până la făgăduința cea mai de pe urmă – „Iată, Eu vin curând” –, noi citim despre lucrările Sale și ascultăm vocea Sa (Ioan 1:3; Apocalipsa 22:12). Dacă dorești să Îl cunoști mai bine pe Mântuitorul, studiază Sfintele Scripturi.

Umple-ți inima cu cuvintele lui Dumnezeu! Ele sunt apa vie care stinge setea ta arzătoare. Ele sunt pâinea vie venită din cer. Domnul Hristos declară: „Dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă.” Și El Se explică spunând: „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață” (Ioan 6: 53,63). Corpurile noastre

sunt hrănite prin ceea ce mâncăm și bem și, așa cum stau lucrurile în domeniul natural, tot așa este și în cel spiritual. Lucrurile la care meditam vor da caracterul și puterea vieții noastre spirituale. – *Calea către Hristos*, p. 87, 88

Nimic nu este mai puternic pentru întărirea intelectului decât studierea Scripturilor. Pentru dezvoltarea noastră spirituală, nicio altă carte nu este atât de puternică și potrivită să înalțe gândurile și să dea putere facultăților intelectuale ca adevărurile vaste și înnobilitoare ale Sfintelor Scripturi. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu ar fi studiat așa cum ar trebui, oamenii ar avea vederi atât de largi, caractere atât de nobile și statornice cum rar se văd în zilele noastre.

Dar citirea în fugă a Sfintelor Scripturi nu aduce decât foarte puțin folos. Cineva poate să citească întreaga Biblie, și totuși să nu vadă frumusețea ei și să nu înțeleagă nici profunzimea și adâncă ei însemnătate. Studiarea unui pasaj, până când însemnătatea lui este pe deplin lămurită și legătura lui cu planul de mântuire devine evidentă, este de o mai mare valoare decât citirea mai multor capitole fără urmărirea unui anumit scop și fără a învăța din aceasta. Să ai totdeauna Biblia cu tine. Ori de câte ori ai ocazia, citește din ea, caută să-ți fixezi bine textele ei în minte. Chiar și atunci când mergi pe stradă poți să citești un pasaj și să meditezi asupra lui, fixându-l astfel bine în minte. – *Calea către Hristos*, p. 89, 90

Duminică, 31 august

Cartea și sângele

A cui este inima noastră? Cu cine se ocupă gândurile noastre? Despre cine ne place să vorbim? Cui închinăm cele mai calde sentimente și cele mai bune energii ale noastre? Dacă suntem ai Domnului Hristos, atunci gândurile noastre vor fi pline de El și cele mai plăcute sentimente se vor îndrepta spre El. Atunci tot ce avem și tot ce suntem vor fi consacrate Lui. Atunci vom dori să purtăm chipul Lui, să respirăm spiritul Său, să facem voia Sa și să-I fim plăcuți în toate lucrurile.

Aceia care devin oameni noi în Isus Hristos vor da pe față în viața lor roada Duhului Sfânt, și anume: „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor” (Galateni 5:22,23). Ei nu se vor mai potrivi pe viitor plăcerilor de mai înainte, ci, prin credința în Fiul lui Dumnezeu, vor călca pe urmele Lui, vor reflecta caracterul Lui, curățindu-se după cum El este curat. Ei găsesc plăcere în lucrurile pe care cândva le urau și urăsc ceea ce iubeau

cândva. Cei îngâmfați și încrezători în sine devin blânzi și smeriți cu inima, cei ușuratici și încăpățânați devin serioși și gata să asculte. Bețivii devin abstenenți, iar desfrânații curați. Obiceiurile deșarte și extravaganta lumii păcatului sunt date la o parte. Creștinii vor căuta nu „podoaba de afară”, ci „omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit” (1 Petru 3:3,4). ...

Când, ca ființe greșite și păcătoase, noi venim la Hristos și devenim părtași harului Său iertător, atunci iubirea inundă inimile noastre. Atunci orice povară ni se pare ușoară, căci jugul pe care Domnul Hristos îl pune asupra noastră este ușor. Împlinirea datoriei devine o desfătare și sacrificiul, o plăcere. Calea care înainte părea învăluită în întuneric ajunge acum luminată de razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii.

Frumusețea caracterului lui Hristos va fi văzută în urmașii Săi. Pentru El era o plăcere să facă voia lui Dumnezeu. Iubirea față de Dumnezeu și zelul pentru slava Sa erau puterea care controla viața Mântuitorului nostru. Iubirea înfrumuseța și înnobila toate acțiunile Lui. Iubirea este de la Dumnezeu. Inima neconsacrată nu poate fi izvorul ei și deci n-o poate manifesta. O astfel de iubire nu poate fi găsită decât în inima în care este prezent Hristos, în care domnește El. „Noi îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi” (1 Ioan 4:19). În inima reînnoită prin harul divin, iubirea este principiul care se află la baza oricărei acțiuni. Ea transformă caracterul, stăpânește și conduce impulsunile, controlează pasiunile, supune vrăjmășia și înnobilează afecțiunile. Această dragoste, cultivată în suflet, face ca viața să fie plăcută și răspândește o influență înnobilitoare în jur. – *Calea către Hristos*, p. 58, 59

Luni, 1 septembrie

La vederea lui Dumnezeu

Acum, trebuiau luate măsuri pentru așezarea definitivă a națiunii alese sub cârmuirea lui Dumnezeu ca Împărat al ei. Moise a primit porunca: „Suie-te la Domnul, tu și Aaron, Nadab și Abihu și șaptezeci de bătrâni ai lui Israel, și să vă închinați de departe, aruncându-vă cu fața la pământ. Numai Moise să se apropie de Domnul” (Exodul 24:1,2). În timp ce poporul se închina la poalele muntelui, acești bărbați aleși au fost chemați sus pe munte. Cei șaptezeci de bătrâni trebuiau să-l ajute pe Moise la conducerea lui Israel, iar Dumnezeu a pus asupra lor Duhul Său și i-a onorat, arătându-le puterea și măreția Lui. „Ei au văzut pe Dumnezeul lui Israel; sub picioarele Lui era un fel de lucrare de safir străveziu, întocmai

ca cerul în curăția lui” (vers. 10). Ei n-au văzut Divinitatea, dar au văzut slava prezenței Sale. Mai înainte, ei nu puteau suporta o scenă ca aceasta, dar manifestarea puterii lui Dumnezeu i-a umplut de respect și i-a îndemnat la pocăință; ei au contemplat slava Lui, curăția și îndurarea Lui, până când au putut să se apropie mai mult de Acela care era subiectul meditației lor.

Moise și „Iosua, care-i slujea”, au fost acum chemați să se întâlnească cu Dumnezeu. Și, pentru că ei aveau să lipsească un timp, conducătorul i-a numit pe Aaron și pe Hur ca, împreună cu bătrânii, să lucreze în locul lui. „Moise s-a suit pe munte, și norul a acoperit muntele. Slava Domnului s-a așezat pe muntele Sinai.” Timp de șase zile, norul a acoperit muntele ca un semn special al prezenței lui Dumnezeu, cu toate acestea, n-a fost nicio descoperire a Sa și nici vreo comunicare a voii Sale. În tot acest timp, Moise a rămas în așteptare pentru a fi chemat în sala de audiență a Celui Preaînalt. El fusese chemat, spunându-i-se: „Suie-te la Mine pe munte și rămâi acolo” și, cu toate că răbdarea și ascultarea sa au fost puse la probă, el n-a obosit așteptând și nici nu și-a părăsit postul. Acest timp de așteptare a fost pentru el un timp de pregătire, un timp de amănunțită cercetare de sine. Nici chiar acest favorizat slujitor al lui Dumnezeu nu putea să apară dintr-odată în fața Sa și să suporte manifestarea slavei Sale. Cele șase zile trebuiau să fie folosite pentru a se consacra pe sine lui Dumnezeu printr-o cercetare a inimii, meditație și rugăciune, înainte de a putea fi pregătit pentru o legătură directă cu Făcătorul Său.

În ziua a șaptea, care a fost o zi de Sabat, Moise a fost chemat să intre în nor. Norul cel des s-a deschis în fața întregului Israel și slava lui Dumnezeu a țâșnit ca un foc mistuitor. – *Patriarhi și profeți*, p. 312, 313

Marți, 2 septembrie

Puterea de a asculta

Singura apărare împotriva răului este locuirea lui Hristos în inimă, prin credința în neprihănirea Sa. Ispita are putere asupra noastră, din cauză că în inimile noastre este egoism. Dar, dacă contemplăm marea iubire a lui Dumnezeu, egoismul ni se înfățișează în caracterul lui hidos și respingător și dorim să fie îndepărtat din suflet. Când Duhul Sfânt Îl proslăvește pe Hristos, inimile noastre sunt împlânzite și supuse, ispita își pierde puterea, iar harul lui Hristos ne transformă caracterul.

Hristos nu va părăsi sufletul pentru care și-a dat viața. Sufletul poate să-L părăsească și să fie copleșit de ispită, dar Hristos nu poate să Se

întoarce niciodată de la cineva pentru care a dat ca preț de răscumpărare propria Sa viață. Dacă vederea noastră spirituală ar fi mai clară, am vedea suflete încovoiate sub apăsare și împovărate de suferință, ca un car sub greutatea snopilor, și aproape să moară din cauza descurajării. Am vedea îngeri zburând iute ca să vină în ajutorul celor ispitiți care se află pe marginea prăpastiei. Îngerii din ceruri resping oștile celui rău care împresoară aceste suflete și tot ei călăuzesc aceste suflete ca să le întărească picioarele pe temelia cea sigură. Luptele care se dau între cele două oștiri sunt tot atât de reale ca și acelea care se dau de către armatele lumii acesteia, iar de rezultatul acestui conflict spiritual depinde soarta veșnică a tuturor.

Noună, ca și lui Petru, ne este dat acest cuvânt: „Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta” (Luca 22:31,32). Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că nu suntem lăsați singuri. Acela, care „atât de mult a iubit ... lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16), nu ne va lăsa singuri în lupta cu vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului. „Iată”, zice El, „că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului și nimic nu vă va vătăma” (Luca 10:19).

Trăiți în legătură cu Hristos cel viu și El vă va ține tare, cu o mână care nu vă va lăsa. Să cunoaștem și să credem iubirea pe care o are Dumnezeu față de noi și atunci vom fi în siguranță. Iubirea aceasta este o fortăreață de neînving împotriva tuturor înșelăciunilor și asalturilor lui Satana. „Numele Domnului este un turn tare, cel neprihănit fuge în El și stă la adăpost” (Proverbele 18:10). – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 118, 119

Miercuri, 3 septembrie

În mijlocul poporului Său

Dumnezeu i-a poruncit lui Moise pentru Israel: „Să-Mi facă un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exodul 25:8) și El a locuit în sanctuar, în mijlocul poporului Său. În tot timpul călătoriei lor obositoare prin pustiu, simbolul prezenței Sale a fost cu ei. Tot așa, Hristos Și-a așezat sălașul în mijlocul taberei noastre omenești. El Și-a întins cortul alături de corturile oamenilor, ca să poată locui între noi și să ne familiarizeze cu caracterul și viața Sa divină. „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1:14).

De când Isus a venit să locuiască împreună cu noi, știm că Dumnezeu cunoaște încercările noastre și are compasiune pentru noi în suferințele noastre. Fiecare fiu și fiică a lui Adam poate înțelege că divinul nostru Creator este prietenul păcătoșilor. Deoarece, în fiecare învățătură despre har, în fiecare făgăduință a bucuriei, în fiecare acțiune a iubirii, în fiecare atracție divină prezentată în viața Mântuitorului pe pământ, noi Îl vedem pe „Dumnezeu cu noi”. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 23, 24

Însă ei [israeliții] nu s-au grăbit să învețe lecția. Obişnuieți, ca în Egipt, cu reprezentări fizice ale Divinității, și acestea degradante, le era greu să conceapă existența sau caracterul Celui Nevăzut. Pentru că I-a fost milă de slăbiciunea lor, Dumnezeu le-a dat un simbol al prezenței Sale. „Să-Mi facă un locaş sfânt”, a spus Domnul, „și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exodul 25:8).

Pentru construirea sanctuarului ca locuință a lui Dumnezeu, lui Moise i s-au dat instrucțiuni să facă toate lucrurile după modelul celor din ceruri. Dumnezeu l-a chemat pe munte și i-a arătat lucrurile cerești, iar tabernaculul, cu tot ce ținea de el, a fost lucrat după cele văzute acolo.

Așadar, Dumnezeu le-a dezvăluit israeliților, în mijlocul cărora dorea să locuiască, idealul Său glorios despre cum ar trebui să fie un caracter. Modelul le-a fost arătat pe muntele Sinai, când a fost dată legea și când Dumnezeu a trecut prin fața lui Moise și a strigat: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie” (Exodul 34:6).

Ei însă nu aveau în ei înșiși nicio putere pentru a atinge acest ideal. Revelația de la Sinai nu putea decât să-i conștientizeze de nevoia și de neputința lor. O altă lecție urma să-i învețe tabernaculul, prin sistemul jertfelor – lecția iertării păcatului și a puterii de a duce o viață de ascultare, cu ajutorul Mântuitorului.

Prin Hristos avea să se împlinească scopul al cărui simbol era tabernaculul – o construcție plină de slavă, cu pereți de aur strălucitor care reflectau toate nuanțele curcubeului pe perdelele brodate cu heruvimi, cu fumul tămâii arse neîncetat ajungând în fiecare ungher, cu preoți înveșmântați într-un alb fără pată, adăpostind, în misterul încăperii interioare, deasupra tronului îndurării, între chipurile îngerilor plecați în închinare, slava Celui Preasfânt. În toate acestea, Dumnezeu dorea ca poporul Său să întrevadă scopul pe care El îl avea pentru sufletul omenesc. Același scop a fost enunțat după mult timp, de apostolul Pavel care declara, sub influența Duhului Sfânt: „Nu știți că voi sunteți Templul lui

Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu, căci Templul lui Dumnezeu este sfânt și așa sunteți voi” (1 Corinteni 3:16,17).
– *Educație*, p. 35, 36

Joi, 4 septembrie

Umpluți cu Duhul lui Dumnezeu

Lucrătorii serioși nu au timp să se ocupe de defectele altora. Ei privesc la Mântuitorul și, privind, sunt schimbați după asemănarea Lui. El este Acela al cărui exemplu trebuie să-l urmărim în zidirea caracterului nostru. În viața Lui pe pământ, El a revelat în mod clar natura divină. Noi ar trebui să ne străduim să fim desăvârșiți în sfera noastră, după cum El era desăvârșit în sfera Lui. Membrii bisericii nu trebuie să rămână indiferenți, lipsiți de preocupare în ce privește formarea unui caracter drept. Așezându-se sub influența modelatoare a Duhului Sfânt, ei trebuie să-și formeze caractere care să fie o reflectare a caracterului divin. – *Mărturii*, vol. 8, p. 86

Făgăduința primirii Duhului Sfânt nu este apreciată așa cum ar trebui să fie. Împlinirea ei nu se realizează așa cum ar fi fost posibil. Ceea ce face ca lucrarea Evangheliei să fie atât de lipsită de putere este tocmai absența Duhului Sfânt. Lucrătorii pot avea cunoștințe, talente, elocvență și toate aptitudinile naturale sau dobândite, dar, fără prezența Duhului lui Dumnezeu, nicio inimă nu va fi impresionată și niciun păcătos nu va fi câștigat pentru Hristos. Pe de altă parte, dacă lucrătorii sunt în legătură cu Domnul Hristos și dacă dețin darurile Duhului Sfânt, chiar și cel mai neînțeles și cel mai puțin cunoscător dintre ucenicii Săi va avea o putere care va impresiona inimile. Domnul îi va face să fie mijlocul de manifestare a celei mai înalte influențe din univers. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 328

În darul nemăsurat al Duhului Sfânt sunt cuprinse toate resursele cerului. Faptul că bogățiile harului lui Dumnezeu nu se revarsă asupra oamenilor de pe pământ nu se datorează vreunei restricții din partea Sa. Dacă ar dori să-L primească, toți oamenii ar fi plini de Duhul Său.

Fiecare suflet are privilegiul de a fi un canal viu, prin care Dumnezeu să-i poată transmite lumii comorile harului Său, bogățiile de nepătruns ale Domnului Hristos. Nimic nu dorește Domnul Hristos mai mult decât să aibă slujitori care să reprezinte spiritul și caracterul Său în lume.

De nimic nu are nevoie lumea mai mult decât de manifestarea iubirii Mântuitorului prin oameni. Tot cerul așteaptă să existe canale prin care uleiul sfânt să poată fi revărsat spre a fi o bucurie și o binecuvântare pentru inima oamenilor.

Domnul Hristos a pus la dispoziție toate mijloacele necesare ca biserica Sa să fie un trup transformat și iluminat de Lumina lumii, plin de slava lui Emanuel. Scopul Său este ca fiecare creștin să fie înconjurat de atmosfera spirituală a luminii și a păcii. El dorește să manifestăm în viața noastră bucuria Sa.

Locuirea lăuntrică a Duhului Sfânt va fi arătată prin manifestarea iubirii cerești. Plinătatea divină se va revărsa prin oameni consacrați pentru a le fi transmisă și altora.

Soarele Neprihănirii are „tămăduirea sub aripile Lui” (Maleahi 4:2). Tot astfel, fiecare adevărat ucenic trebuie să răspândească o influență spre viață, curaj, ajutorare și vindecare adevărată. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 419.

Apostazie și mijlocire

Sabat după-amiază, 6 septembrie

Mulțimea pestriță care a venit din Egipt cu israeliții a fost principalul motor în această îndepărtare îngrozitoare de Dumnezeu. Cei care o alcătuiau au fost numiți „mulțimea pestriță”, pentru că evreii se căsătoriseră cu egiptenii.

Copiii lui Israel îl văzuseră pe Moise urcându-se pe munte și intrând în nor, în timp ce vârful muntelui era în flăcări. Îi așteptau în fiecare zi întoarcerea și, cum nu a venit de pe munte atât de curând cum se așteptau ei, oamenii au devenit nerăbdători. În special egiptenii care crezuseră și ieșiseră din Egipt împreună cu israeliții erau acum nerăbdători și răzvrățiți.

O mare ceată s-a adunat în jurul cortului lui Aaron și i-a spus că Moise nu se va mai întoarce niciodată, că norul care îi condusese până atunci se oprise acum pe munte și nu le va mai arăta drumul prin pustie. Ei doreau ceva la care să poată privi, care să semene cumva cu Dumnezeu. Zeii egiptenilor erau în mintea lor, iar Satana folosea ocazia aceasta, când conducătorul lor desemnat nu se afla acolo, pentru a-i ispiti să-i imite pe egipteni în idolatrie. Ei au sugerat că, dacă Moise nu s-ar mai întoarce niciodată la ei, ei s-ar putea întoarce în Egipt și ar putea avea bunăvoința egiptenilor dacă purtau acel chip înaintea lor și îl recunoșteau ca zeul lor.

Aaron s-a împotrivit planurilor lor, până când a considerat că oamenii sunt hotărâți să îndeplinească oricum ce își propuseseră și a încetat să mai încerce să îi convingă. Strigătele poporului l-au făcut pe Aaron să se teamă pentru viața lui. Și, în loc să se ridice în mod nobil pentru a apăra onoarea lui Dumnezeu și să-și încredințeze viața în mâinile Sale, care făcuseră minuni pentru poporul Său, el și-a pierdut curajul și încrederea în Dumnezeu și s-a supus cu lașitate dorințelor unui popor nerăbdător, dorințe care erau în opoziție directă cu poruncile lui Dumnezeu. El a făcut un idol și a construit un altar pe care au adus jertfe acestui idol. Și Aaron a îngăduit să audă poporul proclamând: „Israele, iată dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului!” Ce insultă la adresa lui Iehova!

De-abia ascultaseră proclamarea Legii lui Dumnezeu din Sinai, în mijlocul celor mai grandioase demonstrații ale puterii divine, iar când credința lor a fost pusă la încercare, prin faptul că Moise a lipsit dintre ei timp de câteva săptămâni, s-au angajat în idolatrie despre care, foarte recent, Iehova le spusese în mod expres că este interzisă. Făcând astfel, ei au călcat prima și a doua poruncă. Mânia lui Dumnezeu s-a aprins împotriva lor. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 274, 275

Duminică, 7 septembrie

Conducere dezastruoasă

Aaron s-a străduit să se apere, relatând cum strigaseră oamenii. ... Dar scuzele și minciunile nu i-au fost de niciun folos. ...

Faptul că Aaron fusese binecuvântat și onorat atât de mult mai presus de oameni a făcut ca păcatul său să fie atât de odios. Aaron „sfântul Domnului” (Psalmii 106:16) a fost cel care făcuse idolul și anunțase sărbătoarea. Acela care fusese numit purtător de cuvânt pentru Moise și despre care Dumnezeu Însuși spusese: „Știu că el vorbește ușor” (Exodul 4:14) nu a reușit să-i oprească pe idolatri în răzvrătirea lor semeată împotriva Cerului. Cel prin care Dumnezeu lucrase aducând judecăți atât asupra egiptenilor, cât și asupra zeilor lor, ascultase fără să se clikească proclamația făcută înaintea chipului turnat: „Israele, iată dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului!” El fusese cu Moise pe munte și văzuse acolo slava Domnului, văzuse că în manifestarea aceea nu era nimic din care să se poată face o imagine, totuși el a fost cel care schimbase acea slavă într-o icoană care semăna cu un bou. Acela căruia Dumnezeu îi încredințase conducerea poporului în absența lui Moise, a fost găsit susținând răzvrătirea lor. „Domnul, de asemenea, era foarte mâniat și pe Aaron, așa încât voia să-l piardă” (Deuteronomul 9:20). Dar, ca răspuns la mijlocirea stăruitoare a lui Moise, viața lui a fost cruțată și, în pocăință și umilință pentru marele său păcat, a fost readus în favoarea lui Dumnezeu.

Dacă ar fi avut curajul să rămână pe poziție, de partea binelui, indiferent de consecințe, Aaron ar fi putut preveni acea apostazie. Dacă și-ar fi menținut neclintit loialitatea față de Dumnezeu, dacă le-ar fi amintit oamenilor cum au tremurat plini de frică înaintea Sinaiului și le-ar fi amintit de legământul lor solemn cu Dumnezeu de a se supune Legii Sale, răul ar fi fost înfrânt. Dar faptul că a respectat dorințele poporului și siguranța calmă cu care le-a adus la îndeplinire planurile, i-au încurajat pe oameni să meargă și mai adânc în păcat decât avuseseră inițial în minte. ...

Dintre toate păcatele pe care Dumnezeu le va pedepsi, niciunul nu este mai grav în ochii Lui decât cel care îi încurajează pe alții să facă rău.
– *Conflict and Courage*, p. 98

Aici se vede slăbiciunea lui Aaron ca lider sau conducător peste Israel. Poporul l-a asaltat cu cereri și a insistat să le facă dumnezei care să meargă înaintea lor spre Egipt. Acum, Aaron avea ocazia să-și arate credința și încrederea neclintită în Dumnezeu și să respingă cu fermitate și cu hotărâre propunerea venită din partea poporului. Dar înclinația lui firească, de a le face pe plac oamenilor și de a ceda în fața rugămintelor lor, l-a determinat să sacrifice onoarea lui Dumnezeu. El le-a cerut să-i aducă toate podoabele și, din ele, a făcut un vițel din aur, pe care l-a înălțat înaintea lor: „Israele! Iată dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului.” Și, acestui zeu lipsit de simțire, el i-a făcut un altar și a vestit pentru a doua zi o sărbătoare în cinstea Domnului. Poporul părea să fi scăpat cu totul din frâu. Au adus arderi-de-tot vițelului de aur și un spirit de frivolitate a pus stăpânire pe toți. S-au dedat la desfrâu și la beții rușinoase; au mâncat, au băut și s-au ridicat să joace. – *Mărturii*, vol. 3, p. 296

Luni, 8 septembrie

Idolatrie și rău

Pentru ei, această perioadă de așteptare a fost un timp în care să cugete la Legea lui Dumnezeu pe care o auziseră și să-și pregătească inimile pentru a primi și alte descoperiri pe care El ar fi putut să li le dea. Dar ei nu aveau prea mult timp pentru această lucrare. Dacă ar fi căutat în felul acesta o mai clară înțelegere a cerințelor lui Dumnezeu și dacă și-ar fi umilit inimile înaintea Lui, ar fi fost apărați de ispită. Dar ei n-au făcut lucrul acesta și, în scurt timp, au devenit nepăsători, nu au luat aminte și au călcat Legea. În mod deosebit, acesta a fost cazul celor din gloata pestriță. Ei erau nerăbdători să pornească spre Țara Făgăduinței – țara unde curge lapte și miere. Pământul acela bun le-a fost făgăduit numai cu condiția ascultării, dar ei pierduseră din vedere acest lucru. Au fost unii care au dat ideea să se înapoieze în Egipt, dar, fie că mergeau înainte spre Canaan, fie înapoi în Egipt, masa poporului era hotărâtă să nu-l mai aștepte pe Moise.

Simțindu-și neputința în lipsa conducătorului, oamenii s-au întors la vechile lor superstiții. „Gloata pestriță” a fost cea dintâi care s-a dedat la cărtire și la nerăbdare și a fost conducătoarea apostaziei care a urmat. Printre obiectele considerate de către egipteni simboluri ale zeilor erau boul și vițelul și, la sugestia acelor care practicaseră această formă de

idolatrie în Egipt, s-a făcut acum un vițel și i s-a adus închinare. Poporul dorea o imagine, un chip, o reprezentare a Divinității, care să meargă înaintea lor în locul lui Moise. Dumnezeu nu dăduse niciun fel de asemănare a persoanei Sale și interzisese orice reprezentare materială pentru un asemenea scop. Minunile cele mari din Egipt și de la Marea Roșie erau destinate să întărească credința în El ca Ajudator nevăzut, dar atotputernic al lui Israel, singurul Dumnezeu adevărat. Iar dorința pentru o manifestare vizibilă a prezenței Sale fusese împlinită prin stălpul de nor și de foc care păzea tabăra, precum și prin manifestarea slavei Sale pe muntele Sinai. Dar, având norul prezenței Sale încă înaintea lor, ei s-au reîntors, în inimile lor, la idolatria din Egipt și au înfățișat slava Dumnezeului nevăzut prin chipul unui bou. – *Patriarhi și profeți*, p. 315

Numai cu câteva zile înainte, prezența Domnului se manifestase cu o asemenea putere, încât tot poporul tremura și stătea departe și l-au rugat pe Moise să le vorbească el, să le transmită el ce spunea Dumnezeu, ca să nu moară. Dar acum doreau să aibă ceva vizibil pe care să se poată baza.

În acest moment, ei ar fi putut să învețe lecții prețioase, pe care Domnul era gata să li le dea dacă s-ar fi încrezut pe deplin în El. Dar, ca urmare a murmurărilor și a necredinței lor, Aaron le-a făcut un vițel de aur pentru a-L reprezenta pe Dumnezeu. El a proclamat acest idol ca Dumnezeu și s-a creat un val de mare entuziasm pentru acest zeu fals. Dacă, în loc să facă așa, el le-ar fi amintit de minunata eliberare pe care le-o dăduse Dumnezeu și fiecare minte ar fi fost condusă să-și exprime recunoștința față de Dumnezeu pentru toate îndurările Sale bogate, arătate în eliberarea poporului Său din robia egipteană, ei s-ar fi putut afla pe un teren avantajos, pentru a-L glorifica pe Domnul Dumnezeu, care îi eliberase într-un mod atât de minunat din degradare și robie. – “Correct Views Concerning the Testimonies,” *Advent Review and Sabbath Herald*, September 6, 1906, par. 12, 13

Marți, 9 septembrie

„S-a stricat”

În lipsa lui Moise, autoritatea judecătorească îi fusese încredințată lui Aaron și o mare mulțime se strânse în jurul cortului său cu cererea: „Fă-ne un dumnezeu care să meargă înaintea noastră, căci Moise, omul acela care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s-a făcut” (Exodul 32:1). Norul care până aici îi călăuzise, spuneau ei, stătea acum nemișcat pe munte; el nu le va mai călăuzi nicidecum călătoriile. În locul lui, ei trebuiau să aibă un chip și, dacă, așa cum se dăduse ideea, vor hotărî să

se întoarce în Egipt, atunci vor găsi îndurare la egipteni, purtând chipul acesta înaintea lor și recunoscându-l ca zeu al lor.

O criză de felul acesta cerea un bărbat plin de tărie, hotărât și de un curaj neclintit, care să țină la onoarea lui Dumnezeu mai mult decât la favoarea poporului, la siguranța personală și chiar la viață. Dar actualul conducător al lui Israel nu era un astfel de om. Aaron s-a împotrivit poporului, dar slab, iar timiditatea și șovăirea lui în momentul critic nu au făcut decât să-i îndârjească și mai mult pe oameni în hotărârea lor. Tumultul creștea. O nebunie oarbă, irațională, părea că pune stăpânire pe mulțime. Au fost unii care au rămas credincioși legământului lor cu Dumnezeu, dar cea mai mare parte a poporului s-a unit în apostazie. Câțiva, care au îndrăznit să spună că a face un chip, așa cum se propunea, era idolatrie, au fost prinși și tratați în mod brutal, iar în confuzia și agitația aceea, în cele din urmă, și-au pierdut viața.

Aaron s-a temut pentru viața lui. În loc să ia în mod nobil poziție în apărarea onoarei lui Dumnezeu, el a cedat cerințelor mulțimii. Primul lucru pe care l-a făcut a fost acela de a porunci să se adune cerceii de aur de la tot poporul și să fie aduși la el, în speranța că mândria îi va face să refuze un astfel de sacrificiu. Dar ei și-au dat bucuroși podoabele și, din acestea, el a făcut un vițel turnat, imitând astfel zeei Egiptului. Poporul a strigat: „Israele, iată dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului” (vers. 4). Și Aaron, în mod rușinos, a îngăduit această insultă la adresa lui Iehova. A făcut chiar mai mult. Văzând cu câtă satisfacție a fost primit vițelul de aur, a ridicat un altar înaintea lui și a anunțat: „Măine va fi o sărbătoare în cinstea Domnului” (vers. 5). Această veste a fost anunțată cu sunet de trâmbiță de la ceată la ceată, în toată tabăra. „A doua zi, s-au sculat dis-de-dimineată și au adus arderi-de-tot și jertfe de mulțumire. Poporul a șezut de a mâncat și a băut; apoi s-au sculat să joace” (vers. 6). Sub pretext că țin o „sărbătoare în cinstea Domnului”, ei s-au dedat la îmbuibare și la petreceri desfrânate. — *Patriarhi și profeți*, p. 316, 317

Miercuri, 10 septembrie

Mânia îndreptățită a lui Dumnezeu

Dumnezeu i-a văzut pe copiii lui Israel, în special mulțimea pestriță, că aveau tendința să se răzvrătească mereu și, prin faptele lor, să-L determine să-i nimicească. El știa că ei vor murmura împotriva lui Moise atunci când vor fi în dificultate și îl vor întrista prin răzvrătirea lor continuă. El i-a propus lui Moise să-i nimicească și să facă din el un neam mare. Aici Domnul l-a pus la încercare pe Moise. El știa că, pentru slujitorul său, era

o misiune grea, care îi aducea chin sufletesc, să conducă acel popor răzvrătit în țara promisă. Domnul a vrut să pună la încercare perseverența, credincioșia și iubirea lui Moise pentru un popor atât de păcătos și nerecunoscător. Dar Moise nu a fost de acord ca Israel să fie nimicit. El a arătat, prin faptul că a mijlocit înaintea lui Dumnezeu, că prețuia mai mult prosperitatea poporului ales al lui Dumnezeu decât un nume mare sau fala de a fi numit tatăl unei națiuni mai mari decât Israel.

„Moise s-a rugat Domnului, Dumnezeului său, și a zis: «Pentru ce să se aprindă, Doamne, mânia Ta împotriva poporului Tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului cu mare putere și cu mână tare? Pentru ce să zică egiptenii: 'Spre nenorocirea lor i-a scos, ca să-i omoare prin munți și ca să-i șteargă de pe fața pământului?' Întoarce-Te din iuțeala mâniei Tale și lasă-Te de răul acesta pe care vrei să-l faci poporului Tău. Adu-Ți aminte de Avraam, de Isaac și de Israel, robii Tăi, cărora le-ai spus, jurându-Te pe Tine Însuși: 'Voi înmulți sămânța voastră ca stelele cerului, voi da urmașilor voștri toată țara aceasta, de care am vorbit, și ei o vor stăpâni în veac.'»”

Gândul că națiunile păgâne, și mai ales egiptenii, vor triumfa asupra lui Israel și Îl vor batjocori pe Dumnezeu a fost copleșitor pentru Moise. El nu a putut să lase ca israeliții să fie nimiciți, în ciuda răzvrătirii lor și a nemulțumirilor lor repetate împotriva lui. Cum ar fi putut el să renunțe la un popor pentru care se făcuseră atât de multe și care fusese scos din Egipt într-un mod atât de minunat? Vestea eliberării lor se răspândise printre toate națiunile și toți oamenii se uitau cu nerăbdare să vadă ce va face Dumnezeu pentru ei. Și Moise și-a amintit bine de cuvintele egiptenilor, care spusese că îi ducea în pustie ca să moară acolo și să le ia averile. Și acum, dacă Dumnezeu l-ar fi nimicit pe poporul Său și ar fi ridicat din Moise un popor mai mare decât Israel, nu ar fi triumfat păgânii și nu L-ar fi luat în derâdere pe Dumnezeul evreilor și ar fi spus că nu a fost în stare să-i conducă în țara pe care le-o făgăduise? Pe măsură ce Moise a mijlocit pentru Israel înaintea lui Dumnezeu, timiditatea lui s-a pierdut în interesul său profund și în dragostea pentru acel popor pentru care el fusese, în mâinile lui Dumnezeu, mijlocul de a face atât de multe. El a prezentat înaintea lui Dumnezeu făgăduința făcută lui Avraam, Isaac și Iacov. S-a rugat lui Dumnezeu cu credință fermă și cu un scop hotărât. Domnul a ascultat cererile lui Moise, i-a luat în considerare rugăciunea altruistă și i-a promis că îl va cruța pe Israel. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 276, 277

Joi, 11 septembrie

Mijlocire

După păcatul lui Israel de a face vițelul de aur, Moise merge din nou înaintea lui Dumnezeu pentru a mijloci în favoarea poporului său. ... El a învățat din experiență că, pentru a avea influență asupra oamenilor, are nevoie de puterea lui Dumnezeu. Domnul citește sinceritatea și scopul altruist al inimii slujitorului Său și coboară să comunice cu acest muritor slab, față în față, așa cum vorbește un om cu un prieten. Moise se predă pe sine și toate poverile lui cu totul lui Dumnezeu și își revarsă liber sufletul înaintea Lui. Domnul nu îl muștră pe slujitorul Său, ci Se aplecă pentru a-i asculta cererile. ...

Și răspunsul vine: „Voi merge Eu însumi cu tine și îți voi da odihnă.” Dar Moise simte că nu se poate opri aici. El a câștigat multe, dar tânjește să se apropie și mai mult de Dumnezeu, să obțină o asigurare mai puternică a prezenței Sale permanente. El a purtat povara lui Israel, a suportat o greutate copleșitoare de responsabilitate; când oamenii au păcătuit, el a avut remușcări mari, ca și cum el însuși ar fi fost vinovat și acum sufletul său este apăsător de simțământul că, dacă Dumnezeu i-ar lăsa pe israeliți în împietrirea și nepocăința inimii lor, urmările ar fi teribile. ... Moise stăruie în cererea sa cu atâta seriozitate și ardoare, încât vine răspunsul: „Voi face și ceea ce-mi ceri acum, căci ai căpătat trecere înaintea Mea și te cunosc pe nume.”

Acum, într-adevăr, ne-am aștepta ca profetul să înceteze să mai mijlocească, dar nu, încurajat de succesul său, el îndrăznește să se apropie și mai mult de Dumnezeu, cu o familiaritate sfântă care aproape că este dincolo de înțelegerea noastră. El face acum o cerere pe care nicio ființă umană nu a făcut-o până acum: „Te rog, arată-mi slava Ta.” Ce cerere vine de la un om finit, muritor! Dar este respins? Îl muștră Dumnezeu pentru îndrăzneală? Nu, ci auzim cuvintele pline de har: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea (în NKJ – bunătatea) Mea.” ...

În istoria lui Moise putem vedea de ce comuniune strânsă cu Dumnezeu are omul privilegiul de a se bucura. – *Conflict and Courage*, p. 99

Moise a trecut cu noblete încercarea și și-a arătat interesul pentru Israel, nu pentru a avea el un nume mare și pentru a fi înălțat. Povara poporului lui Dumnezeu era asupra lui. Dumnezeu îl încercase și era mulțumit de credințioșia sa, de simplitatea inimii și integritatea lui înaintea Sa și i-a încredințat lui, ca unui păstor credincios, marea misiune de a-și conduce poporul în țara făgăduită. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 278.

„Te rog, arată-mi slava Ta!”

Sabat după-amiază, 13 septembrie

După păcatul lui Israel de a face vițelul de aur, Moise merge din nou înaintea lui Dumnezeu să mijlocească pentru poporul său. El îi cunoaște destul de bine pe cei care i-au fost dați în grijă; el cunoaște perversitatea inimii omenești și își dă seama de dificultățile cu care va trebui să se confrunte. Dar el a învățat din experiență că, pentru a avea o influență asupra oamenilor, are nevoie de puterea lui Dumnezeu. Domnul citește sinceritatea și scopul altruist al inimii slujitorului Său și este dispus să vorbească față către față cu acest muritor slab, așa cum vorbește un om cu prietenul său. Moise se predă cu totul lui Dumnezeu împreună cu toate poverile lui și își revarsă sufletul înaintea Sa. Domnul nu îl muștră pe slujitorul Său, ci se aplecă pentru a-i asculta cererile.

Moise are un sentiment profund al nevredniciei sale și al faptului că este nepotrivit pentru marea lucrare la care l-a chemat Dumnezeu. El imploră cu seriozitate intensă ca Domnul să meargă cu el. Răspunsul vine: „Voi merge Eu însumi cu tine și îți voi da odihnă” (vezi Exodul 33:12-23). Dar Moise simte că nu se poate opri aici. El a câștigat mult, dar tânjește să se apropie și mai mult de Dumnezeu, pentru a obține o asigurare mai puternică a prezenței Sale permanente. El a purtat povara lui Israel și a suportat o greutate copleșitoare de responsabilitate; când oamenii au păcătuit, el a avut remușcări mari, ca și cum el însuși ar fi fost vinovat, iar acum sufletul său este apăsător de simțământul că, dacă Dumnezeu i-ar lăsa pe israeliți în împietrirea și nepocăința inimii lor, urmările ar fi teribile. Ei nu ar ezita să-l omoare și, prin nerăbdarea și perversitatea lor, vor cădea în curând pradă dușmanilor lor și, astfel, vor dezonora Numele lui Dumnezeu în fața păgânilor. Moise stăruie în cererea sa cu atâta seriozitate și ardoare, încât vine răspunsul: „Voi face și ceea ce-mi ceri acum, căci ai căpătat trecere înaintea Mea și te cunosc pe nume.” – *Gospel Workers*, ed. 1892, p. 33

Dar Moise a găsit temei pentru speranță acolo unde se vedea numai descurajare și mânie. El a înțeles cuvintele lui Dumnezeu, „lasă-Mă”, nu în sensul că interziceau mijlocirea, ci că o încurajau, înțelegându-se că numai rugăciunile lui Moise îl puteau salva pe Israel, iar dacă ar fi fost rugat astfel, Dumnezeu Și-ar fi cruțat poporul. ...

În timp ce Moise mijlocea pentru Israel, timiditatea lui a dispărut pentru a face loc unui interes profund și iubirii pentru aceia în folosul cărora, în mâinile lui Dumnezeu, fusese unealta prin care El făcuse atât de mult. Domnul i-a ascultat cererile și i-a împlinit rugăciunea neegoistă. Dumnezeu îl pusese la încercare pe slujitorul Său; pusese la probă credințioșia și iubirea lui pentru acest popor plin de greșeli și de nerecunoștință, iar Moise a trecut în mod nobil această încercare. Interesul său pentru poporul Israel nu izvora dintr-un motiv egoist. Prosperitatea poporului ales al lui Dumnezeu îi era mai scumpă decât onoarea personală, mai scumpă decât privilegiul de a deveni tatăl unei națiuni puternice. Lui Dumnezeu I-a plăcut credințioșia lui, smerenia inimii sale și integritatea sa și i-a încredințat, ca unui păstor credincios, marea însărcinare de a duce poporul Israel în Țara Făgăduinței. – *Patriarhi și profeti*, p. 318, 319

Duminică, 14 septembrie

Cortul întâlnirii

Dumnezeu îi onorează pe cei care se smeresc înaintea Lui. Moise, descurajat de nemulțumirea și murmurările poporului pe care îl conducea spre țara făgăduită, L-a rugat pe Dumnezeu pentru a se asigura de prezența Sa, spunând: „Iată, Tu îmi zici: «Du pe poporul acesta!» Și nu-mi arăți pe cine vei trimite cu mine. Însă Tu ai zis: «Eu te cunosc pe nume și ai căpătat trecere înaintea Mea!» Acum, dacă am căpătat trecere înaintea Ta, arată-mi căile Tale; atunci Te voi cunoaște și voi avea trecere înaintea Ta. Și gândește-Te că neamul aceasta este poporul Tău!” „Domnul a răspuns: «Voi merge Eu Însumi cu tine și îți voi da odihnă.»”

Încurajat de asigurarea prezenței lui Dumnezeu, Moise s-a apropiat și mai mult și a îndrăznit să ceară și alte binecuvântări. „Te rog”, a spus el, „arată-mi slava Ta.” Crezi că Dumnezeu l-a muștrat pe Moise pentru îndrăzneala sa? Nu, într-adevăr. Moise nu a făcut această cerere dintr-o curiozitate nelalocul ei. El avea în vedere ceva precis. Își dădea seama că, prin puterile proprii, nu putea să facă lucrarea lui Dumnezeu în modul convenit. El știa că, dacă ar putea să aibă o vedere clară a slavei lui

Dumnezeu, ar fi în stare să meargă înainte în misiunea sa importantă, nu în propria putere, ci în puterea Domnului, Dumnezeu cel Atotputernic. Întregul său suflet era atras de Dumnezeu, dorea să știe mai multe despre El, să simtă prezența divină lângă el în fiecare situație dificilă sau încurcătură. Nu egoismul l-a determinat pe Moise să ceară să vadă slava lui Dumnezeu. Singurul său obiectiv era dorința de a-L onora mai bine pe Creatorul său.

Dumnezeu cunoaște gândurile și intențiile inimii și a înțeles motivele care au determinat cererea slujitorului Său credincios. El i-a răspuns lui Moise, zicând: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea și voi chema Numele Domnului înaintea ta; Eu Mă îndur de cine vreau să Mă îndur și am milă de cine vreau să am milă!” „Domnul a zis: «Fața nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască!» Domnul a zis: «Iată un loc lângă Mine; vei sta pe stâncă. Și, când va trece slava Mea, te voi pune în crăpătura stâncii și te voi acoperi cu mâna Mea, până voi trece.»” „Domnul S-a pogorât într-un nor, a stat acolo, lângă el, și a rostit Numele Domnului. Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: «Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credinciosie...»”

Smerenia lui Moise a fost autentică, iar Domnul l-a onorat arătându-i slava Sa. Tot așa îi va onora pe toți cei care Îi vor sluji, așa ca Moise, cu toată inima. El nu le cere slujitorilor Săi să lucreze cu propriile forțe. El le va da din înțelepciunea Sa celor care au un spirit smerit și pocăit. Neprihănirea lui Hristos va merge înaintea lor, iar slava Domnului îi va însoți. Nimic în această lume nu le poate face vreun rău celor care sunt astfel onorați de o legătură strânsă cu Dumnezeu. — “The Grace of Humility,” *Advent Review and Sabbath Herald*, May 11, 1897, par. 4–7

Luni, 15 septembrie

„Ca să Te cunosc”

Moise și-a dovedit marea dragoste față de popor prin rugămintea lui către Domnul să ierte păcatul israeliților sau să șteargă numele lui din cartea pe care o scrisese. Mijlocirile lui aici ilustrează dragostea și mijlocirea lui Hristos pentru neamul păcătos. Domnul nu l-a lăsat pe Moise să sufere pentru păcatele poporului său care cădea în păcat iar și iar. El i-a declarat că îi va șterge din cartea pe care a scris-o pe cei care au păcătuțit, căci cel drept nu trebuie să sufere pentru vina păcătosului. Cartea la care se face referire aici este cartea amintirilor din cer, unde este trecut fiecare

nume, iar faptele, păcatele și ascultarea fiecăruia sunt scrise cu credință. Când cineva comite păcate prea grele ca Domnul să le ierte, numele lui este șters din carte și soarta lui va fi nimicirea. Deși Moise și-a dat seama de soarta îngrozitoare a celor ale căror nume ar trebui să fie șterse din cartea lui Dumnezeu, totuși el a declarat clar înaintea Domnului că, dacă numele celor care alcătuiau Israelul și păcătuiseră vor fi șterse și El nu-Și va mai aminti niciodată de ei, el vrea ca și numele lui să fie șters împreună cu al lor. Căci nu a ar fi putut îndura nicidecum să vadă mânia Sa teribilă revărsându-se asupra oamenilor pentru care El făcuse asemenea minuni. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 285, 286

După ce Domnul i-a dat toate aceste asigurări pline de har, s-a liniștit Moise, având această satisfacție și a stat așa, mulțumit? Nu, el dorea mai mult de la Domnul și s-a rugat: „Te rog, arată-mi slava Ta!” Iar Domnul a zis: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea și voi chema Numele Domnului înaintea ta; Eu Mă îndur de cine vreau să Mă îndur și am milă de cine vreau să am milă!” Slava lui Dumnezeu i-a fost descoperită lui Moise și le va fi descoperită celor care o caută la fel de stăruitor ca Moise. – “Our Need of Unselfish Love,” *Advent Review and Sabbath Herald*, July 28, 1891, par. 7

Ar trebui să-L rugăm pe Dumnezeu pentru binecuvântările Lui, așa cum L-a rugat Moise pe munte. Nu avem timp să așteptăm. Domnul nostru vine și este timpul să ne punem casa în rânduială. Este o lucrare mare de făcut și, dacă te duci la aproapele tău cu inima plină de căldură și strălucind de iubire, nu crezi că vei găsi cheia pentru a deschide ușa inimii lui? În legătură cu lucrarea noastră, problema a fost că ne-am mulțumit să prezentăm o teorie rece a adevărului. Inimile noastre nu s-au topit de iubire în fața celor cu care lucrăm. O, să ne ajute Domnul să înțelegem mai repede și să fim conștienți de timpul în care trăim! Mulți au umblat în lumina scânteierilor unui foc al lor, dar noi ar trebui să-L rugăm pe Dumnezeu, așa cum a făcut Moise, înaintând pas cu pas, până putem spune: „Arată-mi slava Ta!” Moise a fost serios în această problemă și Domnul l-a așezat în crăpătura unei stânci și a lăsat ca frumusețea și bunătatea Sa să treacă pe dinaintea ochilor înaintea lui. Te-ai gândit la asta? Domnul a lăsat ca bunătatea Sa să treacă pe dinaintea lui Moise. O, frații mei, ce nu va face Domnul pentru noi, dacă noi Îl vom căuta din toată inima! – “Let Us Go Without the Camp,” *Advent Review and Sabbath Herald*, May 28, 1889, par. 10

Marți, 16 septembrie

„Te rog, arată-mi slava Ta!”

Niciun om nu poate să vadă slava lui Dumnezeu descoperită, niciun om nu ar putea să o vadă și să trăiască, dar Moise este asigurat că va vedea atât de mult din gloria divină cât putea să suporte în starea lui de om muritor. Mâna care a făcut lumea, care ține munții în locul lor, îl ia pe acest om de țărână, pe acest om cu o credință puternică, și îl acoperă cu milă într-o crăpătură a stâncii, în timp ce slava lui Dumnezeu și toată bunătatea Sa trec pe dinaintea lui. Ne putem mira că „slava minunată” reflectată de la Cel Atotputernic a luminat fața lui Moise cu o asemenea strălucire, încât poporul nu a putut să o privească? Amprenta lui Dumnezeu era asupra lui, făcându-l să apară ca unul dintre îngerii strălucitori de la tronul Său.

Mai presus de orice altceva, această experiență, asigurarea că Dumnezeu îi va asculta rugăciunea și că Domnul Însuși va fi cu el, a fost de mai mare valoare pentru Moise, ca lider, decât toată învățătura Egiptului sau toate realizările sale în știința militară. Nicio putere, pricipere sau învățătură pământească nu poate înlocui prezența imediată a lui Dumnezeu. În istoria lui Moise putem vedea de ce comuniune strânsă cu Dumnezeu este privilegiul omului să se bucure. Pentru un păcătos este un lucru înfricoșător să cadă în mâinile Dumnezeului celui viu. Dar lui Moise nu i-a fost frică să fie singur cu Autorul acelei Legi care fusese rostită cu atât de înfricoșătoare măreție de pe muntele Sinai, căci sufletul său era în armonie cu voința Creatorului său.

Rugăciunea este deschiderea inimii către Dumnezeu ca înaintea unui prieten. Ochiul credinței Îl va vedea pe Dumnezeu foarte aproape, iar cel ce se roagă poate obține dovezi prețioase ale iubirii și grijii divine pentru el. – *Gospel Workers*, p. 34, 35 (ed.1892)

Mergeți la Dumnezeu și spuneți-I, așa cum a făcut Moise: „Nu pot conduce acest popor decât dacă mergi Tu Însuși cu mine.” Și apoi cereți mai mult, rugați-vă împreună cu Moise: „Arată-mi slava Ta!” (Exodul 33:18). Ce este această slavă? Caracterul lui Dumnezeu. Aceasta este ceea ce a fost proclamat înaintea lui Moise. Lăsați ca sufletul să se lipească de Dumnezeu în credință vie. Limba voastră să vestească lauda Lui. Când vă adunați laolaltă, lăsați mintea să fie îndreptată cu reverență către contemplarea realităților veșnice! Astfel, vă veți ajuta unii pe alții să aveți o gândire spirituală. Când voința voastră este în armonie cu voința divină, veți fi în armonie unii cu alții și Îl veți avea pe Hristos alături ca sfătuitoare.

Enoh a umblat cu Dumnezeu. Acest lucru poate să-l facă fiecare dintre lucrătorii pentru Hristos. Puteți spune împreună cu psalmistul: „Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei: când este El la dreapta mea, nu mă clatin” (Psalmii 16:8). Când veți simți că nu puteți singuri, Domnul Isus va fi puterea voastră. – *Gospel Workers*, p. 237 (ed. 1892)

Miercuri, 17 septembrie

Revelația de Sine a lui Dumnezeu

Dumnezeirea S-a prezentat astfel: „«Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor, până la al treilea și al patrulea neam.» Îndată Moise s-a plecat până la pământ și s-a închinat” (Exodul 34:6-8). Din nou el a cerut ca Dumnezeu să ierte nelegiuirea poporului Său și să-l ia ca moștenire a Sa. Rugăciunea i-a fost ascultată. Plin de bunătate, Domnul a făgăduit să-Și reînnoiască bunăvoința față de Israel și să facă pentru el lucruri „care n-au avut loc în nicio țară și la niciun neam”.

Moise a rămas sus, pe munte, patruzeci de zile și patruzeci de nopți și, în tot acest timp, el a fost susținut în mod miraculos. Niciunui alt om nu i s-a îngăduit să urce împreună cu el și, în lipsa lui, nimănui nu i s-a permis să se apropie de munte. La porunca lui Dumnezeu, el a pregătit două table de piatră și le-a luat cu el la întâlnirea cu Dumnezeu; și, din nou, „Domnul a scris pe table cuvintele legământului, Cele Zece Porunci” (Exodul 34:28). – *Patriarhi și profeți*, p. 329

„Dumnezeu este iubire” (1 Ioan 4:16). Natura Sa, Legea Sa sunt iubire. El dintotdeauna a fost astfel și așa va fi pururi. „Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică” și ale cărui „cărări sunt veșnice”, nu Se schimbă. În El „nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Isaia 57:15; Habacuc 3:6; Iacov 1:17).

Orice manifestare a puterii creatoare este o expresie a iubirii nemărginite. Suveranitatea lui Dumnezeu implică deplina binecuvântare a tuturor ființelor create. ...

Istoria marelui conflict dintre bine și rău – de la data când a izbucnit pentru prima dată în ceruri și până la înfrângerea finală a răzvrătirii și eradicarea definitivă a păcatului – constituie, de asemenea, o demonstrație a iubirii neschimbătoare a lui Dumnezeu. – *Patriarhi și profeți*, p. 33

În Cuvântul lui Dumnezeu, vedem puterea care a pus temeliile pământului și a întins cerurile. Numai aici putem găsi o istorie a neamului nostru, nepătată de prejudecăți omenești sau de mândria omenească. Aici ni se raportează luptele, înfrângerile și biruințele celor mai mari bărbați pe care i-a cunoscut vreodată lumea. Aici ni se desfășoară înaintea marile probleme ale datoriei și ale destinului nostru. Cortina care desparte lumea vizibilă de cea invizibilă este ridicată și privim lupta puterilor care se confruntă, puterile binelui și ale răului. De la cea dintâi pătrundere a păcatului până la biruința finală a dreptății și a adevărului, totul nu este altceva decât o dezvăluire a caracterului lui Dumnezeu. Prin cercetarea evlavioasă a adevărilor expuse în Cuvântul Său, spiritul cercetătorului vine în contact cu Spiritul nemărginit. Un studiu de felul acesta nu numai că va înnobila și va curăți caracterul, dar nu va întârzia să crească și să sporească puterile minții. – *Patriarhi și profeți*, p. 596

Joi, 18 septembrie

Strălucirea feței lui Moise

Cei care călcă în picioare autoritatea lui Dumnezeu și manifestă dispreț deschis față de Legea dată într-o asemenea măreție la Sinai, Îl disprețuiesc practic pe Dătătorul Legii, pe marele Iehova. Copiilor lui Israel, care au încălcat prima și a doua poruncă, li s-a poruncit să nu fie văzuți nicăieri în apropierea muntelui unde Dumnezeu urma să coboare în slavă pentru a scrie a doua oară Legea pe table de piatră, ca să nu fie mistuiți de slava arzătoare a prezenței Lui. Și dacă nici măcar nu puteau privi fața lui Moise din cauza strălucirii slavei de care era luminată, deoarece el vorbise cu Dumnezeu, cu atât mai puțin vor putea cei ce calcă Legea lui Dumnezeu să privească la Fiul lui Dumnezeu când Se va arăta pe norii cerului în slava Tatălui Său, înconjurat de toată oștirea îngerească, pentru a-i judeca pe toți cei care au fost nepăsători față de poruncile lui Dumnezeu și au călcat în picioare sângele Său! – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 294

Moise avea un simț profund al prezenței personale a lui Dumnezeu. El nu doar a privit de-a lungul veacurilor ca să vadă venirea lui Hristos în trup, ci L-a văzut pe Hristos într-o manieră specială, însoțindu-i pe copiii lui Israel în toate călătoriile lor. Pentru el, Dumnezeu era real, mereu prezent în gândurile lui. Când a fost înțeles greșit, când a fost chemat să înfrunte pericolul și să suporte insulte pentru Hristos, el a îndurat toate fără să dorească să se răzbune. Moise credea în Dumnezeu ca în Acela

de care avea nevoie și care îl ajuta tocmai pentru că avea nevoie de El. Dumnezeu a fost pentru el un ajutor prezent.

O mare parte din credința pe care o vedem este doar cu numele; credința reală, fermă și perseverentă este rară. Moise și-a dat seama în propria experiență de făgăduința că Dumnezeu îi va răsplăti pe cei care îl caută cu toată inima. A avut mereu în vedere răsplata. Iată un alt punct referitor la credință pe care dorim să-l studiem. Dumnezeu îl va răsplăti pe omul care crede și ascultă. Dacă această credință este adusă în experiența de zi cu zi, ea îi va face în stare pe toți cei care se tem de Dumnezeu și îl iubesc să sufere încercările. Moise era plin de încredere în Dumnezeu pentru că avea o credință care își însușea făgăduința. A avut nevoie de ajutor și s-a rugat pentru el, s-a prins de el prin credință și a împletit în experiența sa credința că Dumnezeu are grijă de el. El credea că Dumnezeu îi conducea viața în mod special. L-a văzut și L-a recunoscut pe Dumnezeu în fiecare detaliu al vieții sale și a simțit că se află sub ochiul Celui Atotvăzător, care cântărește motivele și încearcă inima. El a privit la Dumnezeu și s-a încrezut în El pentru puterea de a-l purta prin orice fel de ispite, fără să fie corupt. ... Prezența lui Dumnezeu a fost suficientă pentru ca el să fie trecut prin cele mai grele situații în care s-ar putea afla un om.

Moise nu doar s-a gândit la Dumnezeu, ci L-a văzut. Dumnezeu era viziunea constantă aflată înaintea ochilor lui, el nu a pierdut niciodată din vedere chipul Său. El L-a văzut pe Isus ca Mântuitor al său și a crezut că meritele Mântuitorului vor pune în dreptul lui. Această credință nu era pentru Moise o presupunere, ci o realitate. Acesta este genul de credință de care avem nevoie, o credință care va rezista încercării. O, cât de des cedăm ispitei pentru că nu ne ținem ochii îndreptați continuu la Isus! – *Conflict and Courage*, p. 85

Vineri, 19 septembrie

Studiu suplimentar

Calea către Hristos, cap. „Consacrarea”.

Tabernaculul

Sabat după-amiază, 20 septembrie

Satana a denaturat caracterul lui Dumnezeu. L-a îmbrăcat cu atributele sale. El L-a reprezentat ca pe o ființă de o severitate inflexibilă. Aruncându-și umbra între oameni și Divinitate, el împiedicase lumea să vadă adevăratul caracter al lui Dumnezeu. Hristos a venit în lumea noastră pentru a îndepărta acea umbră. El a venit să-L reprezinte pe Tatăl. El a spus: „Cine M-a văzut pe Mine, L-a văzut pe Tatăl.” S-a rugat ca ucenicii Săi să fie una cu El, așa cum El este una cu Tatăl. Oamenii au declarat că această unitate cu Hristos este o imposibilitate, dar Hristos a făcut-o posibilă, aducându-ne în armonie cu Sine, prin meritele vieții și jertfei Sale. De ce să ne îndoim de dragostea și de puterea lui Dumnezeu? De ce să nu stăm de partea credinței? Căutați voi să vedeți farmecul lui Isus și dragostea cu care vă atrage la Sine? Atunci străduiți-vă să călcați pe urmele Lui! El a venit să-L descopere lumii pe Tatăl și ne-a încredințat lucrarea de a reprezenta dragostea Sa, puritatea, bunătatea și înțelegerea Sa plină de delicatețe față de copiii oamenilor. – “The Love of God,” *Signs of the Times*, April 15, 1889, par. 6

Gospodarul a ales o bucată de pământ într-un loc pustiu și uscat, a îngrădit terenul, l-a curățat, l-a săpat și a plantat pe el cel mai bun soi de viță-de-vie, așteptându-se la o recoltă bogată. El s-a așteptat ca această parcelă, fiind superioară față de pustia necultivată, să-i facă cinste, arătând rezultatele grijii sale și ale muncii depuse în cultivarea ei. Tot astfel, Dumnezeu a ales în lume un popor care urma să fie educat și instruit de Domnul Hristos. Profetul spune: „Via Domnului oștirilor este casa lui Israel, și bărbații lui Iuda sunt vița pe care o iubea. El se aștepta la judecată și, când colo, iată sânge vărsat! Se aștepta la dreptate și, când colo, iată strigăte de apăsare!” (Isaia 5:7). Dumnezeu i-a dăruit acestui popor mari privilegii, l-a binecuvântat cu îmbelșugare din bogăția bunătății Sale. El a așteptat ca poporul Său să-L onoreze aducând roade. Iudeii trebuiau să

dezvăluie principiile Împărăției Sale. Ei trebuiau să reprezinte caracterul lui Dumnezeu în mijlocul unei lumi căzute și nelegiuite.

Ca vie a Domnului, ei trebuiau să aducă niște roade cu totul diferite de roadele națiunilor păgâne. Acele popoare se dedicaseră lucrării nelegiurii. Violența și crima, lăcomia, opresiunea și practicile cele mai imorale erau îngăduite fără nicio reținere. Roadele acestui pom decăzut erau nedreptatea, degradarea și nenorocirea. Dar roadele aduse de via plantată de Dumnezeu trebuiau să fie într-un contrast distinct.

Națiunea iudaică avea privilegiul de a reprezenta caracterul lui Dumnezeu, așa cum îi fusese descoperit lui Moise. Ca răspuns la rugăciunea lui Moise, „Arată-mi slava Ta”, Domnul i-a făgăduit: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea” (Exodul 33:18,19). „Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: «Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credinciosie, care Își ține dragostea până la mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegile, răzvrătirea și păcatul»” (Exodul 34:6,7). Acestea erau roadele pe care le dorea Dumnezeu de la poporul Său. Prin curăția caracterului lor, prin sfințenia vieții lor și prin mila, bunătatea și îndurarea lor, copiii Săi trebuiau să dovedească faptul că „Legea lui Dumnezeu este desăvârșită și înviorează sufletul” (Psalmii 19:7). – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 285

Duminică, 21 septembrie

Sabatul Domnului

„Importanța Sabatului, ca monument comemorativ al creațiunii, constă în faptul că el amintește mereu adevăratul motiv pentru care închinarea I se cuvine lui Dumnezeu” – pentru că El este Creatorul, iar noi suntem ființele create de El. „De aceea, Sabatul constituie fundamentul închinării la Dumnezeu, deoarece ne învață acest mare adevăr în modul cel mai impresionant și nicio altă instituție nu face lucrul acesta. Adevărata bază a închinării la Dumnezeu, nu numai în ziua a șaptea, ci a închinării în general, o constituie deosebirea dintre Creator și ființele create. Acest mare fapt nu-și poate pierde niciodată valoarea și nu trebuie uitat niciodată” (J.N. Andrews, *History of the Sabbath*, cap. 27). Dumnezeu a instituit Sabatul în Eden cu scopul de a păstra acest adevăr în atenția oamenilor pentru totdeauna. Atâta timp cât calitatea Sa de Creator al nostru continuă să fie motivul pentru care ne închinăm Lui, Sabatul va continua să fie un semn și un monument comemorativ al acestui adevăr. Dacă Sabatul

ar fi fost păzit la nivel global, gândurile și sentimentele omului ar fi fost îndreptate către Creator ca obiect al adorării și închinării și n-ar fi existat niciodată vreun idolatru, ateu sau necredincios. Păzirea Sabatului este un semn al loialității față de adevăratul Dumnezeu, care „a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor”. Rezultă că mesajul prin care li se poruncește oamenilor să I se închine lui Dumnezeu și să păzească poruncile Lui le cere, de fapt, să păzească porunca a patra. – *Tragedia veacurilor*, p. 437, 438

Când Domnul l-a eliberat pe poporul Său, Israel, din Egipt și i-a încredințat Legea Sa, l-a învățat că, prin păzirea Sabatului, se va deosebi de popoarele idolatre. Aceasta făcea deosebirea între cei care recunoșteau suveranitatea lui Dumnezeu și cei care refuzau să-L accepte ca fiind Creatorul și Împăratul lor. „Acesta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic”, a spus Domnul. „Copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuindu-l, ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat” (Exodul 31:17,16).

Așa cum a fost semnul care îl deosebea pe Israel când a ieșit din Egipt ca să intre în Canaanul pământesc, Sabatul este și astăzi semnul care îl deosebește pe poporul lui Dumnezeu care iese din lume ca să intre în odihna cerească. Sabatul este un semn al relației care există între Dumnezeu și cei ce sunt poporul Său, un semn că ei onorează Legea Sa. Sabatul face deosebirea între cei care Îi sunt supuși credincioși lui Dumnezeu și cei care calcă Legea Sa.

Din stâlpul de nor, Hristos a declarat cu privire la Sabat: „Să nu care cumva să nu țineți Sabatele Mele, căci acesta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri, un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul, care vă sfințesc” (Exodul 31:13). Sabatul dat lumii ca un semn că Dumnezeu este Creatorul este și semnul că El este și Cel care sfințește. Puterea care a creat toate lucrurile este și puterea care re-creează sufletul după asemănarea Sa. Pentru cei care păzesc Sabatul ca zi sfântă, el este semnul sfințirii. Adevărata sfințire este armonie cu Dumnezeu, înseamnă a fi una cu El în caracter. Ea este primită prin ascultare de acele principii care sunt oglindirea caracterului Său, iar Sabatul este semnul adevăratei ascultări. Cel care ascultă din inimă de porunca a patra va asculta de întreaga Lege. El este sfințit prin ascultare. – *Mărturii*, vol. 6, p. 349, 350

Luni, 22 septembrie

Darurile și Duhul

Cei care sunt fii ai lui Dumnezeu Îl vor reprezenta pe Hristos în caracter. Lucrările lor vor fi înmiresmate de duiosia infinită, compasiunea, iubirea și puritatea Fiului lui Dumnezeu. Și, cu cât mintea și trupul sunt mai predate Duhului Sfânt, cu atât mai plăcut va fi parfumul jertfei noastre.

Dacă spiritul de lepădare de sine și de sacrificiu de sine ar umple inimile tuturor celor care pretind că sunt copii ai lui Dumnezeu, fiecare L-ar reprezenta pe Isus în lume. Din cauza egoismului pretinșilor Săi urmași, Evanghelia lui Hristos este atât de mult lipsită de puterea ei. Dacă inimile noastre ar fi eliberate de orice egoism, apa vieții, care se revarsă din Hristos spre lume – darul neprihănirii și al nemuririi, adus la lumină prin Evanghelie – ar fi împărtășită celor care sunt gata să piară. Prin devotamentul nostru altruist, alte suflete ar fi câștigate pentru Hristos.

Dumnezeu a rânduit ca bărbații, femeile și copiii să fie educați prin Cuvântul Său pentru a deveni colaboratori cu Hristos în marea lucrare de a răspândi darurile Sale în lume. Dar cei care fac această lucrare trebuie să fie ca Hristos. Ei trebuie să poarte chipul Său și să trăiască o viață curată și altruistă ca El. Sunt prea mulți aceia prin care întruparea și lucrarea Fiului lui Dumnezeu nu sunt înțelese decât vag. El era Maiestatea cerului, Regele slavei, totuși, „măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți”. El nu a făcut nimic pentru a-I fi Lui bine, ci Și-a dat cu bucurie viața pentru a răscumpăra lumea. A mers din loc în loc făcând bine, și asta trebuie să facem și noi dacă vrem să fim împreună-lucrători cu El. Egoismul, propria plăcere și slujirea de sine nu-și pot găsi loc în viața unui creștin adevărat.

Viața lui Hristos este un exemplu de ceea ce poate face un creștin cu puterile date lui de Dumnezeu. Nu te descuraja pentru că darul tău nu este atât de mare ca al altuia. Dă cu bucurie ce ai și Dumnezeu îți va binecuvânta eforturile. Pe măsură ce te apropii de coasta sângerândă a lui Hristos, vei fi impulsionat de Duhul Său, iar inima ta va răspunde chemării Lui. Vei lucra așa cum a lucrat El, manifestând spiritul Său iubitor și altruist. Credința ta va fi puternică, lucrând prin iubire și purificându-ți sufletul. Întărit de puterea de sus, vei fi capabil să îndeplinești cerințele Domnului, dedicându-te hotărât îndeplinirii unor lucrări dificile și făcând fapte de sacrificiu de sine din iubire pentru El. – “The Right Use of God’s Gifts,” *Advent Review and Sabbath Herald*, November 24, 1896, par. 15–18

Marți, 23 septembrie

Tabernaculul este construit

Pentru construirea sanctuarului erau necesare pregătiri mari și costisitoare: se cerea o mare cantitate din cel mai prețios și mai scump metal; cu toate acestea, Dumnezeu a acceptat numai daruri de bunăvoie. „Să-l primiți pentru Mine [darul] de la orice om care-l va da cu tragere de inimă”, a fost porunca divină repetată de Moise adunării poporului. Consacrarea deplină lui Dumnezeu și un spirit de sacrificiu au fost primele cerințe în lucrarea de pregătire a unui locaș pentru Cel Preînalt.

Tot poporul a răspuns cu o inimă și un suflet. „Toți cei cu tragere de inimă și bunăvoință au venit și au adus un prinos Domnului pentru lucrarea cortului întâlnirii, pentru toată slujba lui și pentru veșmintele sfinte. Au venit îndată bărbații și femeile, toți cei cu tragere de inimă, și au adus belciuge de nas, inele, cercei, brățări, salbe și tot felul de lucruri de aur; fiecare a adus prinosul de aur pe care-l închinase Domnului. – *Patriarhi și profeți*, p. 343, 344

Cortul întâlnirii a fost astfel construit încât să se poată desface în bucăți și să fie transportat de israeliți în toate peregrinările lor. Era deci mic, neavând mai mult de șaptesprezece metri lungime și aproape șase metri în lățime și înălțime. Totuși era o construcție măreață. Lemnul folosit pentru construcție și pentru mobilier era de salcâm, care era cel mai puțin supus stricăciunii dintre toate celelalte care se puteau găsi la Sinai. Pereții erau făcuți din scânduri drepte, fixate pe niște picioare de argint cu ajutorul unor stâlpi și al unor drugi; toate erau acoperite cu aur, dând construcției înfățișarea de aur masiv. Acoperișul era format din patru straturi de covoare: primul, partea dinăuntru, era de „în subțire, răsucit și din albastru, purpuriu și cărămiziu”, cu „heruvimi lucrați cu măiestrie” (Exodul 26:1); celelalte trei straturi, unul din păr de capră, altul din piei de berbec vopsite în roșu, iar altul din piei de vițel de mare, erau aranjate astfel încât să ofere o protecție perfectă.

Clădirea era împărțită în două încăperi, printr-o perdea bogată și frumos lucrată, prinsă de stâlpi îmbrăcați în aur, iar o perdea asemănătoare închidea intrarea în prima încăpere. ...

În prima despărțitură, sau Locul Sfânt, se aflau masa punerii înaintea a pâinilor, sfeșnicul, sau suportul candelelor, și altarul tămâierii. Masa punerii înaintea a pâinilor se afla la nord. ... Pe ea, preoții trebuiau să așeze în fiecare Sabat douăsprezece pâini, aranjate în două șiruri și stropite cu tămâie. ... La sud se afla sfeșnicul cu șapte brațe, cu cele șapte candel

ale lui. Brațele lui erau împodobite cu flori frumos lucrate, care înfățișau crini, totul fiind făcut dintr-o singură bucată de aur masiv. ... Chiar înaintea perdelei care despărțea Sfânta de Sfânta Sfințelor și în imediata apropiere a prezenței lui Dumnezeu se afla altarul de aur al tămâierii. ... Focul de pe acest altar a fost aprins de Dumnezeu Însuși și era îngrijit și păstrat cu sfințenie. ...

Dincolo de perdeaua dinăuntru se afla Sfânta Sfințelor, unde era concentrat serviciul simbolic al ispășirii și al mijlocirii și care constituia punctul de legătură dintre cer și pământ. În această încăpere se afla chivotul, o ladă din lemn de salcâm, poleită pe dinăuntru și pe dinafară cu aur și având un chenar, ca o coroană, în partea de sus. A fost făcut ca să păstreze în el tablele de piatră pe care Dumnezeu personal scrisese Cele Zece Porunci. De aceea, era numit chivotul testamentului lui Dumnezeu, sau chivotul legământului, deoarece Cele Zece Porunci stăteau la baza legământului făcut între Dumnezeu și Israel. –*Patriarhi și profeți*, p. 347, 348

Miercuri, 24 septembrie

Prezența lui Dumnezeu în cort

Niciun limbaj omenesc nu poate descrie slava scenei dinăuntru sanctuarului – pereții îmbrăcați în aur, reflectând lumina de la sfeșnicul de aur, scânteierile vii ale perdelelor cu broderii bogate, cu îngerii lor strălucitori, masa și altarul tămâierii, în măreția aurului strălucitor și, dincolo de cea de-a doua perdea, chivotul cel sfânt, cu heruvimii lui plini de mister, iar deasupra lui, *Șechina* cea sfântă, manifestarea vizibilă a prezenței lui Iehova. Dar toate acestea erau numai o slabă reflectare a măririi Templului lui Dumnezeu din cer, marele centru al lucrării pentru mântuirea omului.

A fost nevoie de aproape jumătate de an pentru construirea tabernaculului, a Sfântului Locaș. Când a fost terminat, Moise a cercetat toată lucrarea constructorilor, comparând-o cu modelul care îi fusese arătat pe munte și cu dispozițiile pe care le primise din partea lui Dumnezeu. „Moise a cercetat toate lucrările și, iată, le făcuseră cum poruncise Domnul, așa le făcuseră. Și Moise i-a binecuvântat” (Exodul 39:43). Cu un viu interes, mulțimile lui Israel s-au adunat împrejur ca să privească la construcția cea sfântă. În timp ce contemplau scena cu o satisfacție plină de respect, stâlpul de nor plutea deasupra sanctuarului și, coborând, l-a învăluit. „Și slava Domnului a umplut cortul” (Exodul 40: 34). Avea

loc o descoperire a măririi divine și, pentru un timp, nici chiar Moise nu a putut intra. Cu o profundă emoție, oamenii au privit semnul care arăta că lucrarea mâinilor lor era primită. N-a avut loc o demonstrare zgomotoasă a bucuriei. O teamă sfântă îi stăpânea pe toți. Dar bucuria inimilor lor se revărsa în lacrimi de bucurie și, în taină, ei șopteau cuvinte fierbinți de mulțumire pentru că Dumnezeu a binevoit să locuiască împreună cu ei. – *Patriarhi și profeți*, p. 349

După ce construirea cortului a fost terminată, „norul a acoperit cortul întâlnirii și slava Domnului a umplut cortul. Moise nu putea să intre în cortul întâlnirii, pentru că norul stătea deasupra lui și slava Domnului umplea cortul. Cât au ținut călătoriile lor, copiii lui Israel porneau numai când se ridica norul de deasupra cortului. Și, când nu se ridica norul, nu porneau, până ce nu se ridica. Norul Domnului era deasupra cortului ziua, iar noaptea, era un foc înaintea întregii case a lui Israel, în timpul tuturor călătoriilor lor.” Tabernaculul era construit astfel încât să poată fi desfăcut în bucăți și purtat cu ei în toate călătoriile lor. – *Spiritual Gifts*, vol. 4a, p. 10

Lumina a fost întotdeauna un simbol al prezenței lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său. La început, Cuvântul creator a făcut ca lumina să lumineze în întuneric. Lumina a fost ascunsă în stâlpul de nor ziua, iar noaptea, în stâlpul de foc, călăuzind marile oștiri ale lui Israel. Lumina a strălucit cu o măreție înfricoșătoare în jurul Domnului, pe muntele Sinai. Lumina se odihnea deasupra capacului chivotului din sanctuar. Lumina a umplut Templul lui Solomon, la inaugurare. Lumina a strălucit pe dealurile Betleemului, când îngerii au adus solia mântuirii la păstorii care vegheau. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 464

Joi, 25 septembrie

Isus a locuit în mijlocul oamenilor

Acum aproape două mii de ani, o voce cu o semnificație tainică s-a auzit în cer, de la tronul lui Dumnezeu: „Iată-Mă că vin.” „Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos, ci Mi-ai pregătit un trup... Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!” (Evrei 10:5-7). În aceste cuvinte, se anunța împlinirea planului care fusese ascuns din veacuri veșnice. Hristos era gata să vină în lumea noastră și să Se întrupeze. El zicea: „Tu Mi-ai pregătit un trup.” Dacă S-ar fi arătat în slava Sa, pe care o avea împreună cu Tatăl înainte de a fi lumea, noi n-am fi putut

suporta lumina prezenței Sale. Ca noi să o putem privi fără a fi nimiciți, manifestarea slavei Sale a fost acoperită. Divinitatea Sa a fost învăluită în corp omenesc – slava invizibilă în chip omenesc, vizibil.

Această țință măreață fusese prefigurată prin tipuri și simboluri. Rugul arzând, în care Hristos i S-a arătat lui Moise, Îl descoperea pe Dumnezeu. Simbolul ales pentru a reprezenta Divinitatea era un tufiș neînsemnat care, aparent, n-avea nicio atracție. Acesta însă Îl cuprindea pe Cel Infinit. Dumnezeu atotîndurător Și-a ascuns slava într-o înfățișare foarte umilă, pentru ca Moise să o poată privi și să trăiască. Tot așa, în stâlpul de nor ziua și în stâlpul de foc noaptea, Dumnezeu îi vorbea lui Israel, le descoperea oamenilor voința Sa și le acorda harul Său. Slava lui Dumnezeu a fost acoperită și maiestatea Sa învăluită, pentru ca vederea slabă a oamenilor mărginiți să le poată privi. În același mod, Hristos urma să vină în „trupul stării noastre smerite” (Filipeni 3:21), „făcându-Se asemenea oamenilor”. În ochii lumii, El nu avea nicio frumusețe ca ei să-L dorească, și totuși El era Dumnezeu întrupat, Lumina cerului și a pământului. Slava Sa a fost acoperită cu un văl, măreția și maiestatea Sa au fost ascunse, ca El să Se poată apropia de oamenii întristați și ispitiți.

Dumnezeu i-a poruncit lui Moise pentru Israel: „Să-Mi faci un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exodul 25:8) și El a locuit în sanctuar, în mijlocul poporului Său. În tot timpul călătoriei lor obositoare prin pustiu, simbolul prezenței Sale a fost cu ei. Tot așa, Hristos Și-a așezat sălașul în mijlocul taberei noastre omenești. El Și-a întins cortul alături de corturile oamenilor, ca să poată locui între noi și să ne familiarizeze cu caracterul și viața Sa divină. „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1:14).

De când Isus a venit să locuiască împreună cu noi, știm că Dumnezeu cunoaște încercările noastre și are compasiune pentru noi în suferințele noastre. Fiecare fiu și fiică a lui Adam poate înțelege că divinul nostru Creator este prietenul păcătoșilor, deoarece în fiecare învățătură despre har, în fiecare făgăduință a bucuriei, în fiecare acțiune a iubirii, în fiecare atracție divină prezentate în viața Mântuitorului pe pământ, noi Îl vedem pe „Dumnezeu cu noi”. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 23, 24.